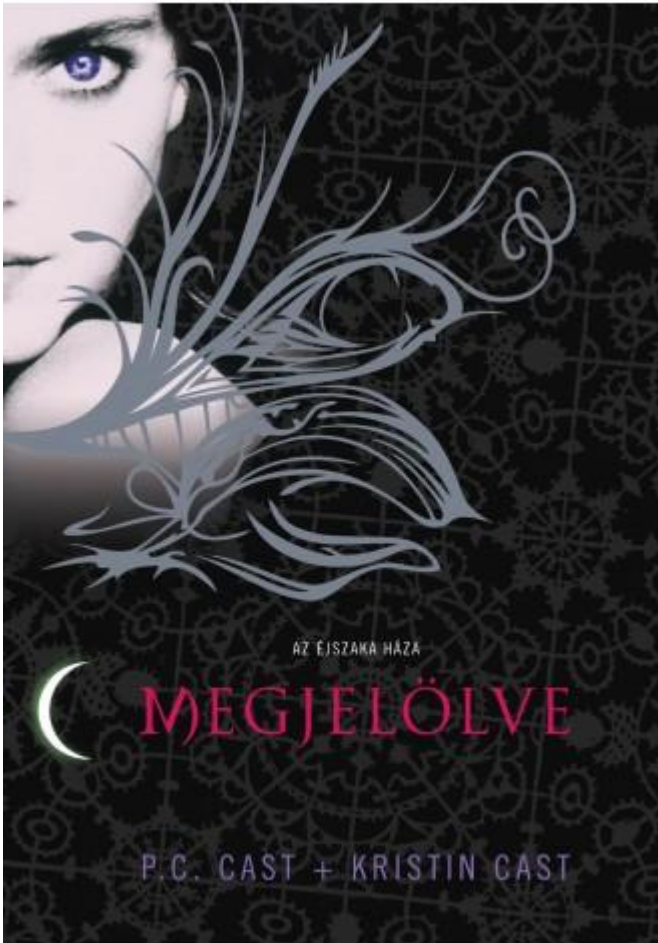

P.C. CAST és KRISTIN CAST

MEGJELÖLVE

Az Éjszaka Háza -1. kötet

KELLY

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
P. C. Cast and Kristin Cast: *Marked*
St. Maitin's Griffin, New York, 2007

Ez a regény a képzelet szüleménye. A benne szereplő alakokat, szervezeteket és eseményeket a szerző találta ki, a valósággal kapcsolatos bármilyen hasonlóság pusztán a véletlen műve.

Fordította **ILLÉS RÓBERT**

Szerkesztette **FÖLDES GÁBOR**

Tördelés **GOSLER LENKE**

ISBN 978 963 9943 08 07
Minden jog fenntartva!

© St. Martin's Griffin, New York, 2007
© Hungárián translation Illés Róbert
© Hungárián edition Kelly Kft.

Kiadja a Kelly Kft.
1161 Budapest, Baross utca 158.
Tel: 06 30 948 1080
Felelős kiadó: Kelly Juli

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. - 291124
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

www.kellykiado.hu

Csodálatos ügynökünknek, Meredith Bernsteinnek, aki először mondta ki a varázsszót: vámprinternátus. Szeretünk!

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szeretnék köszönetet mondani egyik csodálatos diákomnak, John Maslinnek, amiért segített a kutatásban, illetve elolvasta és véleményezte a könyv számtalan korai változatát. A tőle kapott visszajelzések felbecsülhetetlen értékűek voltak. Egy nagy KÖSZÖNŐM a Kreatív írás szemináriumom hallgatóinak a 2005-2006-os tanévben. Az ötleteitek rengeteget segítettek (és nagyon szórakoztatóak voltak). És itt szeretnék köszönetet mondani fantasztikus lányomnak, Kristinnek, aki segített abban, hogy a szereplők valódi tinédzsereknek látszanak. Nélküled nem ment volna. (Ő akarta, hogy ezt írjam.)

-PC

Köszönöm anyámnak, más néven PC-nek, hogy olyan hihetetlenül tehetséges író, és hogy olyan könnyű együtt dolgozni vele. (Ő akarta, hogy ezt írjam.)

- Kristin

PC és Kristin ezúton szeretnének köszönetet mondani apának/ nagyapának, Dick Castnak azért a biológiai hipotézisért, amellyel segített megteremteni az Éjszaka Háza vámpírjainak elméleti alapjait. Imádunk Apa/Nagy-pa!

Hésziodosz költeményében Nüx, az éjszaka megszemélyesítése a görög mitológiában:

„A sötét Éj borzalmas palotája áll ott, kék felhők közt elrejtőzve egészen. Nüx palotája előtt áll ípetoszfia, Atlasz, s tartja fején az eget, meg-megtámasztva kezével, nem lankadva; a rézküszöbön jön szembe naponta Éjszaka és Nappal, s egymás közelébe hogy érnek, egymást üdvözlík, de az egyik jön ki az ajtón, megy be a másik, nincs együtt soha otthon a kettő, mert ha az egyik házon kívül járja a földet, bennmarad és ott vár idejére a házban a másik, míg a sor aztán rákerül és útjára elindul.”

(Hésziodosz: Istenek születése; Trencsényi-Waldapfel Imre fordítása)

) MEGJELÖLVE

ELSŐ FEJEZET

Éppen azt gondoltam, hogy ennél rosszabb már nem is lehetne a mai napom, amikor a szekrényem mellett megláttam a halott fickót. Kayla szokás szerint megállás nélkül magyarázott, és észre sem vette. Legalábbis először. Ha jobban belegondolok, rajtam kívül senki nem vette észre, amíg meg nem szólalt, ami tragikus módon ismét csak azt bizonyítja, hogy mennyire nem tudtam beilleszkedni.

- Ne csináld már, Zoey, *esküszöm az égre*, hogy Heath nem is ivott *annyit* a meccs után! Igazán nem kellett volna úgy viselkedned vele.

- Ja - feleltem szórakozottan. - Persze. - Aztán köhögtem egyet. Majd még egyet. Szörnyen éreztem magam. Biztos kitört rajtam az, amit Mr. Wise, a nem kicsit elmebeteg biológiatanárunk kamaszpestisnek hívott.

Ha meghalok, akkor is meg kell holnap írnom a matekdolgozatot? Másban nem reménykedhettem.

- Zoey, kérlek! Figyelsz rám egyáltalán? Szerintem nem ivott többet hat sörnél meg talán három felesnél. De ez teljesen mellékes. Valószínűleg egy kortyot sem ivott volna, ha a hülye őseid nem ragaszkodnak hozzá, hogy a meccs után azonnal hazamenjél.

Váltottunk egy hosszú, szenvedő pillantást. Tökéletesen egyetértettünk abban, hogy ez csak egy újabb igazságtalanság volt azok közül, amelyeket anyám és a mostohabarom követtek el ellenem az elmúlt három évben, amióta anyám újra férjhez ment. Aztán egy lélegzetvételnyi szünet után K. folytatta a K-ablatyolást.

~ Rádásul ünnepeltek. Elvégre is legyőztük a Uniont! - K. megrázta a vállam, és közvetlen közletről belebámult az arcomba. - Ébresztő! A pasid...

- A majdnem-pasim - javítottam ki, és minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne köhögjek az arcába.

- Hívd, ahogy akarsz, de Heath akkor is az iskolacsapat irányítója, és természetes, hogy megünnepelte a győzelmet. A Broken Arrow ezer éve nem győzte le a Uniont.

- Tizenhat. - Nem vagyok egy nagy ász matekból, de K. mellett kész zseninek tűnök.

Lényegtelen. A lényeg az, hogy boldog volt. Igazán lehetnél egy kicsit engedékenyebb vele.

- A lényeg az, hogy a héten ez már ötödik alkalom volt, hogy teljesen kiütötte magát. Sajnálom, de semmi kedvem egy olyan sráccal járni, akinek az a legnagyobb problémája

az életben, hogyan igyon meg egy hatos karton sört anélkül, hogy leháyná a saját lábát. Arról nem is beszélve, hogy el fog hízni attól a rengeteg sörtől. - Abba kellett hagynom a köhögés miatt. Kicsit szédültem, és vettem néhány mély lélegzetet, hogy elmúljon a köhögési roham. K-ablatynak persze fel sem tűnt.

- Úúú! Heath *kövéren!* Ezt nem akarom elképzelni. Sikerült leküzdenem egy újabb köhögési ingert.

- Csókolózni pedig olyan veled, mint egy alkoholba mártott zoknit szopogatni.

K. elfintorodott.

- Hagyd abba, mert mindjárt hányok! Csak az a kár, hogy olyan baromi jó pasi.

A szememet forgattam, és meg sem próbáltam palástolni, mennyire sekélyesnek tartom a megjegyzését.

- Olyan mogorva tudsz lenni, ha rosszul érzed magad. Nem is láttad, Heath milyen kivert kutya tekintettel bámult téged, amikor ügyet sem vetettél rá ebédnél. Még az ... Akkor láttam meg. A halott fickót. Jól van, arra azért viszonylag gyorsan rájöttem, hogy technikailag nem halott. Inkább élőhalott. Vagy zombi. Vagy mit tudom én. A tudósok így hívják őket, az emberek úgy, de a végeredmény ugyanaz. Azonnal tudtam, mivel állok szemben, és ha a belőle áradó sötét erő el is kerülte volna a figyelmemet, a homlokán virító zafírkék félholdat és a szintén kék szemét keretező, egymásba fonódó tetoválást nem lehetett nem észrevenni. Egy vámpírral álltam szemben, sőt rosszabbal. Egy Nyomkeresővel. A francba! A fickó a szekrényem mellett állt.

- Zoey, figyelsz rám egyáltalán?

És akkor a vámpír megszólalt. Ünnepeyes szavai átszelték a köztünk lévő teret, hangja egyszerre volt veszélyes és csábító, mint a vérrel kevert csokoládé.

- Zoey Montgomery! Az Éjszaka választása rád esett. Halálodd lesz a születésed. Az Éjszaka szólít téged, halld meg hívását! Végzeted az Éjszaka Házában vár reád! Felemelte egyik hosszú, fehér ujját, és rám mutatott vele. A következő pillanatban a homlokom szinte felrobbant a fájdalomtól. Az utolsó dolog, amit hallottam, Kayla sikolya volt.

Amikor végre eltűntek a csillagok a szemem elől, felnéztem, és K. halottsapadt arca bámult vissza rám. Szokás szerint kimondtam az első dolgot, ami eszembe jutott.

- K., úgy ki van dülledve a szemed, mint egy döglött halnak.

- Megjelölt téged. Uramisten, Zoey! A homlokodon ott van a körvonala annak a dolognak! - Remegő kezét elfehéredett ajkához szorította, miközben sikertelenül próbálta visszafojtani a sírást.

Felültem, és köhögtem. Borzalmasan fáj a fejem.

Megdörzsöltem a homlokomat a két szemöldököm között.

Úgy égetett, mintha darázs csípett volna meg, és a fájdalom átsugárzott a szememre és az egész arcomra. Nem sok választott el attól, hogy elhánnyam magam.

- Zoey! - K. most már szabályosan zokogott, és alig tudott beszélni két hüppögés között. - Uramisten! Ez a fickó... Egy Nyomkereső volt... Egy Nyomkereső! Vámpír!

- K... - Sűrűn pislogtam, próbáltam kitisztítani a fejem. - Hagyd abba a sírást! Tudod, hogy utálok, amikor bőgsz. - Kinyújtottam a kezem, hogy megérintsem a vállát. Ő azonban összerezett, és automatikusan elhúzódt tőlem.

Nem akartam hinni a szememnek. Szó szerint elhúzódt, mintha félne tőlem. Valószínűleg észrevette a tekintetemen, hogy megbántott, mert azonnal belekezdett egy szokásos, végeérhetetlen K-ablatyba.

- Uramisten, Zoey! Most mit fogsz csinálni? Nem mehetsz el arra a helyre. Nem lehetsz te is olyan. Ez lehetetlen! Kivel fogok akkor meccsre járni?

Feltűnt, hogy a nagymonológ közben egyetlen centivel sem jött közelebb hozzám. Sikerült visszatartanom feltörni igyekvő könnyeimet. Ebben jó voltam. Még szép; három évem volt rá, hogy megtanuljam visszafojtani a sírást.

- Semmi gond. Majd kitalálok valamit. Ez biztos... biztos csak valami bizarr félreértés - hazudtam.

Nem gondolkodtam, reflexszerűen mondtam, hátha sikerül megnyugtatnom. Még mindig csillagokat látva a fájdalomtól, felálltam. Körülnéztem, és enyhe megkönnyebbülést éreztem, amiért egyedül voltunk a folyosón, és senki más nem látta rajtunk kívül, ami történt. Szabályosan vissza kellett fojtanom a hisztérikus nevetésemet. Ha nem lettem volna annyira berezelve a holnapi matekdolgozattól, és nem szaladok vissza a szekrényemhez a könyvért, akkor a Nyomkereső az iskola előtt talált volna rám, és a Broken Arrow High School 1300 diákjának nagy része végignézhette volna a meg-

jelölésemet. A tanítás végeztével a többség a „nagy sárga limuzinra”, vagyis az iskolabuszra várt. Van autóm, de megszoktam már, hogy megvárom a buszt a kevésbé szerencsésekkel, arról nem is beszélve, hogy ilyenkor lehet lecsekkolni a legjobban, ki kivel jár. Akkor vettem észre, hogy mégis van valaki rajtunk kívül a folyosón - egy magas, vékony, összevissza álló fogú srác, amit azért tudok ilyen jól, mert szerencsétlen tátott szájjal meredt rám, mintha épp egy sor szárnyas kismalac bújt volna ki a hasamból.

Ismét felköhögtem, ezúttal hosszan, göthösen. A srác vinnyogó hangot hallatott, és végigsprintelt a folyosón Mrs. Day szobája felé. Beesett mellkasához egy négyzet alakú fatáblát szorított. Úgy látszik, a sakk-klubot áttették hétfő délutánra.

Vajon a vámpírok szoktak sakkozni? Köztük is vannak ilyen szerencsétlen idióták? És Barbie babaszerű pomponlányok? A vámpírok játszanak zenekarokban? Vannak emós vámpírok is, akik lányruhában járnak és a hajuk eltakarja a fél arcukat? Vagy mindannyian goth stílusú szörnyszülöttek, akik mindig feketében járnak és nem szeretnek fürdeni? Vajon belőlem is olyan lesz? Vagy emós? Nem igazán szerettem feketét hordani, főleg nem tetőtől talpig. A szappantól meg a víztől sem rettegtem, és arra sem éreztem leküzdhetetlen vágyat, hogy megváltoztassam a frizurámat, illetve feketével húzzam ki a szememet.

Miközben ez átfutott az agyamon, éreztem, hogy újabb hisztérikus kacaj akar kitörni belőlem, és szinte hálás voltam, amikor csak egy köhögés lett belőle.

- Zoey? Jól vagy? - Kayla hangja természetellenesen csengett, mintha valaki belecsípett volna, és akaratlanul is tett egy lépést hátrafelé.

Felsőhajtottam, és éreztem, hogy kezdek dühbe gurulni.

Mintha én akartam volna ezt az egészet. Kayla és én harmadikos korunk óta barátnők voltunk, most pedig úgy nézett rám, mintha szörnyeteggé változtam volna.

- Kayla, én vagyok az. Ugyanaz a Zoey, aki két másodperccel, két órával, két nappal ezelőtt. - Dühödten a homlokom felé intettem.

Ez semmin nem változtat!

K. szeme ismét megtelt könnyel, de szerencsére a telefonja elkezdte játszani Madonna „Matériái Girl” című számát.

Önkéntelenül is a kijelzőjére pillantott. Elkerekedő szeméből láttam, hogy csak a pasija, Jared lehet az.

- Vedd fel nyugodtan - mondtam fáradt hangon. - Biztos itt vár a kocsijával.

Megkönnyebbülése olyan volt, mintha arcul csapott volna.

- Majd felhívsz? - kérdezett vissza a válla felett, miközben szapora léptekkel elindult az ajtó felé.

Néztem, ahogy végigsiet az iskolát a parkolótól elválasztó füves térségen. Láttam, ahogy a mobilját a füléhez szorítja, és izgatottan magyaráz valamit Jarednek. Biztos voltam benne, hogy máris elújságolta neki, hogy szörnyeteggé változtam.

A probléma azonban az volt, hogy a szörnyeteggé válás a jobbik verzió volt a két lehetséges forgatókönyv közül. Első verzió: vámpírrá változom, ami szinte minden ember számára egyet jelent a szörnyeteggel. Második verzió: a testem ellenáll az Átváltozásnak, és meghalok. Végleg.

A jó hír az, hogy holnap nem kell megírnom a matekdolgozatot.

A rossz hír pedig az, hogy be kell vonulnom az Éjszaka Házába, egy magániskolába Tulsában, melyet mindenki csak úgy ismer, hogy Vámpírinternátus. Ott kell eltöltenem a következő négy évet, és közben nemcsak az életem fog fenekestül felfordulni, de bizarr és megnevezhetetlen fizikai változásokon is átesem majd. Persze csak akkor, ha nem halok bele.

Remek. Egyikhez sem volt kedvem. Nem akartam én semmi mást, csak normális lenni überkonzervatív szüleim, trollszerű öcsém és maga-a-tökéletesség nővérekén árnyékában. Át akartam menni matekból. Olyan jegyeket akartam szerezni, hogy bejuthassak állatorvos szakra valamelyik egyetemre, és kiszabaduljak végre Oklahomából és a Broken Arrow középiskolából. De mindenekelőtt be akartam illeszkedni - legalább a suliban. Otthon reménytelen volt a helyzet, semmi más nem maradt számomra, csak a barátaim.

És most ezt is elvették tőlem.

Megdörgöltem a homlokomat, és addig bűvészkedtem a hajammal, míg sikerült félig a szemem elé fésülnöm, és remélhetőleg eltakarnom vele a homlokom közepén éktelenkedő Jelet. Lehajtottam a fejem, mintha a saját cipőm teljesen lekötné a figyelmemet, és elindultam a parkolóhoz vezető ajtó felé.

De mielőtt kiléptem volna, megtorpantam. Az ablakon keresztül ugyanis megpillantottam Heath-t. Lányok rajzoltak körülötte, a hajukat: dobálva pózoltak, miközben a fiúk a nevetségesen nagy furgonjaikat túráztatták, és igyekeztek

menőnek tűnni (többnyire sikertelenül). Joggal gondolhatnák, hogy engem is vonzott, pedig nem. Az igazság az, hogy Heath régebben elképesztően kedves srác volt, és még most is voltak jó pillanatai. Főleg akkor, ha józan volt.

Idegesítően magas hang ütötte meg a fülemet. Kathy Richter nevetése. Még csak ez kellett. Kathy Richter, a sulis legnagyobb k-ja, úgy tett, mintha fel akarná pofozni Heath-t. Még abból a távolságból is jól látszott, hogy szerinte ez valami párzási rítus kezdete. Heath szokás szerint nem vette a lapot, és csak állt bamba vigyorral a képén. Úgy látszott, még mindig nem vagyok túl a nehezén. A kis társaság ugyanis közvetlenül az 1966-os, kék színű Volkswagen Bogaram mellett álldogált. Nem. Nem mehetek ki oda. Nem sétálhatok végig köztük ezzel a Jellel a homlokomon. Soha többé nem fogok köztük tartozni. Sajnos nagyon is jól tudtam, mit tennének, ha meglátnának. Emlékeztem, mi történt, amikor egy Nyomkereső legutóbb felbukkant a suliban.

A tavalyi év elején történt. A Nyomkereső iskolakezdés előtt jelent meg, és akkor jelölte meg azt a srácot, amikor az éppen az első órájára igyekezett. A Nyomkeresőt nem láttam, de a srácot utána igen. Igaz, csak egy pillanatra, mert azonnal ledobta a könyveit, és kirohant az épületből, a Jel ott virított a homlokán, közben pedig csorogtak a könnyek sápadt arcán. Sosem fogom elfelejteni, milyen zsúfoltak voltak a folyosók aznap reggel, és hogy húzódtott el előle mindenki, mintha pestises lenne, miközben a kijárat felé szaladt. Én is azok között voltam, akik elhúzódtak előle, és döbbsen bámulták, pedig nagyon sajnáltam. Egyszerűen csak nem akartam, hogy

megbélyegezzenek, mint a lányt, aki „azzal a szörnyeteggel barátkozik”. A sors iróniája, nem igaz?

A kocsim helyett a legközelebbi mosdó felé vettem az irányt. Szerencsére üres volt. Három fülke volt a mosdóban, és igen, mindegyikbe benéztem, nem ül-e benne valaki. Az egyik falon két csap, felettük két közepes méretű tükör. A szemközti falon egy hatalmas tükör, alatta pedig egy széles párkány, hogy legyen hová rakni a fésűket, sminkkészleteket és egyéb nélkülözhetetlen dolgokat. Letettem a táskámat és a matekkönyvemet a párkányra, vettem egy mély lélegzetet, majd felemeltem a fejem, és kifésültem a hajam a homlokomból.

Mintha egy ismerős idegen arcába bámultam volna. Mint amikor meglátunk valakit egy tömegben, és esküdni mernénk, hogy ismerjük valahonnan, de igazából mégsem. Pontosan ez voltam most önmagam számára - egy ismerős idegen.

Olyan szeme volt, mint nekem. Ugyanaz a mogyorószínű, amelyről sosem lehet eldönteni, hogy zöld-e vagy barna, de az én szemem sosem volt ilyen nagy és kerek. Vagy mégis?

Olyan haja volt, mint nekem - hosszú, egyenes és majdnem olyan fekete, mint a nagymamámé, mielőtt az övé őszülni kezdett volna. Az idegennek ugyanolyan széles arccsontja, hosszú, erős orra és széles szája volt - ezeket mind a nagymamámtól és az ő cseroki őseitől örököltem. De az arcom sosem volt ilyen sápadt. Mindig is barna bőrű voltam, sötétebb, mint bárki más a családban. Bár lehet, hogy nem a bőröm lett hirtelen fehér... talán csak a homlokom közepén lévő félhold kéklő körvonala mellett tűnt fehérnek. Vagy az is

lehet, hogy csak a világítás miatt látszóttam sápadtnak.
Reméltem, hogy csak a világítás tehet róla.
Az egzotikus kinézetű tetoválást néztem. Éles, cseroki vonásaimmal keverve egyfajta vadságot kölcsönzött az arcomnak...mintha egy ősi korhoz tartoznék, amikor a világ még nagyobb és ... barbárabb hely volt.
Tudtam, hogy az életem soha többé nem lesz olyan, mint eddig. És egy pillanatra - egyetlen, apró pillanatra - megfeledkeztem a kitzasztottságtól való félelemtől, és váratlan örmézés öntött el. Valahol mélyen, legbelül nagymamám népének vére ujjongani kezdett bennem.

MÁSODIK FEJEZET

Amikor úgy gondoltam, elegendő idő eltelt már ahhoz, hogy mindenki hazamenjen, visszafésültem a hajamat a homlokomba, kiléptem a mosdóból, és elindultam a diákok parkolója felé. Tiszta volt a levegő - csak egy srácot láttam a parkoló másik végében, de ő is azzal volt elfoglalva, hogy riasztóan előnytelen bő nadrágját megóvja a lecsúszástól. Ez akkora koncentrációt igényelt tőle, hogy nem jutott ideje észrevenni. Fogcsikorgatva közeledtem az én kis Bogaram felé, a fejem ugyanis majd szétrobbant a lüktető fájdalomtól.

Ahogy kiléptem a suliból, a nap sugarai azonnal elkezdtek záporozni rám. Pedig nem volt különösebben napos az idő; az égbolt tele volt fehér báránnyel, amelyek ide-oda úszkáltak a napkorong előtt. Ennek ellenére fájt a szemem a nagy világosságtól, és kezemet a szemem elé kellett tennem, hogy eltakarjam a napsugarakat. Valószínűleg a fájdalom volt az oka, hogy csak az utolsó pillanatban vettem észre a furgont, amely csikorgó kerekkel állt meg előttem.

- Hey, Zo! Nem kaptad meg az üzenetemet?

Óh, a francba! Heath volt az. Az ujjaimon keresztül néztem rá, mintha csak moziban lennék valamelyik ostoba tinihorror filmen. Heath a barátja, Dustin furgonjának a nyitott platóján üldögélt. A válla felett láttam, hogy a furgon vezetőfülkéjében Dustin és az öccse, Drew ültek, és azt csinálták, amit mindig - valami Isten tudja, miféle baromságon vitakoztak és birkóztak egymással. Szerencsére rám ügyet sem vetettek. Visszafordultam Heath felé, és felsóhajtottam. Sör volt a kezében, az arcán pedig bamba vigyor. Egy pillanatra megfeledkeztem arról, hogy éppen most jelöltek meg, és hamarosan egy kitaszított, vérszívó szörnyeteg lesz belőlem, és ráripakodtam Heath-re.

- Iszol az iskolában? Megőrültél?!

Kisfiús vigyora még szélesebbre húzódott.

- Igen, megőrülök érted, bébi.

Megráztam a fejem, és hátat fordítottam neki. Kinyitottam a Bogár nyikorgó ajtaját, és behajítottam a könyvemet meg a táskámat az anyósülésre.

- Miért nem vagytok edzésen? - kérdeztem, még mindig félig háttal neki.

- Nem hallottad? Szabadnapot kaptunk, amiért pénteken szét-rúgtuk a Union seggét!
Dustin és Drew, akik úgy látszik, fél füffel mégis odafigyeltek ránk, erre elkezdtek ujjongani és hiphiphurrázni.

- Óh... Hm. Nem. Biztos lemaradtam róla. Elég szoros a mai napom. Tudod, holnap dogát írunk matekból. - Igyekeztem normálisnak és közömbösnek tűnni. Aztán köhögtem egyet, és hozzátettem: - Ráadásul meg is vagyok fázva.

- Zo, most komolyan. Bepöccentél valamin? Csak nem Kayla keverte a szart? Tudod, hogy soha nem csálnalak meg. Tessék? Kayla egy szóval sem említett olyasmit, hogy Heath *megcsalt* volna. Teljesen megfélekeztem (na jó, csak átmenetileg) a Jelről, és dühödten felé fordultam

- Mit csináltál, Heath?

- Zo? Én? Ugyan mit csináltam volna? Tudod, hogy soha... - de nem tudta befejezni a mentegetőzést, a szája ugyanis tátva maradt a döbbenettől, amikor megpillantotta a Jelet.

- Mi a... - kezdte volna, de félbeszakítottam.

- Csss! - Fejemmel a még mindig gyanútlan Dustin és Drew felé intettem, akik éppen torkuk szakadtából és teljesen hamisan együtt énekeltek a legújabb Toby Keith CD-vel. Heath szeme elkerekedett a döbbenettől, de azért lehalkította a hangját.

- Ez valami smink, amit a drámaszakkör kedvéért raktál fel?

- Nem - suttogtam. - Nem az.

- De az nem lehet, hogy megjelöltek... Te a barátnóm vagy!

- Nem vagyok a barátnőd! - csattantam fel, de abban a pillanatban újra rám tört a köhögés. Előregörnyedve fuldokoltam.

- Hey, Zo! - kiáltott ki Dustin a vezetőfülkéből. - Le kéne tenni azt a cigit!

-Ja, még a végén kiköpöd a tüdődet - tette hozzá Drew.

- Szálljatok le róla, haver! Tudjátok, hogy soha nem cigizik. Vámpír lett!

Bravó! Csodálatos! Heath a maga együgyű módján azt gondolta, hogy lovagiasan kiállt mellettem, amikor ezt odakiáltotta a barátainak. A két seggfej persze azonnal kidugta a fejét a nyitott ablakon, és úgy bámult rám, mint valami tudományos kísérletre.

- Bassza meg! Zoeyből zombi lett! - mondta Drew.

Drew tahósága hirtelen felszínre hozta a dühöt, amely azóta fortyogott bennem, hogy Kayla elhúzódott tőlem. Nem törődve a napsugarak okozta fájdalommal elkaptam Drew tekintetét, és ráüvöltöttem.

- Fogd be a pofád! Nagyon rossz napom volt, ne akard, hogy rajtad töltsen ki a dühömet! - Aztán az elkerekedett szemű Drew-ről Dustinra néztem. - Vagy rajtad!

És miközben fogva tartottam Dustin tekintetét, rájöttem valamire -valamire, ami sokkolt, ugyanakkor fel is izgatott: Dustin megijedt tőlem. Rendesen berezelt. Visszanéztem Drew-ra. Ő is. És akkor megéreztem. A bizsergető érzést, amely végigfutott a bőrömön, és felizzította a Jelet a homlokomon.

Hatalom. Megéreztem a hatalmat.

- Zo? Mi a lófasz...? - Heath hangja magára vonta a figyelmemet, és elfordítottam a fejem a két testvérről.

- Na, mi elhúzzunk innen! - mondta Dustin, azzal sebességbe tette a furgont, és rálépett a gázra. Az autó meglódult, a

platóra támaszkodó Heath pedig elveszítette az egyensúlyát, kalimpáló kezéből kirepült a sör, és az aszfaltra zuhant.

Azonnal odarohantam hozzá.

-Jól vagy? - Heath négykézláb állt, én pedig lehajoltam, hogy felsegítsem.

És akkor megéreztem. Valami döbbenetesen finom illatot - egyszerre volt édes, ínycsiklandó és vadító.

Heath új arcvizet használt? Olyan feromonparfümöt, amitől a nők úgy tapadnak rá, mint legyek a légypapírra? Csak akkor jöttem rá, milyen közel állok hozzá, amikor felállt, és a testünk szinte egymáshoz simult. Kérdő tekintettel nézett le rám.

Nem léptem hátrébb. Pedig azt kellett volna. És úgy is tettem volna... de nem most. Nem ma.

- Zo? - kérdezte halkán. A hangja mély volt és rekedtes.

- Nagyon jó illatod van - mondtam önkéntelenül. A szívem olyan hangosan vert, hogy hallottam, amint visszhangzik a halántékom mögött.

- Zoey, nagyon hiányoztál. Újra össze kellene jönnünk.

Tudod, hogy mennyire szeretlek. - Az arcom felé nyúlt, és mindketten akkor vettük észre a tenyeréből szivárgó vért. -

Óh, a fenébe. Azt hiszem... - de nem folytatta, mert meglátta az arckifejezésemet.

Csak gondolom, hogy milyen látvány lehettem, amint falfehér arccal, homlokomon a zafírkék Jellel bámulom a vért a tenyerén. Képtelen voltam megmozdulni, képtelen voltam levenni róla a tekintetem.

- Meg akarom... - suttogtam. - Meg akarom...

De mit akartam? Nem tudtam szavakba önteni. Nem, ez így nem igaz. Nem *akartam* szavakba önteni. Nem akartam hangosan kimondani azt a szinte leküzdhetetlen, izzó-fehér vágyat, amely megpróbált teljesen a hatalmába keríteni. És ez nem azért volt, mert Heath olyan közel állt hozzám. Korábban is álltunk már szorosan egymás mellett. Hiszen már vagy egy éve smároltunk rendszeresen, de ilyet még soha nem éreztem - sőt még csak hasonlót sem. Beleharaptam az ajkamba, és felnyögtem.

A furgon megállt, és visszatolatott mellénk. Drew kiugrott belőle, derékon kapta Heath-t, és magával vonszolta a vezetőfülke felé.

- Szállj már le rólam! Zoeyval beszélgetek!

Heath megpróbált kiszabadulni Drew öleléséből, de a srác a Broken Arrow legkeményebb hátvédje volt félelmetes felsőtesttel. Heath-nek esélye sem volt ellene. Amikor berántotta a fülkébe, Dustin átnyúlt felettük, és becsapta a furgon ajtaját.

- Hagyd békén, te szörnyeteg! - kiáltotta még oda Drew, Dustin pedig beletaposott a gázba, és ezúttal tényleg elviharzottak.

Beszálltam a Bogaramba. Úgy remegett a kezem, hogy csak harmadik próbálkozásra sikerült beindítanom a motort.

- Csak érjek haza... Csak érjek haza... - ismétелgettem magamban két köhögési roham között. Nem gondoltam arra, ami az imént történt. Képtelen voltam arra gondolni, ami az imént történt.

Az út hazáig tizenöt percig tartott, de úgy tűnt, mintha egy szempillantás alatt megtettem volna. Túl hamar parkoltam le a

kocsifelhajtón. Megpróbáltam felkészíteni magam a jelenetre, amelyről biztosan tudtam, hogy be fog következni, mint villámlás után a mennydörgés.

Miért akartam ennyire hazaérni? Azt hiszem, igazából nem hazaérni akartam, hanem inkább elmenekülni Heath-től és attól, ami a parkolóban történt.

Nem! Most nem akartam erre gondolni. Egyébként is, valószínűleg mindenre volt valami racionális magyarázat, valami racionális és egyszerű magyarázat. Dustin és Drew retardáltak - két gyerekes seggfej, akiknek agy helyett sör lötyög a koponyájukban. Semmilyen hátborzongató új hatalmat nem használtam fel ahhoz, hogy megijesszem őket. Egyszerűen csak megrémültek a Jeltől. Ennyi az egész. Az emberek mindig is féltek a vámpiroktól.

- De én *nem* vagyok vámpír! - mondtam hangosan. Megint köhögnöm kellett, közben pedig eszembe jutott, milyen igézően gyönyörű volt Heath vére, és milyen kínzó vágyat éreztem iránta. Nem Heath izgatott fel, hanem a vére.

Nem, nem és nem! A vér nem gyönyörű és nem is kívánatos. Biztosan sokkos állapotba kerültem. Ennyi az egész. Csak erről lehet szó. Sokkos állapotban voltam, és nem gondolkodtam világosan. Nyugi, nyugi... Szórakozottan megérintettem a homlokomat. Már nem égetett, de még mindig éreztem. Ezredszerre is köhögni kezdtem. Remek. Nem akartam többé Heath-re gondolni, de az kétségtelen, hogy megváltoztam. Másmilyen lettem. A bőröm hiperérzékeny lett. A mellkasom fáj, és hiába volt rajtam a Maui Jim-napszemüvegem, a szemem állandóan könnybe lábadt.

- Haldoklom... - nyögtem fel, de aztán rögtön magamra parancsoltam. Lehet, hogy tényleg haldokoltam. A nagy kőházra pillantottam, amelyet három év elteltével sem éreztem az otthonomnak. - Gyerünk! Csak legyünk túl rajta.

Legalább a nővérem nem volt még otthon - edzése volt a pomponlányokkal. A trollt remélhetőleg teljesen lekötötte az új Delta Force videójátéka. Talán beszélhetek anyával négy szemközt. Hátha ő megért... hátha tudja, mit kell ilyenkor tenni...

A pokolba is! Tizenhat éves voltam, és hirtelen rájöttem, hogy semmi mást nem szeretnék, mint odabújni az anyámhoz.

- Kérlek, add, hogy megértő legyen... - suttogtam el egy fohászt, bár nem tudtam, melyik isten vagy istennő figyelt oda rám.

Szokás szerint a garázson keresztül mentem be. Bementem a szobámba, és ledobtam a matekkönyvemet, a táskámat meg a hátizsákomat az ágyra. Aztán vettem egy mély lélegzetet, és enyhén remegő lábakkal elindultam, hogy megkeressem az anyámat.

A nappaliban volt, a kanapén ült, kávéét kortyolgatott és a *Megható történetek a női lélekről* című könyvet olvasta.

Normálisnak tűnt, majdnem pont olyanak, mint régen.

Eltekintve attól, hogy régen egzotikus szerelmes regényeket olvasott és sminkelte magát. Az új férje azonban mindkettőt megtiltotta neki (a szarházi).

- Anya?

- Igen? - Nem nézett fel a könyvből. Nyeltem egy nagyot.

- Mama. - Régen mindig így szólítottam. Régen, mielőtt még hozzámment volna Johnhoz. - Szükségem van a segítségedre.

Nem tudom, hogy a „Mama” szó tette-e, vagy volt valami a hangomban, ami megérintette a mélyen eltemetett anyai ösztönöket benne, de azonnal felpillantott a könyvből, és a tekintete tele volt aggodalommal.

- Mi az, kicsim... - kezdte, de belefagyott a szó, amikor meglátta a Jelet a homlokomon.

- Uramisten! Mit csináltál már megint? Úgy éreztem, mintha szíven szúrt volna.

- Semmit nem csináltam, anya! Valami történt velem, de nem miattam. Nem az én hibám.

- Óh, csak ezt ne! - jajveszékelt, ügyet sem vetve arra, amit mondtam. - Mit fog szólni az apád?

Honnan tudhatnánk, mit fog szólni, amikor egyikünk sem látta már tizennégy éve, szerettem volna az arcába üvölni. De tudtam, hogy ezzel nem mennék semmire. Mindig bedühödött, ha eszébe juttattam, hogy John nem az „igazi” apám. Így hát más taktikát választottam - olyat, amellyel három éve nem próbálkoztam.

- Mama, kérlek! Muszáj azonnal elmondanod neki? Nem maradhatna kettőnk között legalább egy napig vagy kettőig... amíg... nem is tudom... amíg hozzá nem szokom vagy valami? Visszafojtott lélegzettel vártam a választát.

- De mit fogok mondani? Ezt az izét még eltakarni sem lehet.

-Ajka legörbült az idegességtől, ahogy a félholdra pillantott.

- Anya, nem úgy gondoltam, hogy itt maradok, amíg meg nem szokom. Mennem kell, te is tudod. - Szörnyű köhögési roham szakított félbe. Rázkódott a vállam tőle. - A Nyomkereső megjelölt. Be kell költöznöm az Éjszaka Házába, különben egyre rosszabbul leszek. - *És aztán meghalok, tettem hozzá*

némán, reménykedve benne, hogy meghallja. Hangosan azonban képtelen voltam kimondani. - Csak szeretnék néhány napot, mielőtt beszélnék... - Nem akartam kimondani a nevét, ezért úgy tettem, mintha köhögnöm kellene, ami nem esett nehezemre.

- Mit fogok mondani apádnak?

Hallottam a hangján, hogy egy hajszál választja el attól, hogy pánikba essen. De hát nem ő az anyám? Nem neki kellene tudnia a válaszokat ahelyett, hogy kérdéseket tesz fel?

- Csak... csak mondd azt neki, hogy a következő pár napban Kaylánál leszek, mert van egy projekt biológiából, amit együtt kell elkészítenünk.

Láttam, ahogy anyám tekintete megváltozik. Az aggodalom eltűnt belőle, és felváltotta valami keménység, amit sajnos már túl jól ismertem.

- Szóval azt mondd, hogy hazudjak.

- Nem, anya. Csak azt mondom, hogy szükségem van rád, és most az egyszer ne az ő érdekeit nézd, hanem az enyémet! Azt akarom, hogy az anyám legyél. Hogy segíts összecsomagolni, és vigyél el az új iskolámba, mert rosszul vagyok és félek, és képtelen vagyok egyedül végigcsinálni!

Amikor befejeztem, zihálva a szám elé kaptam a kezemet, és újra köhögni kezdtem.

- Nem vettem észre, hogy már nem vagyok az anyád - felelte hidegen.

Még fáradtabbnak éreztem magam tőle, mint Kaylától. Felsőhajtottam.

- Azt hiszem, pontosan ez a probléma, anya. Még annyit sem törődsz velünk, hogy ezt észrevedd. Mióta hozzámentél Johnhoz, semmi mással nem foglalkozol.

Összeszűkül a szeme.

- Hogy lehetsz ennyire önző? Nem látod, mennyi mindent tett értünk? Neki köszönhetem, hogy nem kell többé azon a szörnyű helyen dolgoznom. Neki köszönhetjük, hogy nem kell többé aggódnunk a pénz miatt. Neki köszönhetjük, hogy van egy gyönyörű, nagy házunk, biztonságban vagyunk, és fényes jövő áll előttünk.

Annyiszor hallottam már ezeket a mondatokat, hogy fejből el tudtam volna ismételni őket. Általában ez volt az a pont a „beszélgetéseinkben”, amikor elnézést kértem, és visszavonultam a szobámba. De ma képtelen voltam rá. Ez a nap más volt. Ma minden más volt.

- Nem, anya. Tudod, mit köszönhetünk neki? Azt, hogy három éve nem foglalkozol a gyerekeiddel. Tudtad, hogy a legidősebb lányod egy gonosz, elkényeztetett kurva lett, akit már a fél focicsapat megdugott? Van róla fogalmad, miféle gusztustalan, véres videójátékokat rejteget előled Kevin? Nem, honnan is tudnád! Mert mindketten úgy tesznek, mintha boldogok lennének és kedvelnék Johnt meg ezt az egész „tökéletes család” maszlagot. Te pedig mosolyogva imádkozol értük, és hagyod, hadd csináljanak azt, amit akarnak. Csak én nem illek bele a képbe! Én vagyok a rossz, mert én nem játszom meg magam - mert én őszinte vagyok! De tudod, mit? Annyira elegendem van már ebből az egészből, hogy örülök annak, hogy a Nyomkereső megjelölt! A

vámpírok iskoláját úgy hívják, hogy az Éjszaka Háza, de nem lehet nyomasztóbb hely ennél a *tökéletes* otthonnál!

Mielőtt elsírtam volna magam, sarkon fordultam, berohantam a szobámba, és becsaptam magam mögött az ajtót.

Fulladjatok meg!

Szobám vékony falán keresztül hallottam, ahogy anyám hisztérikus állapotban felhívja Johnt. Kétségem sem volt afelől, hogy lóhalálában rohan majd haza, hogy megbirkózzon a problémával. Azaz velem. Ahelyett, hogy leültem volna sírdogálni az ágyamra - amire pedig erős késztetést éreztem -, kiürítettem az iskolai holmimat a hátizsákomból. Jó eséllyel soha többé nem lesz rájuk szükségem. A vámpírsuliban valószínűleg nincsenek is normális órák. Feltehetően olyan tantárgyak vannak, mint Bevezetés a vérszívásba vagy...

Hogyan lássunk a sötétben... meg ilyesmik.

Akármit is tett vagy nem tett az anyám, nem maradhatok itthon. El kell mennem.

De mit vigyek magammal?

A két kedvenc farmeromat, plusz azt, ami rajtam van. Néhány fekete pólót. A vámpírok mindig feketében járnak, nem igaz? Egyébként is a fekete karcsúsít. A cucci kis kék színű kombinémat majdnem kihagytam emiatt, de aztán eszembe jutott, hogy a sok feketétől csak még depisebb leszek, és végül beraktam azt is. Az oldalzsebeket megtöltöttem melltartókkal, tangákkal, illetve haj- és smink-cuccokkal. Először a kedvenc plüssállatomat, Otist, a szápát (kétéves koromban nem tudtam még kimondani azt, hogy „cápa”) is a párnámon hagytam, de aztán rájöttem, hogy akár vámpír lesz belőlem, akár nem,

nélküle nem tudok elaludni. Így hát gyengéden őt is beraktam a hátizsákomba.

Épp végeztem, amikor kopogtak az ajtón, és meghallottam a mostohabarom hangját.

- Mi az? - kiáltottam ki, majd összegörnyedtem a köhögéstől.

- Zoey. Anyád és én beszélni szeretnénk veled. Nagyszerű. Úgy látszik, mégsem fulladtak meg. Megveregettem Otis, a szápa fejét.

- Ez cumi lesz, Otis.

Kihúztam magam, köhögtem még egyet, aztán kiléptem az ajtón, hogy szembenézzek az ellenséggel.

HARMADIK FEJEZET

Első ránézésre a mostohabarom, John Heffer teljesen normálisnak tűnik. (Igen, tényleg így hívják - és sajnos most már az anyámat is. Mrs. Heffer. Hihetetlen, mi?) Amikor anyám elkezdett vele randizni, hallottam, hogy valamelyik barátnője szó szerint „jóképűnek” és „sármosnak” nevezte. Először. Most már ugyanis anyámnak van egy csomó új barátja, akik Mr. Jóképű és Sármos szerint sokkal jobban illenek hozzá, mint azok a vicces szinglik, akikkel régebben együtt lógott.

Sosem kedveltem. De tényleg. Nem csak azért mondom, mert most nem szeretem. Az első pillanattól kezdve átláttam rajta. Rögtön levettem, hogy kamu az egész ember. Egy nagy kamu, aki csak eljátssza a kedves fickót, a szerető férjet és az aggódó apát.

Külsőleg olyan, mint minden más apakorabeli pasas. Sötét haj, pipaszár lábak, kezdődő pocak. A szeme olyan, mint a lelke - hideg, kifejezéstelen, savósínű.

Beléptem a nappaliba. A kanapé mellett állt. Anyám könnyes szemmel kucorgott a kanapén, és a kezét szorongatta. Remek! Ismét elő fogja adni a Megbántott Hisztérikus Anyát. Ahhoz nagyon értett.

John megpróbált felnyársalni a tekintetével, de a Jel megzavarta. Undor ült ki az arcára.

- Távozz tőlem, Sátán! - mondta teátrálisan, mintha csak a templomban prédikálna.

Felsóhajtottam.

- Nincs itt semmiféle Sátán. Csak én vagyok az.

- Azt hiszem, nem ez a legmegfelelőbb idő a gúnyolódásra, Zoey - szólt rám anyám.

- Majd én elintézem, drágám - mondta a mostohabarám, és szórakozottan megveregette anyám vállát, mielőtt felém fordult volna. - Én megmondtam, hogy a viselkedésed és a hozzáállásod egyszer még bajba sodor. Azon sem vagyok meglepődve, hogy ez máris bekövetkezett.

Hitetlenkedve ráztam a fejem. Fel voltam rá készülve.

Számítottam rá, hogy valami effélét fog mondani, mégis sokkolóan hatott rám. Az egész világon mindenki tudta, hogy az Átváltozást semmivel sem lehet előidézni. A „ha megharap

egy vámpír, meghalsz, és te is az leszel" szöveg szintiszta kitaláció. A tudósok évek óta próbálják megfejteni, mi okozhatja azokat a fiziológiai változásokat, amelyek következtében valakiből vámpír lesz, hátha sikerül valami gyógymódot vagy legalább valami vakcinát találniuk rá. Eddig sajnos nem jártak sikerrel. Most azonban John Heffer, a mostohabarám, aki az apámnak képzele magát, hirtelen rájött, hogy a rossz magatartás, sőt kimondottan az én rossz magatartásom - ami egyébként kimerült néhány kisebb hazugságban, egy-két dühös kifakadásban és gúnyos megjegyzésben, illetve Ashton Kutcher iránti rajongásomban (kár, hogy az idősebb nőkre bukik) - okozza ezeket a változásokat az emberi testben. Ki gondolta volna?

- Ez nem valami olyasmi, amit én idéztem elő - mondtam, amikor végre szóhoz jutottam a döbbenettől. - Ez nem *miattam* történt, hanem *velem*. És ebben a világ összes tudósa egyetért velem.

- A tudósok sem tudnak mindent. Nem Isten emberei. Szótlanul meredtem rá. John a Hit Egyházának tiszteletbeli tagja volt, és erre végtelenül büszke volt. Anyám többek között ezért találta olyan vonzónak, és szigorúan logikai oldalról nézve ezt meg is tudtam érteni. Tiszteletbeli tagnak lenni azt jelentette, hogy sikeres ember. Van egy biztos állása. Szép háza. Tökéletes családja. Az ember azt gondolta volna róla, hogy mindig tudja, mit kell tenni és miben kell hinni. Papíron remek választás lett volna férjnek és apának. Nagy kár, hogy a papíron csak a történet egyik fele szerepelt. Most pedig nagy valószínűséggel ki fogja játszani a vallási kártyát, és a pofámba vágja Istent. Lemertem volna fogadni a vadiúj

Steve Madden-cipőmbé, hogy Istent ez legalább annyira irritálja, mint engem. Tettem még egy kísérletet.

- Tanultunk róla biológiából. Ez egy fiziológiai reakció, amit a hormonszint emelkedése vált ki egyes tinédzserek testében.

- Erősen koncentráltam, hogy folytatni tudjam, közben pedig nagyon büszke voltam magamra, amiért emlékszem valamire, amit az előző félévben tanultunk. - Bizonyos embereknél a hormonok aktiválnak egy úgynevezett... - kerestem néhány másodpercig a szót, aztán eszembe jutott: - ...mutáns DNS-t, ami beindítja az egész Átváltozást. - Elmosolyodtam, de ez nem Johnnak szólt, hanem önmagamnak, amiért képes voltam felidézni egy hónappal korábbi tananyagot. De azonnal tudtam, hogy a mosoly hiba volt, amikor megláttam az ismerős mozdulatot, amellyel megfeszítette állkapcsát.

- Isten tudása felülmúlja a tudósokét, és istenkáromlás ennek az ellenkezőjét állítani, kisasszony.

- Egy szóval sem mondtam, hogy a tudósok okosabbak lennének Istennél! - Felemeltem a kezem, és közben megpróbáltam elfojtani egy köhögést. - Csak megpróbáltam elmagyarázni.

- Nincs szükségem magyarázatra egy tizenhat éves gyerektől. Ami azt illeti, lehet, hogy mégis jobban tette volna, ha meghallgatja egy tizenhat éves „gyerek” tanácsait, az öltözéke ugyanis egyenesen katasztrofális volt. Ahhoz a nadrághoz, ami rajta volt, csak egy divatanalfabéta vette volna fel az ő ingét. Valami miatt azonban úgy éreztem, hogy nem ez a legmegfelelőbb időpont arra, hogy ezt szóba hozzam.

- De John, szívem, mit fogunk csinálni vele? Mit fognak hozzá szólni a szomszédok? - Anyám arca a gondolatra is

elsápadt, és alig tudta visszatartani a sírást. - Mit fognak szólni az emberek vasárnap a templomban?

John szeme elkeskenyedett, ahogy szóra nyitottam a számat, és közbevágott, mielőtt megszólalhattam volna.

- Azt fogjuk tenni, amit minden igazhitű család tenne a helyünkben. Felajánljuk Istennek.

Micsoda? Kolostorba akarnak küldeni? Sajnos rám tört egy újabb köhögési roham, ezért nem tudtam félbeszakítani.

- Felhívjuk dr. Ashert. Ő tudni fogja, mit kell tenni.

Remek! Csodálatos! Felhívja a családi agyturkászunkat, a Teljesen Kifejezéstelen Arcú Embert. Tökéletes.

- Linda, tárcsázd, kérlek, dr. Asher vészhívóját, aztán pedig az lenne a legokosabb, ha beindítanánk a csatárláncot, és idehív-nánk a többi tiszteletbeli tagot is imádkozni.

Anyám engedelmesen bólintott, és fel akart állni a kanapéról, de amikor megszólaltam, döbbsen visszahuppant a helyére.

- Micsoda?! Az a választok a problémámra, hogy idehívtok egy agyturkászt, akinek fogalma sincs a fiatalokról, meg idecsődítitek azokat a vaskalapos tiszteletbeli tagokat? Majd pont ők fognak megérteni, mi? Nem! Hát nem értitek? El kell mennem. Még ma este.

Minden eddiginél erősebb köhögés rázta meg a testemet, úgy éreztem, kiszakad a tüdőm a helyéből. - Látjátok? És ez csak egyre rosszabb lesz, ha nem kerülök be a ... - Elhallgattam.

Miért esett olyan nehezemre kimondani azt, hogy

„vámpirok”? Talán mert olyan távolinak, véglegesnek, és - be kellett vallanom - izgatónak hangzott. - El kell mennem az Éjszaka Házába.

Anyám felugrott, és egy pillanatig azt hittem, tényleg a megmentésemre siet. De aztán John jelentőségteljesen a vállára tette a kezét. Anyám felnézett rá, és amikor visszafordult felém, a tekintete mintha bocsánatkérő lett volna, a szavai azonban tökéletesen rímelték arra, amit John várt tőle.

- Zoey, biztos vagyok benne, hogy semmi bajod nem lenne attól, ha ma még itthon maradnál.

- Persze hogy nem - helyeselt John. - Dr. Asher úgyis meg akarja majd vizsgálni. Ha ő itt van, minden rendben lesz. - Megveregette anyám vállát, és úgy tett, mint aki tényleg törődik velem, de olyan álságos volt az egész viselkedése, hogy legszívesebben lehánytam volna.

Johnról anyámra siklott a tekintetem. Nem fognak elengedni. Sem ma, sem később, egészen addig, míg mentőt nem kell hívni hozzám. Hirtelen megértettem, hogy nem csak a Jelről van szó, nem csak arról, hogy az életem a feje tetejére állt. Hanem az irányításról. Ha elengednek, valamit elveszítenek. Anyám esetében szerettem volna azt gondolni, hogy engem nem akar elveszíteni. Azt azonban nagyon jól tudtam, hogy John mit nem akar elveszíteni. Nem akarta elveszíteni a tekintélyét és az illúziót, hogy mi vagyunk a tökéletes család. Ahogy anyám megfogalmazta: *Mit fognak hozzá szólni a szomszédok?*- *Mit fognak szólni az emberek vasárnap a templomban?* Johnnak mindenáron meg kellett őriznie ezt az illúziót, és ha ennek az az ára, hogy én nagyon, nagyon beteg leszek, azt hajlandó volt megfizetni.

Én azonban nem.

Úgy éreztem, eljött az idő, hogy a magam (egyébként szépen manikűrözött) kezébe vegyem a dolgokat.

- Rendben - mondtam. - Hívjátok dr. Ashert! Indítsátok a csatárláncot! De nem baj, ha én ledőlök egy kicsit addig, amíg ide nem érnek? - A nagyobb nyomaték kedvéért köhögtem egyet.

- Persze hogy nem, kicsim - felelte anyám szemmel láthatóan megkönnyebbülve. - Egy kis pihenés biztos jót fog tenni. - Aztán kibújt John karja alól, odalépett hozzám, és mosolyogva megölelt. - Kérsz egy kis NyQuilt erre a csúnya köhögésre?

- Nem, mindjárt rendbe jövök - mondtam, és egy másodperc múlva elhúzódtam tőle. Bármit megadtam volna azért, hogy minden úgy legyen, mint három évvel korábban, amikor az anyám még az anyám volt, és az én oldalamon állt. Vettem egy mély lélegzetet, és hátraléptem. - Mindjárt rendbe jövök - ismételtem.

Anyám rám nézett, és bólintott, a szemével azt mondta, hogy „sajnálom”, de a szája mozdulatlan maradt.

Elfordultam tőle, és elindultam vissza a szobám felé.

Mostohabárom már a hátamnak mondta:

- És lennél olyan szíves bepüderezni a homlokodat valamivel, hogy eltakard azt az izét?

Még csak nem is lassítottam. Mentem tovább. És nem sírtam.

Ezt örökre megjegyzem, mondtam magamban elszántan.

Örökre megjegyzem, hogy viselkedtek ma velem. És amikor riadt leszek, vagy magányos, vagy más szörnyű dolgok történnek majd velem, akkor emlékeztetni fogom magam, hogy semmi nem lehet annál rosszabb, mint itt élni. Semmi.

NEGYEDIK FEJEZET

Leültem az ágyamra, köhögtem egy sort, közben pedig hallottam, ahogy anyám kétségbeesetten felhívja a pszichiáterünk sürgősségi vonalát, majd egy nem kevésbé hisztérikus telefonhívással mozgósítja a Hit Egyházának rettegett híveit. Harminc perc múlva a házuk tele lesz kövér asszonyságokkal, akik apró szemű, pedofil férjük társaságában érkeznek. Kihívnak majd a szobámból. Meglátják a Jelet a homlokomon, és megállapítják, hogy ez valóban egy Nagy és Kellemetlen Probléma, ezért gyorsan bedörzsölik valami szarral, amitől elmúlni biztosan nem fog, de legalább okoz néhány jókora pattanást. Aztán nekiállnak imádkozni. Azt kérik majd Istentől, hogy ne legyek többé ilyen szörnyű, hálátlan gyerek, aki mindig csak gondot okoz a szüleinek. Oh, és egyúttal azt a Jelet is törölje már le a homlokomról.

Mintha ez ilyen egyszerű volna. Boldogan belemennék abba, hogy jó gyerek leszek, ha nem kell cserébe iskolát váltanom és átváltoznom. Még a matekdolgozatot is megírnám. Na, jó, azt talán nem - de akkor is, miért viselkednek úgy velem, mintha én akartam volna ezt az egészet? Ez számomra azt jelenti, hogy el kell mennem. Új életet kell kezdenem valahol, ahol én leszek az új diák. Valahol, ahol nincsenek barátaim, nem ismerek senkit. Alig tudtam visszatartani a könnyeimet.

A sulis volt az egyetlen hely, ahol igazán otthon éreztem magam; a barátaim voltak a családom. Ökölbe szorítottam a kezem, és megütöttem az arcomat, nehogy elsírjam magam. Nézd mindig csak a következő lépést - ezt fogom tenni. Szó sem lehetett róla, hogy mindezek tetejébe még a mostohabaron klónjainak érkezését is megvárjam. De ha a Hit Egyházának szörnyűséges imáit még kibírnám is, dr. Ashert már végképp nem tudnám elviselni. Feltenne egy csomó kérdést arról, hogy érzem magam, meg mi ennek az oka szerintem. Aztán elkezdene arról hadoválni, hogy egy kamasznál normális, ha dühös és szorong, de az csak tőlem függ, mennyire engedem, hogy ez befolyásolja az életemet... bla-bla-bla... és mivel ez „vézhelyzet”, megkérné rá, hogy rajzoljak valamit, amiből kiderül, hogy érzem magam valójában.

Mielőbb el kellett tűnnöm otthonról.

Mivel mindig „rossz gyerek” voltam, szerencsére fel voltam készülve az efféle szituációkra. Jó, amikor elrejtettem egy pótsluszkulcsot az ablakom alatti virágcserepbe, akkor nem pont arra gondoltam, hogy egyszer majd el kell szöknöm otthonról, mert csatlakozni akarok a vámpírokhoz. Inkább csak az járt a fejemben, hátha át akarok ugrani Kaylához. Vagy ha nagyon rossz akarok lenni, akkor kiszököm a parkba Heath-szel smárolni. De aztán Heath inni kezdett, én pedig vámpír lettem. Néha az élet teljesen kiszámíthatatlan. Felkaptam a hátizsákomat, kinyitottam az ablakot, és olyan óvatosan nyitottam ki az ablakot, hogy még az elvetemültségemről papoló mostohabaron is meglepődött volna rajta. Felraktam a napszemüvegemet, és

kikukucsáltam. Fél öt volt még csak, teljesen világos, ezért örültem, hogy a magas kerítés teljesen elrejt a szomszédok kíváncsi tekintete elől. Az én szobám ablakán kívül csak a nővéremé nyílt erre az oldalra, de neki még edzésen kellett lennie. (Most először örültem igazán annak, hogy a nővérem élete kizárólag a szurkolás és a pomponrázás körül forog.) Először kidobtam a hátizsákomat, majd lassan utána másztam, óvatosan, nehogy felnyögjek, amikor lehuppanok a fűre. Azután vagy két percig álltam összegörnyedve, míg sikerült leküzdenem az újabb köhögési rohamot. Végül lehajoltam és felemeltem azt a levendulacserepet, amit még Redbird nagytól kaptam, és kihalásztam alóla a kulcsot. A kapu hang nélkül kinyílt, amikor Charlie angyalait megszágyenítő ügyességgel kislisszoltam rajta. Hűséges Bogaram ott állt, ahol mindig is szokott - három garázsunk közül az utolsó előtt. Mostohabarom nem engedte, hogy beálljak vele, mert szerinte a fűnyíró értékesebb. (Értékesebb, mint egy eredeti Volkswagen Bogár? Ugyan már! Ostobaság! Jézusom, úgy beszélek, mint egy srác. Mióta érdekel az, hogy mennyit ér egy autó? Biztos elkezdődött már az Átváltozás.) Körülnéztem mindkét irányba. Sehöl semmi. Odarohantam a Bogárhoz, beugrottam a vezetőülésbe, üresbe tettem, és hálát adtam a sorsnak, hogy a kocsifelhajtónk kifelé lejt, így az én csodálatos kis járgányom hangtalanul ki tudott gurulni az utcára. Onnantól már nem volt nehéz dolgom. Beindítottam a motort, és végigszáguldottam a nagy és drága házak között. Bele sem néztem a visszapillantóba. Még a mobilomat is kikapcsoltam. Senkivel nem akartam beszélni.

Nem, ez így nem igaz. Volt valaki, akivel nagyon is akartam beszélni. Az egyetlen ember a világon, akiről tudtam, hogy nem fog úgy nézni rám, mint egy szörnyetegre csak azért, mert ott van az a Jel a homlokomon.

A Bogár mintha csak olvasott volna a gondolataimban, szinte magától kanyarodott rá az autópályára, amely a világ legcsodálatosabb helye felé vezetett - Redbird nagy levendulafarmjára.

A suliból hazafelé vezető úttal ellentétben ez a másfél órás utazás Redbird nagy farmjára egy örökkévalóságnak tűnt. Mire lehajtottam a kétsávos autópályáról a nagy farmja felé vezető földútra, már minden porcikám fájt. Rosszabbul éreztem magam, mint annak idején, amikor megjelent a suliban az az új tesitanár, aki egész óras súlyemelő gyakorlatokat tartott nekünk, miközben korbáccsal ösztökélte a lazálókat. Na jó, korbácsa lehet, hogy nem volt, de akkor is úgy éreztem magam utána, mint akit összeverték. Pokolian fájtak a tagjaim. Már majdnem hat óra volt, a nap elkezdett lenyugodni, de a fény még mindig bántotta a szememet. Még ezek a gyenge napsugarak is irritálták a bőrömet. Szerencsére október volt, és most először vettem hasznát annak a Star Trek-es kapucnis pólónak, ami rajta m volt (mellesleg nagy Star Trek-rajongó vagyok), és ami takarta a testem nagy részét. Mielőtt kiszálltam volna, megkerestem a hátsó ülésen a baseballsapkámat, és a szemembe húztam.

A nagy háza két levendulamező között állt néhány hatalmas tölgyfa árnyékában. 1942-ben építették oklahomai sziklából. Kényelmes verandája és szokatlanul hatalmas ablakai voltak.

Imádtam ezt a házat. Ahogy ráléptem a verandára vezető lépcsőre, máris jobban éreztem magam... biztonságban. Aztán megláttam az ajtóra ragasztott cetlit. Nem volt nehéz felismerni Redbird nagyfi gyöngybetűit: *Felmentem a dombtetőre virágot szedni.*

Megérintettem a puha, levendulaillatú papírdarabot. Mindig tudta, mikor jövök látogatóba. Gyerekként ezt mindig félelmetesnek találtam, de ahogy idősebb lettem, megtanultam értékelni ezt a különös hatodik érzéket. Redbird nagyira egész életemben, mindig, minden körülmények között számíthattam. Az első hónapokban, miután anya hozzáment Johnhoz, biztosan belehaltam volna, ha hétvégenként nem menekülhetek ki a nagyfi házához.

Egy pillanatra eljátszottam a gondolattal, hogy bemegyek (nagyfi sosem zárta be az ajtót), és megvárom odabent, de annyira vágytam rá, hogy megöleljen, és kimondja azokat a szavakat, amiket anyámtól vártam. *Ne félj... nem lesz semmi baj... megoldjuk.* Ezért ahelyett, hogy bementem volna, elindultam felfelé azon a kis ösvényen, ami a dombtetőre vezetett. Menet közben végigsimítottam az ujjammal a magasabb levendulák tetejét, és körülölelt édes, ezüstös illatuk, a hazatérés illata.

Úgy éreztem magam, mintha évek óta nem jártam volna itt, pedig csak négy hete volt. John nem kedvelte a nagyit. Furcsának találta. Konkrétan hallottam egyszer, amikor azt mondta anyának, hogy a nagyfi „egy boszorkány, és a pokolra fog jutni”. Micsoda egy seggfej!

És akkor hirtelen belém hasított a felismerés. A szüleim soha többé nem fognak beleszólni abba, hogy mit tegyek.

Soha többé nem fogok együtt élni velük. John nem mondhatja meg többé, hogy mit csináljak.

Hú! Ez fantasztikus!

Olyan fantasztikus, hogy azonnal rám tört egy újabb köhögési roham, és a mellkasomra kellett szorítanom a két karomat, nehogy kiszakadjon a tüdőm. Azonnal meg kellett találnom Redbird nagyit.

ÖTÖDIK FEJEZET

A dombtetőre vezető ösvény mindig is meredek volt, de legalább egymilliószor megmásztam már a nagyival vagy nélküle, és korábban sosem éreztem annak. Már nem csak a köhögés zavart meg az izomlázra emlékeztető fájdalom a végtagjaimban. Szédültem, és úgy kavargott a gyomrom, hogy Meg Ryan jutott eszembe a *Francia csók* című filmből, miután megette azt a rengeteg sajtot, és rosszul lett, mert nem bírta a szervezete a laktózt. (Kevin Kline igazán aranyos abban a filmben - persze csak ahhoz képest, hogy olyan öreg.) Ráadásul az orrom is elkezdett folyni. Nem egyszerűen szipogtam, hanem szabályosan bele kellett törölnöm a taknyomat a pulcsim ujjába (fúj!). Csak a számon át tudtam levegőt venni, amitől még inkább köhögnöm kellett, a mellkasom pedig egyre jobban fájt. Próbáltam visszaemlékezni, hogy konkrétan mitől is haltak meg azok, akiknek nem sikerült az Átváltozás. Szívrohamot kaplak?

Vagy egyszerűen csak belehaltak a köhögésbe és az orrfújásba?

Elég legyen ebből!

Meg kellett találnom Redbird nagyit. Ha nagy nem tudja a választ, akkor is segíteni fog, hogy megtaláljam. Redbird nagy a legmegértőbb ember, akit ismerek. Azt mondta, ezt annak köszönheti, hogy nem vesztette el a kapcsolatot cseroki őseivel és azoknak a vajákos asszonyoknak a tudásával, akiknek a vére az ereiben csörgedezik. Akármilyen rosszul éreztem magam, önkéntelenül is elmosolyodtam, amikor eszembe jutott, nagy milyen arcot szokott vágni, amikor szóba került a mostohabárom (ő az egyetlen felnőtt, aki tudja, hogy így nevezem). Redbird nagy azt mondta, hogy a vajákos asszonyoktól származó öröksége átugrott egy generációt, és dupla adag cseroki varázs jutott belőle nekem. Kislánykoromban megszámlálhatatlanul sokszor jártam ezen az ösvényen a nagy kezét fogva. Leterítettünk egy színes pokrócot a mezőn, és a piknikkosárból falatoztunk, miközben a nagy történeteket mesélt a cseroki népről, és a nyelvük titokzatos hangzású szavait tanítgatta nekem. Miközben kaptattam felfelé az ösvényen, úgy keringtek ezek a történetek a fejemben, mint valami tábortűz füstje... Eszembe jutott az a szomorú történet is a csillagok születéséről, amely úgy kezdődött, hogy egy kutya ellopott egy tál kukoricakását, de a törzs felfedezte, és korbáccsal megverték. A kutya üvöltve elmenekült, és futás közben kiborította a tálát, aminek szét-szóródott a tartalma, és abból lett a Tejút. Vagy a Nagy Sas, amely a szárnycsapásaival hozta létre a hegyeket és a völgyeket. És a kedvencem, a történet a Napról, a

fiatalasszonyról, aki keleten élt, és a bátyjáról, a Holdról, aki nyugaton. A Nap lánya pedig a Redbird volt, a Tűzmadár.

- Milyen furcsa! Én is Redbird vagyok, a Nap lánya, most mégis az éjszaka egyik szörnyetege lesz belőlem. - Hangosan beszéltem, de magam is meglepődtem, hogy a hangom milyen erőtlen. Ráadásul a szavaim úgy visszhangzottak körülöttem, mintha egy rezgő dobba beszéltem volna.

Dob...

Erről eszembe jutott, amikor kislánykoromban nagyfi elvitt egy cseroki összejövételre, és ahogy ezt végiggondoltam, már hallottam is az ünnepi dobok ritmikus dübörgését.

Körülnéztem, a nap már majdnem lenyugodott, mégsem bírtam hunyorgás nélkül feléje fordulni. Könnybe lábadt a szemem, homályosan láttam csak. Nem fújt a szél, a sziklák és a fák árnyai mégis mintha mozogtak volna... hajlongtak... utánam nyúltak.

- Nagyi, félek...! - kiáltottam két köhögés között.

A föld szellemeitől nem kell félned, Zoeybird.

- Nagyi? - Tényleg az ő hangját hallottam, ahogy a becenevem szólított, vagy csak a képzeletem játszott velem?

- Nagyi! - kiáltottam újra, majd megálltam, és vártam, hátha meghallom a választ.

Semmi. Semmi, csak a szél.

U-no-le... Cseroki nyelven így van a szél, futott át az agyamon. Szél? Várjunk csak! De hiszen egy másodperccel ezelőtt még egy szellő sem rezdült, most meg a fejemre kellett szorítanom a kalapomat, ha nem akartam, hogy elvigye a szél, a hajam pedig vadul csapkodott az arcom körül. És akkor meghallottam őket - a cserokik hangját, akik a dobszóra

kántáltak. A hajam és a könnyeim függönyén keresztül füstöt pillantottam meg. A fenyőhasábok édeskés illata megtöltötte a számat, éreztem őseim tábortüzének ízét. Levegő után kapkodtam.

És aztán egyszerre ott voltak. Körülvettek a vibráló, fényes alakok. Éreztem, ahogy hozzám érnek, miközben pörögve-forogva járnak kecses és bonyolult táncukat a cseroki tábortűz árnyképe körül.

Állj közénk, u-we-tsi-a-ge-ya... Állj közénk, lányom...

Cseroki szellemek... fuldoklóm... a veszekedés a szüleimmel... a régi életem véget ért...

Túl sok volt ez egyszerre. Futásnak eredtem.

Azt hiszem, lehet valami igazság abban, amit a biológiatanár mondott, miszerint vészhelyzetben az adrenalin átveszi az irányítást a testünk felett, mert hiába fáj pokolian a mellkasom, és hiába éreztem úgy, mintha víz alatt akarnék levegőhöz jutni, az ösvény utolsó és legmeredekebb szakaszán úgy sprinteltem felfelé, mintha egy plázában lennék, ahol ingyen osztogatják a cipőket.

Zihálva küzdöttem magam egyre feljebb, hátha sikerül megszabadulnom a ködként rám boruló szellemektől, de ahelyett hogy eltávolodtam volna tőlük, mintha egyre jobban elmerültem volna a füst és az árnyak világában. Haldoklóm? Ezért látok szellemeket? Mikor pillantom meg a fehér fényt? Ilyen és ehhez hasonló gondolatok kavarogtak a fejemben, miközben pánikba esve rohantam tovább vadul hadonászva a kezemmel, hátha úgy távol tudom tartani magamtól ezt a szörnyűséget.

Nem vettem észre a talajból kibújt gyökeret, és megbotlottam benne. Próbáltam visszanyerni az egyensúlyomat, de a reflexeim mintha nem működtek volna. A földre zuhantam. Éles fájdalom hasított a fejembe, de csak egy pillanatra, mert utána azonnal elnyelt a sötétség.

Furcsán éreztem magam, amikor magamhoz tértem. Arra számítottam, hogy fájni fog mindenem, különösen a fejem és a mellkasom, de épp az ellenkezője történt... kimondottan jól éreztem magam. Sőt remekül. Nem köhögtem. A karomat és a lábamat meglepően könnyűnek éreztem, úgy bizsergett a bőröm, mintha most ültem volna bele egy kád forró vízbe. Micsoda?

A döbbenettől tágra nyílt a szemem. A fény csodálatos módon most nem okozott fájdalmat. De ezek nem a nap szikrázó sugarai voltak, inkább valami puha, gyertyalángszerű világosság, amely fentről hullott alá, és közeledett felém. Felültem., és rájöttem, hogy tévedtem. Nem a fény jött le, én mozogtam felfelé.

A mennybe megyek! Ha ezt látná a mostohabárom!

Lenéztem, és megláttam a *testemet!*Én... vagyis a testem, a földön feküdt, vészesen közel a meredély széléhez.

Mozdulatlanul hevert. A homlokomon egy seb tátongott, és erősen vérzett. A vérem egy apró hasadékba csorgott a sziklás talajon, mint megannyi vörös könnycsepp.

Hihetetlenül bizarr volt felülről látni magamat. Nem voltam megijedve. Pedig úgy kellett volna, vagy nem? Azon gondolkodtam, hogy akkor most meghaltam-e vagy sem. Talán így a cseroki szellemeket is jobban fogom látni. De még

ettől a gondolattól sem rémültem meg. Inkább olyan voltam, mint egy megfigyelő, akinek semmi sem árthat. (Kicsit olyan voltam, mint azok a lányok, akik füvel-fával lefekszenek, és azt gondolják, úgysem fognak teherbe esni vagy elkapni valami ocsmány nemi betegséget, ami aztán elemészti őket. Majd tíz év múlva kiderül, nem igaz?)

Élveztem, hogy másmilyennek látom a világot, pezsgőnek és újnak, de képtelen voltam levenni a tekintetem a testemről. Közelebb úsztam hozzá. Alig lélegeztem. Mármint a testem, nem én. (Mi vajon a helyes szó ilyen esetben?) Én/a testem nem nézett ki valami jól. Halottsápadt volt, az ajka pedig kék. Várjunk csak! Fehér arc, kék ajkak, vörös vér! Ilyen egy igazi hazafi, nem?

Felnevettem, és fantasztikus volt. Esküszöm, hogy láttam a nevetésemet szállni körülöttem, mint a pitypang apró kis ejtőernyőit, csak ezek nem fehérek voltak, hanem kékek, mint egy szülinapi torta bevonata. Hú! Ki gondolta volna, hogy bevágni a fejemet és elájulni ekkora móka? Vajon az is ilyen lehet, ha be van szívva az ember?

A pitypangdarabkák eltűntek, és hirtelen vízcsobogás csilingelő hangja ütötte meg a fülemet. Közelebb mentem a testemhez, és rájöttem, hogy amit először apró hasadéknak néztem, az valójában egy keskeny szakadék. A vízcsobogás onnan jött, a szakadék mélyéről. Kíváncsian bekukucskáltam, és hirtelen ezüstös szavak úsztak felém a sziklából. Feszülten hallgatóztam, és végül egy ezüstszerű suttogás hangja jutott el hozzám.

Zoey Redbird... jöjj ide hozzám...

- Nagyi! - kiáltottam a hasadékba. A szavaim lilák voltak, és megtöltötték körülöttem a levegőt. - Te vagy az, nagyi?
Jöjj ide...

Az ezüst összekeveredett a saját hangom lilájával, és a szavak a virágzó levendula színébe öltöztek. Ez egy ómen volt! Egy jel! Valami módon, mint azok a szellemek, akikben a cserokik évszázadokon át hittek, Redbird nagyi azt kérte tőlem, hogy menjek le a sziklába.

Habozás nélkül előrelendültem, és becsusszantam a keskeny hasadékba, követve a véretem és a nagymamám suttogásának ezüstszínű foszlányait, míg el nem jutottam egy nagy, barlangszerű terembe. A terem közepén egy kis patak csobogott, fényes, üvegszerű hangok ugrottak ki belőle, és aztán ott csillogtak a levegőben. Mélyvörös vérem cseppjeivel együtt az ősz száraz leveleinek színébe öltöztették a barlangot. Le akartam ülni a csobogó víz mellé, és megérinteni a levegőben szikrázó hangokat, de akkor újra meghallottam a suttogást.

Zoey Redbird... kövess a végzeted felé...

Így hát követtem a patakot és női hangot. A barlang egyre keskenyebb lett, most már inkább egy csatornára emlékeztetett. Jobbra-balra kanyarogtam benne, és végül egy falba ütköztem, tele belevéselt szimbólumokkal, amelyek egyszerre tűntek ismerősnek és idegennek. Zavartan láttam, hogy a patak a fal egyik repedésében eltűnik. Most mitévő legyek? Kövessem?

Megfordultam, és belenéztem a csatornaszerű járatba. Sehol semmi, csak a vízcsobogás táncoló hangjai. Visszafordultam a fal felé, és hátrahőköltem a

meglepetéstől! Egy nő ült törökülésben a fal előtt! Fehér ruhát viselt, rajta ugyanolyan szimbólumokkal, mint amilyenek a falon voltak. Fantasztikusan szép nő volt, hosszú, egyenes hajú, amely olyan fekete volt, mint a holló szárnya. Telt ajkai szétnyíltak, és a levegő megtelt ezüstsínű szavaival.

Tsi-lu-gi U-we-tsi a-ge-hu-tsa. Üdvözöllek, lányom. Jól tetted, hogy eljöttél.

Cseroki nyelven beszélt, és ugyan évek óta nem foglalkoztam vele, mégis megértettem, mit mond.

- Te nem a nagymamám vagy! - tört ki belőlem. Lila szavaim összefonódtak az ő ezüstjével, és hihetetlen

levendulamintákkal töltötték meg a köztünk lévő teret.

Elmosolyodott. Mosolya olyan volt, mint a felkelő nap. *Nem, lányom, valóban nem, de jól ismerem Sylvia Redbirdöt.*

Vettem egy mély lélegzetet.

- Meghaltam?

Féltem, hogy ki fog nevetni, de nem tette. A tekintete gyengéd volt, és aggodalom csillogott benne.

Nem, u-we-tsi-a-ge-ya. Egyáltalán nem haltál meg, de a lelked egy időre kiszabadult a testedből, hogy szabadon barangolhasson a Nunne'hi birodalmában.

- A szelleme! - Gyorsan körbenéztem, próbáltam kivenni az arcokat és az alakokat a sötétben.

Nagyanyád sok mindenre megtanított, u-s-ti Do-tsu-wa... Kicsi Tűzmadár. Kivételes keveréke vagy a régi és az új világnak- egyesül benned a törzs ősi vére és a kívülállók tisztánlátása.

Szavai egyszerre voltak szívmengetőek és hátborzongatóak.

- Ki vagy te? - kérdeztem.

Sok különböző néven ismernek... Átváltozás Asszonya, Gaia, A'akuhujjusi, Kuan Yin, Anyapók, Pirkadat...

Ahogy beszélt, az arca minden egyes név után átalakult. Megszédültem a belőle sugárzó erőtl. Valószínűleg észrevette, mert abba hagyta, és ismét rám villantotta gyönyörű mosolyát, az arca pedig visszaváltozott azé a nővé, akit először megláttam.

De te, Zoeybird, lányom, szólíts azon a néven, ahogyan a világ ma ismer: Nüx.

- Nüx? - kérdeztem alig hallható hangon. - A vámpírok Istennője?

Igazság szerint az Átváltozást túlélő ókori görögök voltak azok, akik először imádtak engem a végtelen Éjszaka anyjaként. Boldogan hívom gyermekeimnek a leszármazottaikat évszázadok óta. És igen, manapság ezeket a gyermekeket vámpíroknak hívják. Fogadd el ezt a nevet, u-ive-tsi-a-ge-ya; és megtalálsz a végzeted.

Éreztem, hogy a Jel felizzik a homlokomon, és hirtelen szerettem volna elsírni magamat.

- Nem... nem értem. Megtalálom a végzetem? Én csak azt akarom megtalálni, hogyan birkózzak meg ezzel az egésszel... az új életemmel. Istennő, csak szeretnék végre beilleszkedni valahová. Nem hinném, hogy készen állok arra, hogy megtaláljam a végzetem.

Az Istennő arca ismét ellágyult, és amikor megszólalt, az anyám hangján beszélt, csak valahogy még... még jobban. Mintha a világ összes anyai szeretetét belesűrítette volna a szavaiba.

Higgy magadban, Zoey Redbird! Megjelöltelek, az enyém vagy. Te leszel az első igazi u-we-tsi-a-ge-ya v-hna-i Sv-no-yi... Éjszaka Lánya ebben a korban. Különleges vagy. Fogadd ezt el, és megfogod érteni, hogy a hatalmad ebben a különlegességben rejlik. Benned egyesül az ősi vajákos asszonyok és sámánok ereje, de közben otthon vagy a modern világban is.

Az Istennő felállt, és kecses léptekkel elindult felém. Hangja ezüst szimbólumokat rajzolt a levegőbe. Amikor odaért hozzám, letörölte a könnyeket az arcomról.

Zoey Redbird, Éjszaka Lánya, te leszel az én szemem és fülem ebben a mai világban, ahol a jó és a gonosz küzd az örök egyensúlyért.

- De még csak tizenhat éves vagyok! Még parkolni sem tudok rendesen! Hogy legyen én a szemed és a füled?

Derűsen elmosolyodott.

A lelked sokkal érettebb a korodnál, Zoeybird. Higgy önmagadban, és meg fogod találni az utadat! De ne feledd, hogy a sötétség nem egyenlő a gonosszal, mint ahogy a világosság sem jelent mindig jót!

Azzal Nüx, az Éjszaka Istennője előrehajolt, és megcsókolta a homlokomat. Aznap harmadszor is elájultam.

HATODIK FEJEZET

*Gyönyörűm, nézd a felhőt, a felhő mögött a napot!
Gyönyörűm, nézd az esőt, az eső öntözi az arcod...*

Az ősi ének szavai a fülembé kúsztak. Biztosan megint Redbird nagyiról álmodtam. Ettől jó kedvem lett, megint biztonságban éreztem magam, ami azért esett különösen jól, mert nemrég még olyan nyomorultul voltam... de hogy miért, az nem jutott eszembe. Különös.

*Ki szólított?
A búzakarász
A boglya tetején...*

Nagymamám tovább énekelt, én pedig oldalra fordultam, és felsóhajtottam, ahogy a puha párna az arcomhoz ért. De amint megmozdítottam a fejem, fájdalom hasított a halántékomba, és a boldogság törött üveglapként hullott darabokra, ahogy az elmúlt nap történései hirtelen eszembe jutottak.

Elkezdtem átváltozni vámpírrá.

El kellett szöknöm otthonról.

Beütöttem a fejem, és utána valami különös, halálközeli élményben volt részem.

Elkezdtem átváltozni vámpírrá. Uramisten! Rettenetesen fájt a fejem.

- Zoeybird! Ébren vagy, kicsim?

Résnyire nyitottam a szemem, és homályosan megláttam Redbird nagyit, amint az ágyam mellett ül egy kis széken.

- Nagyi! - nyögtem, és a keze után nyúltam. A hangom pont olyan szörnyű volt, mint ahogy éreztem magam. - Mi történt? Hol vagyok?

- Biztonságban vagy, kicsi madaram. Biztonságban vagy.

- Fáj a fejem. - Felemeltem a kezem, és megérintettem a homlokomat ott, ahol fájt. Öltéseket tapintottam ki az ujjammal.

- Még szép. Tíz évet öregedtem miattad. - Nagyi gyengéden megsimogatta a kezemet. - Az a rengeteg vér... -

Összerázkódott, majd megrázta a fejét, és rám mosolygott. - Mi lenne, ha megígérnéd nekem, hogy soha többé nem csinálsz ilyet?

- ígérem. Szóval te találtál meg, ahogy...

- Ahogy ott feküdtél eszméletlenül, vérző fejjel. - Nagyi kifésülte a hajamat a homlokomból, ujjai egy pillanatra elidőztek a Jelen. - És olyan sápadt voltál, hogy a sötét félhold szinte világított a homlokodon. Tudtam, hogy minél előbb el kell jönnöd az Éjszaka Házába, ezért egyenesen idehoztalak. - Kuncogva mondta ezt, mint egy kislány, aki tudja, hogy valami huncutságot csinált. - Felhívtam anyádat, és közöltem vele, hogy beviszlek az Éjszaka Házába, majd úgy tettem, mintha lemerült volna a telefonom. Attól tartok, mindkettőnkre megharagudott.

Visszamosolyogtam Redbird nagyira. Hi-hi, anya rá is dühös lett!

- De, Zoey, mit csináltál odakint nappal? És miért nem szóltál előbb, hogy megjelöltek?

Nagy nehezen felültem az ágyban. A fejem borzalmasan fájt, de legalább a köhögésem elmúlt. *Biztosan azért, mert végre itt*

vagyok- az *Éjszaka Házában*... De aztán végre felfogtam nagy szavainak az értelmét.

- Nem tudtam előbb szólni. A Nyomkereső ma délután jelent meg a suliban, akkor jelölt meg. Először hazamentem. Azt hittem, anya meg fogja érteni, és mellém áll majd. - Egy pillanatra elhallgattam, ahogy eszembe jutott az a szörnyű jelenet a szüleimmel. Nagyi megértően megsimogatta a kezemet. - Anya és John gyakorlatilag bezártak a szobámba, aztán felhívták a pszichiáterünket, és elkezdtek imádkozni. Nagyi elfintorodott.

- Így hát kimásztam azt ablakon, és egyenesen hozzád siettem - folytattam.

- Örülök, hogy így tettél, Zoeybird, de még mindig nem értem a dolgot.

- Én sem - sóhajtottam. - Képtelen vagyok elhinni, hogy megjelöltek. Miért pont engem?

- Én nem erre gondoltam, kicsim. Egyáltalán nem vagyok meglepve, hogy megjelöltek. A Redbird vér mindig is tele volt varázslattal, csak idő kérdése volt, mikor választanak ki valakit közülünk. Én azt nem értem, miért nem a szokványos Jel van a homlokodon. Mert ez nem csak egy körvonal. Ez teljesen ki van töltve.

- Az lehetetlen!

- Nézd meg magad, ha nem hiszel nekem, u-we-tsi-a-ge-ya! - A „lányom” szó cseroki megfelelőjét használta, és hirtelen nagyon is emlékeztetett egy titokzatos, ősi istennőre.

Nagyi elkezdte keresni a táskájában a kis ezüstkeretes, össze-csukható tükröt, amit mindig magánál hordott. Amikor megtalálta, szó nélkül a kezembe nyomta. Kipattintottam a

csatját. Kinyitottam a tükroét, és megláttam benne a saját tükörképemet... egy ismerős idegent... önmagamát, aki mégsem olyan volt, mint én. A szeme hatalmas volt, a bőre pedig falfehér, mégsem ez volt az, ami először feltűnt.

Képtelen voltam levenni a tekintetemet a Jelről, amely most már nemcsak egy körvonal volt, hanem egy zafírkékben pompázó félhold. Pont olyan, mint a vámpírok tetoválása. Mintha még mindig álmodnék, végighúztam a kezemet az egzotikus kinézetű Jelen, ismét az Istennő ajkát éreztem a bőrömon.

- Mit jelentsen ez? - kérdeztem, de képtelen voltam elszakítani a tekintetemet a Jelről.

- Azt reméltük, hogy ezt a kérdést te fogod megválaszolni, Zoey Redbird.

Lenyűgöző hangja volt. Mielőtt ránéztem volna, már tudtam, hogy egy kivételesen szép nő az, aki megszólalt. Igazam volt. Gyönyörű volt, mint egy filmsztár. Soha életemben nem találkoztam még senkivel, aki ilyen közel állt volna a tökéleteshez. Hatalmas, mandulavágású szeme mélyzöld színben pompázott. Az arca szív alakú volt, a bőre pedig ugyanolyan makulátlan, mint a sztároké a tévében. Hosszú, hullámos haja mélyvörös - nem rikító répa vagy narancsvörös, hanem csillogó, sötét vörösesbarna. Az alakja pedig maga volt a tökély. Nem olyan betegesen vézna, mint azoké a lányoké, akik éheznek és naponta kétszer meghánytatják saját magukat, hogy úgy nézzenek ki, mint Paris Hilton. Ennek a nőnek tökéletes alakja volt, izmos, de domború. És a melle sem volt kicsi. (Mit nem adnék érte, ha ekkora melleim lennének!)

- Tessék? - kérdeztem döbbenten.

A nő elmosolyodott, és kivillantotta hihetetlenül szabályos és fehér fogsorát - a szemfogai normális méretűek voltak. Ja, és ha eddig nem mondtam volna, a homloka közepére egy zafirkék félhold volt tetoválva, amelyből hullámokra emlékeztető vonalak indultak ki, behálózták a szemöldökét, és leértek egészen az arcáig.

Ez a nő egy vámpír volt.

- Azt mondtam, abban reménykedtünk, hogy szolgálsz valamilyen magyarázattal arra, hogy egy vámpírjelöltnek, aki még nem esett át Átváltozáson, miért van egy felnőtt Jel a homlokán.

Ha nem mosolygott volna hozzá, a szavai önmagukban nyersnek tüntek volna. Így azonban inkább gondterheltnek és zavartnak tűnt.

- Akkor én nem vagyok vámpír? - kérdeztem önkéntelenül. A nevetése olyan volt, mint valami muzsika.

- Nem, Zoey, még nem, de azt kell mondanom, hogy a teljes Jel remek ómennek számít.

- Óh... én... jó, jól van. Az jó - zagyváltam.

Szerencsére nagyfi közbelépett, és megvédett a teljes megszégyenüléstől.

- Zoey, hadd mutassam be az Éjszaka Házának Főpapnőjét, Neferetet. Ő viselte gondodat, amíg... - nagyfi egy pillanatra elhallgatott, nem akaródzott kimondania azt, hogy „eszméletlen” -... aludtál.

- Üdvözöllek az Éjszaka Házában, Zoey Redbird - mondta Neferet szívélyesen.

Nagyira pillantottam, aztán vissza Neferetre. Elég elveszettnek éreztem magam.

- Nem... nem ez az igazi nevem. A vezetéknevem Montgomery.

- Valóban? - vonta fel borostyánszínű szemöldökét Neferet. - Az egyik előnye annak, ha új életet kezd az ember, hogy lehetősége van döntéseket hozni. Ha választhatnál, mi lenne a neved?

- Zoey Redbird - vágtam rá habozás nélkül.

- Akkor mostantól Zoey Redbird vagy. Üdvözöllek az új életedben. - Kinyújtotta a kezét, mint aki kezet akar fogni velem, és én is automatikusan felé nyújtottam a sajátomat. De ahelyett hogy megfogta volna a kezem, az alkaromat ragadta meg, ami különös volt, mégis valahogy helyénvalónak tűnt. A fogása meleg volt és határozott. Mosolya szívélyes. Lenyűgöző nő volt. Olyan, mint az összes többi vámpír - erősebb, okosabb, tehetségesebb az embereknél. Mint aki felkapcsolt valami belső fényt önmagában, ami elég ironikusnak tűnt a jól ismert vámpírsztereotípiák fényében, hiszen mindenki tudta róluk, hogy kerülik a napfényt, éjszaka a legerősebbek, vért kell inniuk, hogy életben tudjanak maradni, és az Éjszaka istennőjét imádják.

- Köszönöm. Örülök, hogy megismerkedtünk - mondtam, és nagyon igyekeztem, hogy legalább félig normálisnak tűnjek.

- Ahogy a nagymamádnak már mondtam, soha nem fordult még elő korábban, hogy egy vámpírjelölt ilyen szokatlan módon érkezzen meg hozzánk - eszméletlenül és egy teljes Jellel a homlokán. Nem emlékszel rá, mi történt veled, Zoey? Kinyitottam a számat, hogy elmondjam neki, mert mindenre tisztán emlékeztem - elestem, beütöttem a fejemet... felülről láttam magamat, mint egy szellem... követtem a színesen

hullámszó szavakat a barlangba... és végül találkoztam Nüx istennővel. De mielőtt megszólalhattam volna, hirtelen furcsa érzés kerített hatalmába, mintha valaki gyomorszájon vágott volna. Egyértelmű volt, hogy azt akarja: fogjam be a számat! - Igazából nem... nem sokra emlékszem - kezemmel önkéntelenül is kitapintottam a sebet a homlokomon. - Legalábbis az után, hogy beütöttem a fejem. Addig viszont emlékszem mindenre. A Nyomkereső megjelölt; elmondtam a szüleimnek, amiből óriási veszekedés lett; aztán elszöktem a nagyihoz. Rosszul éreztem magam, és amikor felfelé mentem a dombtetőre... - Mindenre emlékeztem, a cseroki szellemekre, a táncra, a tábortűzre. *Kuss legyen!* kiáltotta bennem valami. - ... azt hiszem, megcsúsztam, mert annyira kellett köhögöm, és beütöttem a fejem. A következő, amire emlékszem, hogy Redbird nagyfi énekel nekem, és itt fekszem. - Gyorsan befejeztem. El akartam fordítani a fejem Neferet vizslató, zöld tekintete előtt, de ugyanaz a hang, amely az előbb csendre intett, most azt mondta, álljam a tekintetét, és igyekezzek úgy tenni, mint aki semmit nem titkol előle, noha a leghalványabb fogalmam sem volt róla, miért rejtegetek bármit is.

- Fejsérüléseknél normális, ha valakinek emlékezetkiesése van - mondta nagyfi tárgyilagosan.

Legszívesebben megpuszítottam volna.

- Igen, persze - mondta Neferet gyorsan, és újra megenyhült az arca. - Ne aggódjon az unokája egészségéért, Sylvia Redbird! Minden rendben lesz vele.

Tisztelettel beszélt a nagyival, és ettől én is azonnal jobban éreztem magam. Ha kedveli Redbird nagyit, akkor nem lehet olyan rossz ember, még ha vámpír, akkor sem. Nem igaz? - Gondolom, tudja, hogy a vámpírok - Neferet egy pillanatra elhallgatott, és rám mosolygott -, még a vámpírjelöltek is, szokatlanul gyorsan regenerálódnak. Az unokája olyan gyorsan gyógyul, hogy nyugodtan elhagyhatja a gyengélkedőt. - Nagyiról rám pillantott. - Zoey, szeretnél találkozni az új szobatársaddal?

Nem! Nyeltem egy nagyot, és bólítottam.

- Igen.

- Nagyszerű! - mondta Neferet. Szerencsére nem foglalkozott vele, hogy úgy álltam ott, bambán vigyorogva, mint egy fogyatékos kerti törpe.

- Biztos benne, hogy nem kellene itt tartani még egy napig megfigyelésre? - kérdezte a nagy.

- Megértem az aggodalmát, de biztosíthatom róla, hogy Zoey fizikai sérülései máris elképesztő tempóban gyógyulnak.

Ismét rám mosolygott, mire én minden ijedtségem és idegességem ellenére visszamosolyogtam rá. Úgy tűnt, őszintén örül annak, hogy itt vagyok. És az igazat megvallva, minél jobban megismertem, annál inkább kezdett olyan érzésem lenni, hogy vámpírnak lenni talán mégsem olyan rossz dolog.

- Nagyi, jól vagyok. Tényleg. A fejem még fáj egy kicsit, de egyébként semmi bajom. - Ahogy ezt kimondtam, rájöttem, hogy valóban így is van. A köhögésem teljesen elmúlt. A végtagjaim már nem fájtak. A fejfájástól eltekintve nem volt semmi bajom.

Akkor Neferet valami olyat tett, amivel nem csak meglepett, de azonnal meg is kedveltette magát, és hirtelen bízni kezdtem benne. Odalépett a nagyihoz, és lassan, megfontoltan a következőt mondta neki:

- Sylvia Redbird, esküszöm, hogy az unokája biztonságban van itt. Minden vámpírjelölt kap egy felnőtt mentort. Hogy be tudjam tartani az eskümet, én leszek Zoey mentora. Kérem, bízza a gondjaimra!

Neferet a szívére tette ökölbe szorított kezét, és meghajolt a nagyi felé. Nagymamám egy pillanatig habozott, mielőtt válaszolt volna.

- Bízom benne, hogy hű lesz az esküjéhez, Neferet, Nüx Főpapnője. - Aztán megismételte Neferet mozdulatait, a szívére tette az öklét, meghajolt, majd hozzám fordult, és átölelt. - Hívj, ha szükséged van valamire, Zoeybird! Szeretlek.

- Hívni foglak, nagyi. Én is szeretlek. Köszönöm, hogy elhoztál ide - suttogtam, miközben beszívtam ismerős levendulaillatát, és igyekeztem nem elsírni magam. Gyengéden megpuszilta az arcomat, majd gyors, határozott lépésekkel kísért a szobából. Életemben először maradtam kettesben egy vámpírral.

- Nos, Zoey, készen állsz arra, hogy új életet kezdjél? Felemeltem a fejem, és ismét megállapítottam, milyen fantasztikus nő. Ha sikerül az Átváltozásom, akkor belőlem is ilyen magabiztos és erős vámpír lesz, vagy ez olyan valami, ami csak a Főpapnőknek jár? Egy pillanatra átfutott az agyamon, milyen jó lenne Főpapnőnek lenni, de aztán magamhoz tértem. Még csak egy kölyök voltam. Egy zavart

kislány, akiből talán vámpír sem lesz soha, nemhogy Főpapnő. Egyelőre azt akartam kitalálni, hogyan tudnék beilleszkedni erre az új helyre, de Neferet kétségkívül igyekezett megkönnyíteni a dolgomat.

- Igen - feleltem, és csak reméltem, hogy magabiztosabbnak hangzom, mint ahogy érzem magam.

HETEDIK FEJEZET

- Mennyi az idő?

Egy keskeny folyosón haladtunk, amely enyhén kanyarodott. A fal sötét kövek és oda nem illő tégladarabok furcsa keveréke volt. A világítás mindössze néhány pislákoló gázlámpából állt, amelyek régimódi, fekete vas gyertyatartókról lógtak. Halvány, sárga fényük szerencsére nem bántotta a szememet. A folyosón nem voltak ablakok, és nem találoztunk senkivel (pedig én egyfolytában idegesen tekingettem jobbra-balra, hátha megpillantok valahol egy vámpírgyereket).

- Mindjárt hajnali négy, ami azt jelenti, hogy a tanítás már majdnem egy órája véget ért - mondta Neferet, majd halványan elmosolyodott, amikor meglátta döbbszent arckifejezésemet.

- A tanítás este nyolckor kezdődik, és hajnali háromig tart - magyarázta. - A tanárok fél négyig vehetőek igénybe, ha valakinek pluszsegítségre van szüksége. Az edzőterem

hajnalhasadtáig nyitva van, aminek a pontos időpontját úgyis mindig tudni fogod, amint túl vagy az Átváltozáson. Addig is ki van rakva minden tanteremben és közös helyiségben, beleértve az étkezőt, a könyvtárat és az edzőtermet is. Nüx temploma természetesen mindig nyitva áll, de hivatalos szertartásokat csak hetente kétszer tartunk, közvetlenül tanítás után. A következő holnap lesz. - Neferet rám nézett, és szívélyesebbé vált a mosolya. - Tudom, hogy elsőre soknak tűnik, de hamar bele fogsz rázódni. És a szobatársad is segít majd, akárcsak én.

Épp nyitottam a számat, hogy kérdezzek tőle valamit, amikor hirtelen egy vörös szőrös száguldott végig a folyosón, és Neferet karjába vetette magát. Ijedtemben ugrottam egyet, és ostobán felsikoltottam. A következő pillanatban aztán úgy éreztem magam, mint egy szellemi fogyatékos, a szőrösomóról ugyanis kiderült, hogy nem egy repülő mumus, hanem egy nagydarab macska.

Neferet felnevetett, és megvakarta a macska fülét.

- Zoey, hadd mutassam be Sündört. Általában erre ólálkodik, arra vár, hogy felbukkanjak, és az ölembe ugorhasson.

- Életemben nem láttam még ekkora macskát - mondtam, és kinyújtottam a kezem, hadd szagolja meg.

- Óvatosan! Szeret harapni.

Mielőtt visszaránthattam volna a kezem, Sündör hozzádörgölte a pofáját az ujjamhoz. Visszatartottam a lélegzetemet.

Neferet oldalra billentette a fejét, mintha a szél hangjaira figyelne.

- Kedvel téged, ami nagyon szokatlan dolog. Rajtam kívül senkit nem szeret. Még a többi macskát is utálja. Szörnyű egy teremtés - mondta szeretetteljesen.

Óvatosan megvakartam a füle tövét, ahogy Neferettől láttam.

- Szeretem a macskákat - mondtam halkán. - Nekem is volt egy, de amikor anyám újra férjhez ment, be kellett adnom egy állatmenhelyre. John, az új férje, nem szereti a macskákat.

- Tapasztalatom szerint abból, hogy valaki mennyire szereti a macskákat, illetve hogy azok ezt hogyan viszonyozzák, kiválóan meg lehet ítélni valakinek a személyiségét.

Felkaptam a fejem, és ahogy belenéztem Neferet zöld szemébe, megértettem, hogy sokkal többet tud a családi problémákról, mint amennyit elárul. Ettől rögtön úgy éreztem, mintha lenne köztünk valami kapocs, és önkéntelenül is megnyugodtam egy kicsit.

- Sok macska van itt?

- Igen, elég sok. A macskák mindig is közel álltak a vámpírokhoz.

Jó, ezt még én is tudtam. Történelemórán Mr. Praff (akit mi csak Mr. Paffnak hívtunk) mesélte, hogy régebben megölték a macskákat, mert azt gondolták, hogy vámpírrá változtatják az embereket. *Ennyit az emberek primitívségéről...* De alighogy átfutott ez a gondolat az agyamon, máris megdöbbsentem, milyen gyorsan megváltozott a nézőpontom, hiszen máris úgy beszéltem az „emberekről”, mintha én nem tartoznék középük.

- Nekem is lehet macskám? - kérdeztem.

- Ha valamelyik kiválaszt téged, akkor onnantól kezdve hozzá tartozol.

- Kiválaszt?

Neferet elmosolyodott, és megsimogatta Sündört, aki behunyta a szemét, és kéjesen dorombolni kezdett.

- A macskák választanak ki minket, nem uralkodhatunk felettük. - Mintha csak alá akarta volna támasztani Neferet szavait, Sündör kiugrott a karjából, és égnek meredő farokkal eltűnt a folyosón.

Neferet felnevetett.

- Igazi kis szörnyeteg, de imádom. Azt hiszem, akkor is imádnám, ha nem lenne része a Nüxtől kapott ajándékomnak.

- Ajándék? Sündör az Istennő ajándéka?

- Igen, bizonyos értelemben az. Minden Főpapnő kap valamilyen ajándékot - vagy ha úgy tetszik, valamilyen különleges képességet- az Istennőtől. Így választjuk ki a Főpapnőket. Ez a különleges képesség lehet például gondolatolvasás vagy jövőbelátás. De mozoghat a fizikai dolgok birodalmában is, lehet különleges kapcsolat a négy elem valamelyikével vagy az állatokkal. Én két ilyen ajándékot kaptam az Istennőtől. Az első a macskákra vonatkozik; olyan szoros kapcsolatban vagyok velük, ami még a vámpírok között is ritkaságnak számít. A másik képességem a gyógyítás. - Elmosolyodott. - Ebből tudom, hogy szépen gyógyulsz, a képességem elárulta.

- Ez fantasztikus... - Mindössze ennyit tudtam mondani. A fejem már zúgott az elmúlt egy nap történéseitől.

- Gyere! Megmutatom a szobádat. Biztosan éhes vagy és fáradt. A vacsora... - félrebillentette a fejét, mintha valaki a fülébe súgná a választ - ...egy óra múlva kezdődik. -

Mindentudóan elmosolyodott. - A vámpírok mindig tudják, mennyi az idő.

- Nem semmi!

- És ez még csak a jéghegy csúcsa.

Reméltem, hogy az analógiájának semmi köze a Titanic katasztrófájához. Ahogy továbbindultunk, hirtelen eszembe jutott a kérdés, amit még akkor akartam kérdezni, mielőtt Sündör felbukkant volna, hogy kiverje a fejemből.

- Szóval a tanítás nyolckor kezdődik? Este? - Általában nem ennyire lassú a felfogásom, de néha úgy éreztem, mintha Neferet egy számomra ismeretlen nyelven beszélt volna hozzám. Kellett egy kis idő, hogy felfogjam a szavak értelmét.

- Ha végiggondolod, rá fogsz jönni, hogy az a leglogikusabb, ha az éjszaka vannak az órák. Nyilván tudod, hogy a vámpírok és a vámpírjelöltek nem robbannak fel, és semmi más efféle, regénybe illő dolog nem történik velük, ha napfény éri őket, de kényelmetlenül érzik magukat tőle.

Neked nem volt kellemetlen a napon lenni ma délután? Bólintottam.

- Még a Maui Jim sem segített. - Majd gyorsan hozzátettem: - A Maui Jim a napszemüvegem márkája.

- Tudom, Zoey - felelte Neferet türelmesen. - Nagyon is jól ismerem a napszemüvegeket.

- Óh, Istenem, elnézést, én csak... - elhallgattam, mert hirtelen eszembe jutott, hogy azt mondtam: „Istenem”. Vajon ezzel megsértettem Neferetet, a Főpapnőt, aki olyan büszkén viselte Istennője Jelét a homlokán? Vagy, a pokolba is, talán magát Nüx Istennőt bántottam meg vele? Óh, Istenem! És mi a helyzet a „pokol” szóval? Az a kedvenc káromkodásom. (Bár nem az egyetlen, és messze nem a legdurvább.) Azt vajon mondhatom? A Hit Egyházában azt prédikálták, hogy a vámpírok egy nem létező istennőt imádnak, és mindannyian

önző, sötét teremtmények, akiket csak a pénz és a vérszívás érdekel, és a pokolra fognak kerülni, ezért lehet, hogy jobban oda kellene figyelnem, mikor használom ezt a szót, mert...

- Zoey.

Neferet aggodalmas arckifejezéssel nézett, látszott rajta, hogy egy ideje már igyekszik magára vonni a figyelmemet.

- Elnézést - ismételtem.

Neferet megállt. A vállamra tette a kezét, és maga felé fordított.

- Zoey, fejezd be az állandó bocsánatkérést! És ne feledd, hogy itt mindenki volt már ebben a helyzetben, amiben most te. És mindannyiunknak új volt. Tudjuk, milyen érzés félni az Átváltozástól és szembenézni egy teljesen új élettel.

- Miközben úgy érzem, hogy csak sodródok az eseményekkel - tettem hozzá halkán.

- Igen. De nem lesz ez mindig ilyen rossz. Ha felnőtt vámpír leszel, ismét kezvedbe veheted a saját életedet. Meghozhatod a saját döntéseidet; járhatod a magad útját; követheted azt az ösvényt, amit a szíved és a tehetséged kijelöl számodra.

- *Ha* felnőtt vámpír leszek.

- Az leszel, Zoey.

- Hogy lehet ilyen biztos benne?

Neferet tekintete megpihent a homlokomon sötétlő Jelen.

- Nüx kiválasztott téged. Hogy mire, azt egyelőre nem tudjuk. De egyértelműen megjelölt. Nem tett volna ilyet, ha attól félné, hogy behalsz az Átváltozásba.

Eszembe jutottak az Istennő szavai: *Zoey Redbird, Éjszaka Lánya, te leszel az én szemem és fülem ebben a mai világban, ahol a jó és a gonosz küzd az örök egyensúlyért.*

Gyorsan elkaptam a tekintetem, és közben azt kívántam, bár csak tudnám, miért súgták azt az ösztöneim, hogy ne beszéljek senkinek az Istennővel való találkozásomról.

- Ez... ez egyszerűen túl sok nekem egy napra.

- Megértem, különösen így éhgyomorra.

Továbbindultunk, de alig néhány lépés múlva megszólalt egy mobiltelefon. Ijedtemben ugrottam egyet. Neferet felsóhajtott, bocsánatkérően elmosolyodott, majd előhalászta az apró telefont a zsebéből.

- Neferet - szólt bele. Egy ideig csak hallgatott, miközben láttam, hogy összeráncolja a homlokát, és a szeme is elkeskenyedik. - Nem, jól tetted, hogy felhívtál. Azonnal visszamegyek, és beszélek vele. - Azzal összecsukta a telefont. - Ne haragudj, Zoey. Az egyik vámpírjelölt eltörte a lábát délután, és komoly fájdalmai vannak. Vissza kell mennem segíteni neki. Mi lenne, ha te addig végigmennél ezen a folyosón mindig balra tartva, egészen a főbejáratig? Nem tudod eltéveszteni - egy nagy, régi faajtó. Ha kilépsz rajta, közvetlenül előtte van egy kőpad. Ott megvárhatsz. Pár perc, és jövök.

- Rendben - feleltem, de mire kimondtam a szót, Neferet már el is tűnt a folyosó sötétjében. Felsóhajtottam. Nem nagyon örültem neki, hogy egyedül maradtam egy vámpíroktól hemzsegő helyen.

És most, hogy Neferet magamra hagyott, már azok a kis pislákoló fények sem tűntek olyan hívogatónak. Furcsa, szellemszerű árnyakat vetettek a régi kőfalakra.

Elhatároztam, hogy nem fogok pánikba esni, és lassan elindultam abba az irányba, amerre Neferettel mentünk. Nemsokára

már azt kívántam, bárcsak összefutnék valakivel (lehet akár vámpír is). Egyszerűen túl nagy volt a csend. A hideg futkosott tőle a hátamon. A folyosó kétszer is elágazott jobbra, de én mindig balra tartottam, ahogy Neferet mondta. Az igazat megvallva egyébként sem mertem volna elfordulni jobbra, mert azok a folyosók egyáltalán nem voltak kivilágítva.

Sajnos a következő leágazásnál elkövettem azt a hibát, hogy benéztem a jobb oldali folyosóra. De volt mentségem: hallottam valamit. Hogy egészen pontos legyek, nevetést hallottam. Halk, kislányos nevetés volt, de valami miatt mégis felállt tőle a szőr a hátamon. Megálltam. Bekukucskáltam a folyosóra. Mintha mozgást láttam volna a sötétben.

Zoey... Valaki a nevemet suttogta.

Meglepetten pislogtam. Valóban a nevemet hallottam vagy csak képzelődtem? A hang mintha ismerős lett volna. Lehet, hogy ismét Nüx volt az? Az Istennő szólított a nevemen? A szívem a torkomban dobogott a félelemtől, de a kíváncsiság mégis erősebbnek bizonyult. Visszatartottam a lélegzetemet, és óvatosan elindultam a folyosón.

Néhány lépés után a folyosó enyhén elkanyarodott, és ahogy követtem az ívét, hirtelen megláttam valamit, amitől földbe gyökerezett a lábam. Nem messze tőlem egy kis beugróban két ember volt. Először fel sem fogtam, hogy mit csinálnak, de aztán megértettem.

Akkor kellett volna sarkon fordulnom. Csendben megfordulni, és elfelejteni, amit láttam. De nem fordultam meg, és a szememet sem csuktam be. Csak álltam megdermedve, és tágra nyílt szemmel bámultam őket.

A férfi - akiről ráadásul megállapítottam, hogy még nem az, mert alig egy évvel ha idősebb lehetett nálam - az alkóvban állt, hátát nekivetve a falnak. A fejét hátravetette, és kapkodva vette a levegőt. Az arca árnyékban volt, de annyi még így is látszott belőle, hogy nagyon jóképű. De mielőtt hosszan elidőzhetett volna rajta a tekintetem, ismét felhangzott a ziháló nevetés, és ez elvonta róla a figyelmemet.

A lány előtte térdelt. Semmi más nem látszott belőle, csak a szőke haja. Úgy borult rá, mint valami ősi fátyol. Aztán a keze elindult felfelé a fiú combján.

Fordulj meg! üvöltöttem magamra gondolatban. *Húzz el innen!* Tettem is egy lépést hátrafelé, de aztán meghallottam a srác hangját, és megtorpantam.

- Fejezd be!

Elkerekedett a szemem, mert egy pillanatig azt hittem, hozzám beszél.

- Tudom, hogy te is akarsz.

Óriási kő esett le a szívemről, amikor megszólalt a lány. Nem hozzám beszélt. Azt sem tudták, hogy ott vagyok.

- Nem, nem akarom. - A fiú ezt úgy mondta, mintha közben a fogát csikorgatná. - Állj föl!

- Te is szereted, tudom, hogy szereted. Tudom, hogy még mindig akarsz.

A lány hangja rekedtes volt, és nagyon igyekezett, hogy szexinek tűnjön, de kihallottam belőle a kétségbeesést. Szinte már könyörgött. Láttam, ahogy megmozdul a keze, és elkerekedett a szemem, amikor végighúzta a mutatóujját a fiú combján. Alig akartam hinni a szememnek. Kőmével, mint

egy késsel, felhasította a fiú farmerjét, és az azonnal megjelenő vörös csíkból ítélve, a bőrét is.

Ahogy megláttam a vért, akaratlanul is összefutott a nyál a számban.

- Ne! - csattant fel a fiú, és megpróbálta eltolni magától a lányt.

- Ne játszd már az eszed! - nevetett fel újra a lány. Gonosz, gúnyos nevetése volt. - Te is tudod, hogy mi örökre összetartozunk. - Előrehajolt, és lenyalta a vért a fiú combjáról.

Megrázkódtam; teljesen megigézett a látvány.

- Most már elég legyen! - mondta a fiú, és megint megpróbálta ellökni magától. - Nem akarlak bántani, de kezdesz felmérgesíteni. Miért nem vagy képes felfogni?! Befejeztük. Vége! Nem akarlak.

- De igen, akarsz! Mindig is akarni fogsz! - Lehúzta a fiú cipzárját. Nem volna szabad itt lennem... Nem volna szabad ezt látnom...

Elszakítottam a tekintetem a fiú véres combjáról, és tettem egy lépést hátrafelé.

A srác felnézett. Meglátott.

És akkor valami egészen bizarr dolog történt. Mintha a tekintetével megsimogatott volna, éreztem az érintését. Képtelen voltam elfordítani a fejem. Az előtte térdelő lány eltűnt, és csak mi ketten voltunk, ő és én, meg a vér csodás, édeskés szaga.

- Nem akarsz? Nekem most nem úgy tűnik! - dorombolta ellenszenvesen a lány.

Éreztem, hogy jobbra-balra rázom a fejem, egyre erőteljesebben. A fiú pedig abban a pillanatban felkiáltott: - Ne! - és megpróbálta ellökni magától a lányt, hogy elindulhasson felém.

Bizonytalan léptekkel megindultam hátrafelé.

- Ne! - kiáltotta újra. Ezúttal tudtam, hogy hozzám beszél, és nem a lányhoz. Valószínűleg neki is feltűnt, mert felmordult, mint valami vadállat, és még mindig térden állva megpördült. Abban a pillanatban sarkon fordultam, és futásnak eredtem. Attól féltem, hogy utánam jönnek, ezért tiszta erőből rohantam, amíg el nem értem a nagy faajtóhoz, amiről Neferet beszélt. Ott megálltam, nekidőltem a hús fának, és próbáltam visszanyerni a lélegzetemet, közben pedig füleltem, nem hallok-e lábdobogást magam mögül.

Mitévő lennék, ha üldözőbe vennének? A fejem ismét lüktetett a fájdalomtól, gyengének és ijedtnek éreztem magam. Ráadásul émelyegtem attól, amit láttam.

Igen, tisztában vagyok vele, hogy mi az az orális szex. Kétlem, hogy van olyan középiskolás Amerikában, aki ne tudná, miről van szó. A felnőttek azt hiszik, hogy úgy vesszük a szánkba a srácokat, mintha csak rágógumiról (vagy stílszerűen nyalókáról) lenne szó. Ostobaság. Persze vannak lányok, akik szerint ez „menő” dolog, de tévednek. Akinek van egy kis agya, az tudja, hogy semmi menő nincs abban, ha így kihasználják az embert.

Szóval tudtam, mi ez az egész, de szemtől szemben sosem láttam még, hogy valaki konkrétan leszopna egy fiút. Nem csoda, hogy kiborultam az előbbi jelenettől. De az igazán kiborító nem az volt a dologban, hogy az a szőke lány mit

csinált a sráccal, hanem az, hogy a fiú vére milyen reakciót váltott ki belőlem.

Én is szívesen lenyaltam volna.

És tudtam, hogy ez nem normális.

Meg aztán ott volt az a furcsa pillanat, amikor egymás szemébe néztünk. Az meg mit akart jelenteni?

- Zoey, jól vagy?

Ijedtemben ugrottam egyet. Neferet állt mögöttem, és értetlenül nézett.

- Rosszul érzed magad?

- Én... én... - Lázasan járt az agyam. Semmi szín alatt nem mondhattam el neki azt, amit láttam. - Csak megint fáj a fejem - nyögtem ki végül. És ez igaz is volt. Valóban kegyetlen fejfájásom volt.

Aggódó tekintettel nézett rám.

- Hadd segítsek - mondta Neferet, és gyengéden rátette a kezét a homlokomra. Behunyta a szemét, és hallottam, hogy egy számomra ismeretlen nyelven mormol valamit. A keze egyre melegebb lett, majd a meleg mintha folyadékká változott volna, amit beszívott a bőröm. Behunytam én is a szemem, és felsóhajtottam a megkönnyebbüléstől, ahogy a fájdalom enyhülni kezdett.

- Jobban érzed magad?

- Igen - suttogtam alig hallhatóan. Elvette a kezét, és kinyitotta a szemét.

- Ez majd távol tartja a fájdalmat. Nem tudom, mitől térhetett vissza ilyen intenzitással.

- Én se, de a lényeg, hogy most elmúlt - vágtam rá gyorsan. Egy ideig némán tanulmányozta az arcomat. Önkéntelenül is visszatartottam a lélegzetemet.
 - Valami baj van? - kérdezte végül. Nyeltem egyet.
 - Egy kicsit félek, hogy milyen lesz találkozni az új szobatársammal. - Ami nem volt hazugság. Még ha nem is ez volt a legnagyobb problémám.
- Neferet kedvesen elmosolyodott.
- Minden rendben lesz, Zoey, ne aggódj! Gyere, megmutatom neked az új életedet!

Neferet kinyitotta a vastag faajtót, és kiléptünk az iskola előtti tágas udvarra. Oldalra lépett, és hagyta, hadd báméskodjam. Az udvar tele volt velem egykorú tinédzserekkel, akik vagy kisebb csoportokban álldogáltak, vagy sétálgattak. Az egyenruha, amit viseltek, egyszerre tűnt menőnek és egyedinek, miközben mégis hasonlítottak egymásra. A hangjuk, ahogy beszélgettek és nevetgéltek, megtévesztően normálisnak tűnt. Azt sem tudtam, mit bámuljak először, őket vagy az iskolát? Végül az iskolát választottam. Az volt a kevésbé félelmetes (ráadásul féltem, hogy megpillantom a fiút a folyosóról). Az egész olyan volt, mint egy álom. Sötétnek kellett volna lennie, hiszen az éjszaka kellős közepén jártunk, a hold azonban fényesen világított a hatalmas tölgyfák lombjain keresztül. A vörös téglából és fekete kövekből emelt épület mellett járda futott, amelynek oldalán gázlámpák álltak. Az épület három emelet magas volt, a teteje pedig előbb meredeken futott az ég felé, majd ellaposodott a csúcs előtt. Láttam, hogy kinyitották a nehéz spalettákat, és a termekből

barátságos sárga fény szűrődik ki. A függönyök mögött árnyak mozogtak, táncoltak. Vidám, életteli hangulatot kölcsönözve ezzel az egész épületnek. A főépülethez tartozott még egy torony is, tovább fokozva az illúziót, hogy ez inkább egy vár, mint egy iskola. Esküszöm, egy várarak jobban illett volna hozzá, mint a gondosan nyírt sövény és pázsit.

A főépülettel szemben állt egy kisebb építmény, amely régebbinek tűnt, és volt benne valami templomszerű. A templom és az udvart árnyékoló tölgyfák mögött látni lehetett a hatalmas kőfalat, amely körülvette az egész iskolát. A templom előtt egy hosszú ruhába öltözött nő márványszobra állt.

- Nüx! - szakadt ki belőlem.

Neferet meglepetten felvonta az egyik szemöldökét.

- Igen, Zoey. Az ott az Istennő szobra, mögötte pedig a temploma. - Intett, hogy kövessem. Elindultunk a járdán, és közben kezével az előttünk elterülő iskolára mutatott. - Amit ma az Éjszaka Háza néven ismernek, az 1920-as években épült, Európából importált kövekből. Eredetileg Ágoston-rendi kolostor volt, később lett belőle egyházi iskola gazdag embergyererek számára. Akkor vettük meg az épületet, amikor öt évvel ezelőtt úgy döntöttünk, hogy az országnak ezen a részén is nyitunk egy iskolát.

Csak halványan emlékeztem rá, hogy korábban valóban egy drága magániskola működött itt. Igazából ez is csak azért ragadt meg bennem, mert rémlik, hogy volt valami botrány, amikor az egyházi iskolába járó diákoknál kábítószerrel találtak. Persze azon csak a felnőttek képesek megdöbbenni, hogy a gazdag gyerekek drogoznak.

- Csodálom, hogy eladták - mondtam szórakozottan. Neferet nevetésében volt valami vészjósló.

- Nem akarták, de az arrogáns igazgatójuknak tettünk végül egy visszautasíthatatlan ajánlatot.

Meg akartam kérdezni, hogy érti ezt, de a nevetésétől kirázott a hideg. Ráadásul nem is volt időm foglalkozni vele. Lekötött a rengeteg látnivaló. Az első dolog, ami feltűnt, az volt, hogy mindenki, akinek vámpírtetoválasa van, elképesztően jól néz ki. Azt korábban is tudtam, hogy a vámpírok vonzóak.

Mindenki tudta. Nem véletlen, hogy a legsikeresebb színészek és színésznők mind vámpírok. De ott voltak a táncosok, a zenészek, az írók és az énekesek között is. A vámpírok uralták a művészet világát, ez az egyik oka annak, hogy annyi pénzüik van - és ennek köszönhetik azt is (többek között), hogy a Hit Egyháza önző, erkölcstelen lényeknek tartja őket. *De igazából csak féltékenyek rájuk, amiért olyan átkozottul jól néznek ki.*

A Hit Egyházának hívei ugyanúgy elmennek moziba, színházba, koncertekre, ugyanúgy olvassák a könyveiket és veszik a festményeiket, közben pedig pocskondiázzák és lenézik őket, sőt talán még keverednek is velük. Nem ezt hívják képmutatásnak?

Akárhogy is, kezdtem rosszul érezni magam ennyi káprázatos férfi és nő között. Legszívesebben bemásztam volna egy pad alá, noha sokan közülük odajöttek üdvözölni Neferetet, és nekem is köszöntek. Bizonytalanul viszonyoztam az üdvözlésüket, és közben lopva a mellettünk elhaladókat figyeltem. Mindannyian tiszteletteljesen meghajtották a fejüket Neferet felé. Néhányan közülük a szívükre tették az öklüket, és meg is hajoltak előtte, amit Neferet mosolyogva

viszonzott. Jó, a diákok nem voltak olyan gyönyörűek, mint a felnőttek. Jól néztek ki ők is - homlokukon a félhold körvonallával és egyedi tervezésű ruhára emlékeztető egyenruhájukkal -, de hiányzott belőlük az a csillogó, nem emberi fény, ami a felnőtt vámpírokból sugárzott. Az is feltűnt, hogy szinte mindenki teljesen feketében van (az ember azt gondolná, hogy ennyi művész csak ki tud találni valami jobbat). De az igazat megvallva jól állt nekik - a fekete alapon néha feltűnt egy lila, sötétkék vagy smaragdzöld csík. Minden egyenruhába bele volt hímezve egy díszes minta arany- vagy ezüstcérnával a mellzseb fölé. Annyit sikerült megállapítanom, hogy néhány diáknak ugyanolyan jel van a ruháján, de hogy hányféle van belőlük, és mit ábrázolnak, azt már nem láttam. Az is szokatlan volt, hogy milyen sokuknak van hosszú haja. Nemcsak a lányoknak és a fiúknak, de a tanároknak, sőt a járdán néha átvonuló macskáknak is. Különös. Még jó, hogy nem adtam be a derekam Kaylának, amikor rá akart beszélni, hogy hozzá hasonlóan én is vágassam le a hajam.

Egy dolog azonban az iskola minden lakójában - felnőtteket és diákokat is beleértve - közös volt. Egyikük sem tudott úgy elmenni mellettem, hogy a tekintete ne időzött volna el kíváncsian a homlokomon lévő Jelen. Nagyszerű. Szóval az új életemet is úgy kellett elkezdenem, hogy más vagyok, mint a többiek, egy rendellenesség, amivel senki sem tudja, hogy mit kezdjen.

NYOLCADIK FEJEZET

Az Éjszaka Házának az a része, amelyben a hálótermek voltak, az iskola másik végében volt, ezért jó sokáig kellett sétálnunk, mire odaértünk. Neferet nem sietett, mintha szándékosan ment volna lassan, hogy legyen időm bámészkodni és kérdéseket feltenni. Egyáltalán nem bántam. Neferet rengeteg apró részletre kitért, miközben végigsétáltunk a kastélyszerű épület mellett, így kezdtem egyre jobban megismerni a helyet. Minden olyan különös volt, de jó értelemben. Ráadásul a séta is jólesett. Úgy éreztem, hogy ismét önmagam vagyok. Nem köhögtem. Nem fájt semmim. Még a fejem sem. És nagyon-nagyon nem gondoltam arra a felzaklató jelenetre, amelynek véletlenül tanúja voltam. Elfelejtettem - szándékosan. Épp elég volt nekem az új életem és ez a furcsa Jel a homlokomon. Oboázás - törölve.

Ha nem egy vámpíriskola udvarán vágtam volna át az éjszaka kellős közepén egy vámpír társaságában, akár úgy is tehettem volna, mintha ez a nap is olyan lenne, mint a többi. Akár. Na jó, tudom, hogy egyáltalán nem volt olyan, de akkor is kezdtem jobban érezni magam. Elmúlt a fejfájásom, és készen álltam rá, hogy megismerkedjem az új szobatársammal, amikor Neferet kinyitotta a lánykollégium ajtaját.

Meglepetten néztem körül. Nem tudom, pontosan mire számítottam - talán egy sötét, kísérteties helyre. A kollégium társalgójában ehelyett kényelmes kanapék, hatalmas M&M golyócskákra emlékeztető ülőpárnák fogadtak, és mindez kellemes, kék, illetve sárga színben. Az antik kristálycsillárok gázégői egy hercegnő kastélyához tették hasonlatossá a

termet. A krémszínű falakon nagyméretű olajfestmények, amelyek valaha élt egzotikus és befolyásos nőket ábrázoltak. Az asztalokon kristályvázák - bennük frissen vágott virágok, többnyire rózsák -, illetve könyvek, táskák és más, normálisnak tűnő tinédzserlány-holmik. Több síkképernyős tévét is láttam, az egyikén éppen az MTV ment. Mindezt egyetlen pillantás alatt mértem fel, és közben próbáltam barátságosan mosolyogni a lányokra, akik azonnal elhallgattak, amint beléptem. Mindannyian engem bámultak. Vagyis nem *engem*. Hanem a Jelet a homlokomon.

- Hölgyeim, hadd mutassam be Zoey Redbirdöt. Üdvözöljétek az Éjszaka Házában!

Egy másodpercig azt hittem, senki nem fog megszólalni, és majd' elsüllyedtem szégyenemben. Aztán felállt egy lány az egyik társaságból, akik éppen tévét néztek. Alacsony volt, szőke és átkozottul tökéletes. Igazából a fiatal Sarahjessica Parkerre emlékeztetett (akit egyébként nem kedvelek túlzottan - olyan... idegesítő és mesterkéltn).

- Szia, Zoey! Isten hozott az új otthonodban! - Az SJP-hasonmás mosolya szívélyes volt és őszinte, de látszott rajta, hogy erőt kell vennie magán, ha nem akarja egyfolytában a Jelet bámulni. Azonnal elszégyelltem magam, amiért egy számomra ellenszenves emberhez hasonlítottam. - A nevem Aphrodité - mondta.

Aphrodité? Na jó, lehet, hogy mégsem tévedtem akkorát azzal az összehasonlítással. Hogy választhatja valaki azt a nevet magának, hogy Aphrodité? Ugyan már! Micsoda aránytévesztés! Ennek ellenére viszonzottam a mosolyát, és vidáman azt mondtam:

- Szia, Aphrodité!

- Neferet, megmutassam Zoeynek a szobáját?

Neferet egy pillanatig habozott, amit nem nagyon értettem.

Ahelyett hogy azonnal válaszolt volna, csak állt ott, és farkasszemet nézett Aphroditével. Aztán Neferet ajka hirtelen széles mosolyra húzódott.

- Köszönöm, Aphrodité, nagyon kedves tőled. Én vagyok Zoey mentora, de biztos vagyok benne, hogy jobban örül majd neki, ha valamelyik diáktársa vezeti el a szobájához. Vajon haragot láttam felvillanni Aphrodité szemében? Nem, biztosan csak képzelődtem... - vagy legalábbis képzelődésnek hittem volna, ha nincs ez az új ösztönöm, amely az ellenkezőjét mondja. A következő pillanatban azonban már nem volt szükségem az új ösztönökre ahhoz, hogy megállapítsam, valami nincs rendben, Aphrodité ugyanis felnevetett - és én *felismertem a nevetését*.

Úgy éreztem, mintha gyomorszájon vágta volna, mert rájöttem, hogy ezt a lányt - Aphrodité - láttam abban az oldalfolyosóban térdelni a fiú előtt!

Aphrodité nevetése és mesterkéltszavai - „Hát persze hogy boldogan körbevezetem! Tudja, Neferet, hogy mindig szívesen segítek” - pont olyan hamisak voltak, mint Pamela Anderson óriási mellei, Neferet azonban nem szólt semmit, csak bólintott, majd felém fordult.

- Most elmegyek, Zoey - mondta, és megszorította a vállamat.

- Aphrodité majd felkísér a szobádba, az új szobatársad pedig segít átöltözni a vacsorához. Az étkezöben találkozunk. -

Melegen elmosolyodott, én pedig legszívesebben átöleltem volna, hogy könyörögjek neki, ne hagyjon magamra

Aphroditével. - Minden rendben lesz - folytatta Neferet, mintha csak olvasott volna a gondolataimban. - Majd meglátod, Zoeybird. Minden rendben lesz - suttogta, és annyira emlékeztetett a nagymamámra, hogy alig tudtam megállni sírás nélkül.

Neferet kihúzta magát, biccentett Aphroditének és a többi lánynak, majd sarkon fordult, és elment.

Az ajtó tompa puffanással csukódott be mögöttem. A pokolba is... haza akartam menni!

- Gyere, Zoey! A szobák erre vannak - mondta Aphrodité.

Intett, hogy kövessem, és elindult felfelé egy kanyargó lépcsőn. Ahogy lépkedtem utána, igyekeztem nem odafigyelni a hátam mögött meginduló sutyorgásra.

Egyikünk sem szólt semmit, és olyan kényelmetlenül éreztem magam, hogy legszívesebben felüvöltöttem volna. Vajon meglátott odalent a folyosón? Én aztán biztosan nem fogom szóba hozni a dolgot. Sem most, sem máskor. Ha rajtam múlik, meg sem történt.

Megköszörültem a torkomat, és azt mondtam:

- Szép ez a kolesz. Egészen jónak tűnik.

Felém villant a tekintete.

- Ez a hely nem egyszerűen szép vagy jó, hanem káprázatos.

- Igen? Jó hallani.

Felnevetett. Nagyon kellemetlen hang volt, és ugyanúgy felállt tőle a szőr a hátamon, mint amikor először hallottam.

- És tudod, miért? Azért olyan káprázatos, mert én itt vagyok. Hitetlenkedve pillantottam rá. Azt hittem, viccel, de nem mosolygott, csak nézett rám a jéghideg kék szemével.

- Igen, jól hallottad. Ez a hely azért menő, mert én menő vagyok.

Uramisten! Hogy mondhat ilyen bizarr dolgot valaki? Fogalmam sem volt, mit feleljek erre. Már csak ez hiányzott! Nem elég, hogy megváltozik az életem, más suliba kerülök és vámpír lesz belőlem, még itt van ez a kis kurvoid Miss Tökéletesség is. Ráadásul még mindig nem tudtam, hogy meglátott-e engem a folyosón vagy sem.

Jól van. A legfontosabb az, hogy beilleszkedjek. Szerettem volna otthon érezni magam ebben az új suliban. Ezért úgy döntöttem, hogy a legbiztonságosabb utat választom, és befogom a számat.

Egyikünk sem szólalt meg. A lépcsők egy hosszú folyosóra vezettek, amelyről mindkét oldalon ajtók nyíltak.

Visszatartottam a lélegzetemet, amikor Aphrodité megállt az egyik előtt, amelyik halványlilára volt festve, de ahelyett hogy bekopogott volna rajta, szembefordult velem. Az arca hirtelen gyűlölködő volt és hideg, minden báj eltűnt belőle.

- Na, idehallgass, Zoey! Itt van ez a furcsa Jel a homlokodon, ezért mindenki rólad beszél, és arra kíváncsi, mi a fasz történt veled. - A szemét forgatta gúnyosan, és közben elváltoztatott hangon imitálta, hogy levegő után kapkod. - Óóóh! Az új lánynak ki van színezve a Jele! Mit jelenthet ez? Csak nem azt, hogy különleges? Hogy valami mesés hatalommal bír? Uramisten! - Leengedte a kezét, és gyűlölettől összeszűkülő szemekkel meredt rám. - Elmondom, mi az ábra. Itt én mondom meg a tutit. Minden úgy történik, ahogy én akarom. Ha jót akarsz, nem állsz az utamba. Ha mégis szembeszállsz velem, pokollá teszem az életedet.

Kezdett felidegesíteni.

- Nézd - mondtam -, még csak most érkeztem meg. Nem akarok bajt magamnak, arról pedig nem tehetek, hogy mások mit mondanak a hátam mögött a Jelemről.

Továbbra is összeszűkültem szemmel méregetett. A kurva életbe! Tényleg meg kell verekednem vele? Soha életemben nem verekedtem még! Görcsbe rándult a gyomrom az idegességtől, nem tudtam eldönteni, hogy lekuporodjam-e vagy elfussak. Aztán ugyanolyan gyorsan, ahogy átváltozott ijesztővé és gyűlölködővé, hirtelen kisimult az arca, és ugyanaz a kedves kis szöszi állt előttem, aki előtte. (Nem mintha meg tudott volna téveszteni.)

- Jó, csak hogy értsük egymást.

Tessék? Azt értettem, hogy elfelejtette bevenni a dilibogyóit, de azon kívül más nem.

Aphrodité arra nem adott lehetőséget, hogy én is megszólaljak. Rám villantott még egy utolsó, hátborzongatóan szívélyes mosolyt, azzal bekopogott az ajtón.

- Bújj be! - kiáltotta ki egy hang erős tájszólással. Aphrodité kinyitotta az ajtót.

- Sziasztok! A teremburáját, hadd nézzelek! - Az új szobatársam, egy újabb szőke, hatalmas vigyorral indult meg felénk. De abban a pillanatban, ahogy megpillantotta Aphroditét, lehervadt a mosoly az arcáról, és megtorpant félúton.

- Felkísértem az új szobatársadat. - Önmagában nem volt semmi bántó abban, amit Aphrodité mondott, de az egész megszólalásában mégis volt valami utálatos, főleg abban, hogy utánozta a lány oklahomai tájszólását. - Stevie Rae

Johnson, ez itt Zoey Redbird. Zoey Redbird, ő Stevie Rae Johnson. Milyen szépen összejöttünk, mint kukoricaszemek a csutkán, nem igaz, csuhajja?

Stevie Rae-re pillantottam. Olyan képet vágott, mint egy rémült kis nyuszi.

- Kösz, hogy felkísértél, Aphrodité - mondtam gyorsan, majd elindultam felé, mire ő önkéntelenül is tett egy lépést hátrafelé, és már kint is találta magát a folyosón. - Majd még találkozunk. - Azzal rácsuktam az orrára az ajtót, mielőtt meglepetése átváltozhatott volna haraggá. Visszafordultam Stevie Rae felé, aki még mindig holsápadtan állt a szoba közepén.

- Mi a baj vele? - kérdeztem.

- Ez egy... ez egy...

Annak ellenére, hogy most láttam először, tudtam, hogy azon tépelődik, mennyit mondhat el nekem. Úgy döntöttem, segítek neki. Elvégre is szobatársak leszünk.

- Egy kis kurva - fejeztem be a mondatot.

Stevie Rae-nek elkerekedett a szeme, majd nevetni kezdett.

- Hát, nem valami kedves teremtés, az biztos.

- Ami biztos, az az, hogy orvosi kezelésre van szüksége - folytattam, mire Stevie Rae még jobban nevetett.

- Azt hiszem, jól ki fogunk jönni egymással, Zoey Redbird! -

mondta még mindig mosolyogva. - Isten hozott az új otthonodban! - Oldalra lépett, és körbemutatott a karjával a kis szobában, mintha csak egy palotába léptem volna be.

Körülnéztem, és pislogtam egyet. Aztán még egyet. Az első, amit megláttam, egy életnagyságú poszter volt, rajta Kenny Ches-neyvel, a countryzenésszel, illetve egy cowboy-

(cowgirl-?) kalap, ami az egyik éjjeliszekrényen hevert. Azon az asztalon állt egy éjjeli lámpa is, amelynek az alakja westerncsizmára hasonlított. Ez igen! Stevie Rae igazi oklahomai lány volt!

A következő pillanatban Stevie Rae a nyakamba borult, és hozzám dörgölte mosolygó kerek képét és rövid, göndör haját.

- Zoey, annyira örülök, hogy jobban vagy! Nagyon aggódtam érted, amikor megtudtam, hogy baleset ért. Örülök, hogy végre itt vagy.

- Köszö - mondtam, és még mindig a szobát tanulmányoztam, ahol mostantól lakni fogok. Annyira meghatódtam a kedvességétől, hogy megint a könnyeimmel kellett küszködnöm.

- Ijesztő, mi? - kérdezte Stevie Rae. Engem nézett a nagy, kék, együttérző szemével. Láttam rajta, hogy ő is mindjárt elsírja magát. Csak bólintottam, nem bíztam a hangomban. - Tudom. Az első éjszakát én is végigsírtam.

Visszanyeltem a könnyeimet, és megkérdeztem tőle-

- Mióta vagy itt?

- Három hónapja. És el sem hiszed, mennyire örültem, amikor megtudtam, hogy kapok egy szobatársat!

- Te tudtad, hogy jövök? - Vidáman bólogatott.

- Hát persze! Neferet tegnapelőtt szolt, hogy a Nyomkereső érzékelt téged, és meg fog jelölni. Azt hittem, már tegnap megérkezel, de aztán hallottam, hogy baleset ért, és bevittek a gyengélkedőbe. Mi történt?

Vállat vontam.

- A nagymamámat kerestem, amikor elestem, és beütöttem a fejemet.

Megint rám tört az a különös érzés, amely azt súgta, hogy ne áruljak el többet, és megkönnyebbültem, amikor bólintott, mintha értene mindent, és nem tett fel több kérdést a balesettel vagy a homlokomon lévő szokatlan Jellel kapcsolatban.

- A szüleid kiakadtak, amikor meglátták a Jeledet?

- Teljesen. Miért, a tieid nem?

- Anyám egészen jól fogadta. Azt mondta, hogy annál nem lehet rosszabb, mint Henriettában élni.

- Az oklahomai Henriettában? - kérdeztem boldogan, hogy végre nem én vagyok a téma.

- Sajnos igen.

Stevie Rae lehuppant az ágyra a Kenny Chesney-poszter alá, és intett, hogy vegyem birtokba a szoba másik felét. Csak akkor vettem észre, hogy az ágyamon a jól megszokott, rózsaszín-zöld Ralph Lauren ágytakaróm hever. A kis tölgyfa éjjeliszekrényre pillantottam, és majdnem felkiáltottam örömben. Ott volt az idegesítő hangú, ronda ébresztőóráim; az okostojás szemüvegem arra az esetre, ha megunnám a kontaktlencsét; és a fénykép, ami rólam és nagyiról készült még tavaly nyáron. A polcon, a számítógép mögött, megláttam a kedvenc könyveimet (köztük Bram Stoker *Drakuláját* is - amit egy kissé ironikusnak éreztem), néhány CD-t, a laptopomat, és – *Uramisten!* - a *Szörny Rt.*-s figuráimat. *Jaj, de nagyon ciki!* A hátizsákom a padlón hevert, az ágy mellett.

- A nagymamád hozta fel ide őket. Nagyon kedves hölgy - mondta Stevie Rae.

- Több mint kedves. Pokolian bátor, hogy szembe mert szállni anyámmal és a hülye férjével, hogy elhozza ezeket nekem. El

tudom képzelni, micsoda jelenetet rendezett anyám. - Felsóhajtottam, és megráztam a fejem.

- Hát igen, nekem szerencsém volt. Legalább anyám jól vette ezt az egészet - azzal Stevie Rae a homlokán kéklő félhold körvonalára mutatott. - Apám hiába kapott sokkot, azt mondta, akkor is az ő „pici lánya” maradok. - Vállat vont, aztán kuncogni kezdett.

-A három bátyám szerint nagyon király a dolog, és azonnal azt akarták tudni, össze tudom-e őket hozni néhány vámpírcsajjal. - A szemét forgatta. - A fiúk mind hülyék.

- A fiúk mind hülyék - helyeseltem, és rámosolyogtam. Ha ebben egyetértünk, akkor tényleg jól ki fogunk jönni egymással.

- Most már nagyjából megszoktam. Az órák ugyan furcsák, de szeretem őket - főleg a taekwondoórákat. Szeretem szétrúgni mások seggét. - Úgy vigyorgott hozzám, mint egy kis szóke manó. - Tetszik az egyenruha is, ami eleinte teljesen lesokkolt. Ki szeret iskolai egyenruhát hordani? De aztán kiderült, hogy mindenki egyedivé teheti a magáét, és nem kell mindannyiunknak ugyanolyan unalmasan kinézni. Meg aztán van itt néhány nagyon helyes pasi, még akkor is, ha mind hülyék. - Felcsillant a szeme. - Általában annyira boldog vagyok, hogy kiszabadultam Henriettából, hogy más nem is érdekel, bár Tulsa olyan nagy és félelmetes.

- Tulsa egyáltalán nem félelmetes - vágtam rá automatikusan. A környékünkön lakó gyerekekkel ellentétben, én jól ismertem Tulsát, köszönhetően a nagyi „terepgyakorlatainak”.

- Csak meg kell ismerned. Van egy bolt a Brady Streeten, ahol te készítheted el magadnak az ékszereidet, mellette ott van a

Lola, a város legjobb cukrászdája. A Cherry Street is nagyon jó hely. Nem is vagyunk olyan messze tőle. Aztán ott van a Philbrook Múzeum meg a Utica Square. A boltok pedig... Hirtelen elhallgattam. A vámpírgyerekek vajon keveredhetnek a normális emberekkel? Lázasan kutattam az emlékeim között. Nem. Soha senkit nem láttam kék félholddal a homlokán a Philbrook Múzeumban, a Banana Republic üzletben vagy a Starbucksban. De még a moziban sem! *Soha* nem láttam még vámpírgyereket, mielőtt beléptem volna ide! Ez azt jelenti, hogy négy évig be leszünk ide zárva? Klausztofóbiás félelem kezdett eluralkodni rajtam.

- Ki szabad innen mennünk?

- Igen, de van egy csomó szabály, amit be kell tartanunk.

- Szabály? Például?

- Például nem hordhatod az iskolai egyenruhát sehol az... -

Hirtelen a fejéhez kapott. - Erről jut eszembe! Igyekeznünk kell. Pár perc múlva vacsora, és neked még át kell öltöznöd. -

Felugrott, és elkezdett keresni valamit a gardróbban, ami az én ágyam mellett volt, közben pedig egyfolytában csacsogott.

- Neferet tegnap éjjel ideküldetett néhány ruhadarabot. A méret miatt nem kell aggódnod. Valahogy mindig pontosan tudják, kinek mekkora a mérete, még mielőtt találkoznának velünk. A felnőtt vámpírokban ez a legijesztőbb, mindig túl sokat tudnak. Amúgy nem kell félni tőlük. Komolyan mondtam, hogy az egyenruha egyáltalán nem olyan gáz, mint gondolná az ember. Nyugodtan kidekorálhatod te is, mint én. Tetőtől talpig végigmértem. Alul egy Roper farmer volt rajta abból a fajtából, amelyik nagyon szűk és nincsen farzsebe. Sosem értettem, hogyan találhat valaki vonzónak egy ilyen

fazont. Stevie Rae rettenetesen vékony volt, de ebben a farmerban még az ő feneké is nagynak látszott. Mielőtt lejjebb vándorolt volna a tekintetem, már tudtam, hogy a lábán csak egyvalami lehet western csizma. És valóban. Felsőhajtottam. Lapos sarkú, hegyes orrú, barna bőrcsizma. A farmerjába betűrve hosszú ujjú, fekete pamutblúzt viselt, ami úgy nézett ki, mintha valami drágább üzletből származna, mint mondjuk a Saks vagy a Neiman Marcus. A füle két helyen is kilyukasztva, benne apró ezüstkarikák. Megfordult, és az egyik kezében egy ugyanolyan fekete blúz volt, mint az övé, a másikban pedig egy pulóver. A cowgirl ugyan nem az én stílusom, Stevie Rae-nek mégis jól állt a „kapanyél és a flitter” keveréke.

- Nesze! Kapd fel ezeket a farmerodra, és már készen is vagyunk.

A csizmalámpa pislákoló fénye megcsillant a pulóver mellrészén lévő ezüstsínű hímzésen. Felálltam, elvettem tőle a két felsőt, és magam elé tartottam a pulóvert, hogy jobban meg tudjam vizsgálni a mintát. Az ezüsthímzés egy spirált formázott, amelynek íve a szívem fölött futott körbe-körbe.

- Ez a jelünk - mondta Stevie Rae.

- A jelünk?

- Igen, minden évfolyamnak - itt úgy hívják őket, hogy harmadik, negyedik, ötödik és hatodik - megvan a saját jele. Mi vagyunk a harmadévesek, és a mi jelünk Nüx Istennő ezüstlabirintusát ábrázolja.

- És ez mit jelent? - kérdeztem inkább magamtól, mint tőle, ahogy végighúztam az ujjamat az ezüstsínű vonalon.

- Ez szimbolizálja a kezdetet, ahogy elindulunk az Éjszaka Útján, megismerjük az Istennő tanításait és az új lehetőségeinket.

Felkaptam a fejem, mert Stevie Rae hangja hirtelen olyan komoly lett. Szégyenlősen elvigorodott, és megvonta a vállát.

- Ez az egyik első dolog, amit megtanulunk vámpírszociológiából. Azt a tantárgyat Neferet tanítja, és kenterbe veri az összes unalmas órát, amivel Henriettában találkoztam. Gondolj csak bele, két verekedő tyúk volt az iskola címerében! El tudod ezt képzelni? - Megrázta a fejét, és nevetve a szemét forgatta. - Amúgy meg hallottam, hogy Neferet a mentorod. Mázlid van vele. Nem nagyon szokott elvállalni senkit, és amellett, hogy Főpapnő, messze a legjobb tanár az egész suliban.

Nem egyszerűen mázlista vagyok, hanem „különleges”, jutott eszembe, hiszen a Jelem teljesen ki van színezve...

- Tényleg, Stevie Rae, hogyhogy nem kérdeztél még rá a Jelemre? Ne érts félre! Nagyra értékelem, hogy nem kezdted el bombázni egymillió kérdéssel, de amióta itt vagyok, mindenki csak a homlokomat bámulja. Aphroditének ez volt az első szava, ahogy kettesben maradtunk, te viszont rá sem nézel. Miért?

Erre Stevie Rae végre felemelte a tekintetét, alaposan megnézte magának a Jelemet, majd megvonta a vállát, és ismét a szemembe nézett.

- A szobatársam vagy. Azt gondoltam, majd elmondod, mi a helyzet, ha akarod. Ha mást nem, azt megtanultam Henriettában, hogy az ember úgy tudja megtartani a barátait,

ha nem avatkozik bele a dolgaikba. Mi pedig négy évig egy szobában fogunk lakni... - Elhallgatott, és nem mondta ki a kellemetlen igazságot, hogy négy évig egy szobában fogunk lakni, feltéve, ha mindketten túléljük az Átváltozást. Stevie Rae nyelt egy nagyot, majd gyorsan befejezte a mondatot: - ...szóval azt akarom csak mondani, hogy szeretném, ha barátok lennénk.

Elmosolyodtam. Olyan kedves, segítőkész és normális volt, sosem gondoltam volna, hogy egy vámpírjelölt ilyen is tud lenni.

Éreztem, hogy kezd felébredni bennem a remény. Talán itt be tudok majd illeszkedni.

- Én is szeretnék a barátod lenni.

- Az király! - kiáltotta boldogan, és esküszöm, úgy nézett ki, mint egy vidám kiskutyá. - Na, igyekezzünk! Nem akarok elkésni.

Rámutatott egy kis ajtóra a két gardrób között, majd odaugrott a sminktüköréhez, és elkezdte fésülni rövid haját. Az ajtó mögött egy apró fürdőszobát találtam. Gyorsan levettem a régi sulim címerével ellátott pólót, és belebújtam a pamutblúzba, utána pedig felhúztam a kötött pulóvert, aminek szép, mélylila árnyalata volt. Mielőtt kiléptem volna az ajtón, hogy fogjam a hátizsákomat, és rendbe hozzam magam én is a sminkfelszereléssel, vettem egy pillantást a tükörbe. Az arcom még mindig fehér volt, de már nem olyan ijesztően és egészségtelenül sápadt, mint korábban. A hajam összevissza állt, vadul és fésületlenül, a bal halántékom felett pedig látni lehetett a fekete öltéseket. Mégsem az volt az, ami magára vonta a tekintetemet, hanem a zafírkék Jel a homlokom

közepén. Miközben megigézve bámultam a Jel egzotikus szépségét, a fürdőszoba világítása megcsillant a szívem fölé hímzett ezüstlabirintuson. Hirtelen úgy éreztem, hogy a két szimbólum valami módon összeillik, még akkor is, ha az alakjuk és a színük teljesen más...

De vajon én is összeillem velük? Vajon sikerül megtalálnom a helyem ebben a különös, új világban?

Megdörgöltem a szememet, és csak remélni tudtam, hogy akármi is lesz vacsorára (kérem szépen, nehogy vérlevest adjanak nyers hússal!), az meg fog maradni idegességtől remegő gyomromban.

- Csak azt ne... - suttogtam magamban. - Nehogy rám jöjjön a has-csikarás!

KILENCEDIK FEJEZET

A menza - vagyis az „étkező”, ahogy a kinti ezüsttábláról kiderült – remek hely volt. Távolról sem hasonlított az egykori sulim hatalmas hodályára, amelynek olyan szörnyű volt az akusztikája, hogy akkor sem értettem Kayla hablatyolásából egy szót sem, amikor mellettem ült. Ez a terem kicsi volt és barátságos. A fal itt is téglák és fekete kövek különös egyvelegéből állt, a terem pedig tele volt nehéz faasztalokkal és kipárnázott, háttámlás fapadokkal. Egy-egy asztal hatszemélyes volt, de a terem közepén is állt egy, amelynél nem ült senki. Az az asztal zsúfolásig meg volt rakva gyümölcessel, sajttal, illetve hússal, és egy nagy kristálykehelyben valami vörös folyadék volt, ami leginkább

borra emlékeztetett. (Tessék? Bor a suliban? Hol vagyok?) Az alacsony mennyezet meghitté tette a helyiséget, a hátsó falat elfoglaló ablakok és az üvegajtó pedig csak fokozta a hatást. A vastag, burgundivörös bársonyfüggönyöket széthúzták, így ki lehetett látni a kőpadokkal, apró ösvényekkel és dísznövényekkel teli, gyönyörű kis udvarra. Az udvar közepén egy márvány szökőkút állt, amelynek a tetején egy ananászra emlékeztető valamiből tört elő a víz. Szép látvány volt, különösen a hold és az antik gázlámpák fényében. A legtöbb asztal már tele volt vacsorázó, beszélgető diákokkal, akik őszinte kíváncsisággal pillantottak ránk, amikor Stevie Rae-vel beléptünk a terembe. Vettem egy nagy levegőt, és felemeltem a fejem, így legalább mindenki alaposan megnézheti a Jelet a homlokomon. Stevie Rae átvezetett az étkező másik végébe, ahol hétköznapi, üvegoldalú menzatálalókról lehetett elvenni a fogásokat.

- Az az asztal miért van ott közepén? - kérdeztem menet közben.

- Az Nüx Istennő asztala. Mindig meg van neki terítve. Elsőre furcsának tűnik, de egy idő után megszokja az ember, és rájön, hogy ez így van rendjén.

Ami azt illeti, nekem már most sem tűnt furcsának. Bizonyos szempontból még logikusnak is látszott. Az Istennő annyira jelen volt ezen a helyen. A Jel ott volt mindenkinek a homlokán. A szobra ott állt a temploma előtt. Sőt feltűnt, hogy az egész iskola tele van őt ábrázoló kis képekkel és figurákkal. Az ő Főpapnője volt a mentorom, és be kell vallanom, hogy úgy éreztem, máris kötődöm Nüxhez. Erőt vettem magamon, és nem érintettem meg a Jelet a

homlokomon. Inkább felkaptam egy tálcat, és beálltam Stevie Rae mögé a sorba.

- Ne aggódj - suttogetta. - A kaja tényleg jó. Nem kell vért inni vagy nyers húst marcangolni.

Megkönnyebbülve néztem körül. A többség már javában vacsorázott, így a sor rövid volt, és hamarosan mi is sorra kerültünk. Amikor megláttam a vacsorát, összefutott a nyál a számban. Spagetti! Beszívtam az illatát. *Fokhagymával!*

- Az a hiedelem, hogy a vámpírok nem bírják a fokhagymát, baromság, már bocsánat a kifejezésért - súgta oda Stevie Rae, miközben megpakoltuk a tálcaikat.

- És azzal mi a helyzet, hogy a vámpírok vért isznak? - súgtam vissza.

- Az nem - felelte szelíden.

- Nem mi?

- Az nem baromság.

Nagyszerű. Remek. Csodás. Pont ez az, amit *nem* szerettem volna hallani.

Próbáltam elterelni a gondolataimat a vérről és egyéb dolgokról. Elvettem egy pohár teát, aztán követtem Stevie Rae-t az egyik asztalhoz, ahol élénken beszélgetett egy fiú meg egy lány evés közben. Amikor odaértünk persze mindketten azonnal elhallgattak, de Stevie Rae-t ez szemmel láthatóan egy cseppet sem zavarta. Leültünk egymással szemben, ő pedig bemutatott a két másiknak.

- Sziasztok! Bemutatom az új szobatársamat, Zoey Redbirdöt. Zoey, ez itt Erin Bates - azzal a mellettem ülő csinos szőkére mutatott. (Vajon hány csinos szőke jár ebbe az iskolába? Nincs valami kvóta?) Stevie Rae tovább folytatta a

bemutatást, közben a kezével apró idézőjeleket rajzolt a levegőbe. - Erin a „szép”. De ugyanakkor okos és vicces is, ráadásul több cipője van, mint az összes többi ismerősömnek együttvéve.

Erin egy pillanatra elszakította a tekintetét a Jelemről, és annyit mondott:

- Szia!

- Ez pedig a mi kis csoportunk fiúja, Damien Maslin. De valójában meleg, ezért nem számít igazi fiúnak.

Ahelyett hogy bepöccent volna ezen a felvezetésen, Damien derűsen azt mondta:

- Ami azt illeti, ennek pont az ellenkezője igaz. Mivel meleg vagyok, ezért nem egy fiúnak számítok, hanem kettőnek. Tudom képviselni a fiú álláspontot, közben pedig nem kell amiatt aggódnod, hogy meg akarom fogni valakinek a mellét.

Sima, pattanásmentes arca volt, sötétbarna haja és barna őzikeszeme. Nagyon aranyosnak tűnt. Nem olyan lányosan aranyosnak, mint sok kamaszsrác, amikor végre összeszedik a bátorságukat, és elmondják azt, amit már úgymint mindenki tudott (kivéve persze a döbrent és gyanútlan szülőket).

Damien nem az affektálós melegek közé tartozott; egyszerűen csak egy kedves mosolyú, aranyos srác volt. És szemmel láthatóan komoly erőfeszítéseket tett, hogy ne bámulja a Jelemet, amit nagyra értékeltem.

- Lehet, hogy igazad van. Ezt még így sosem gondoltam végig - mondta Stevie Rae, és jókorát harapott a fokhagymás kenyereből.

- Ne foglalkozz velem, Zoey! Mi, többiek majdnem teljesen normálisak vagyunk - mondta Damien. - És nagyon örülünk, hogy végre megérkezted. Stevie Rae már az örületbe kergetett minket azzal, vajon milyen leszel, hogy fogsz kinézni, mikor jössz már meg...

- Te is olyan leszel-e, mint azok az idióták, akik azt hiszik, vámpírnak lenni arról szól, hogy mindenki más csak szárnalmas lúzer - vette át a szót tőle Erin.

- Esetleg te is beállsz-e *azok* közé - villant Damien szeme az egyik tőlünk balra elhelyezkedő asztal felé.

Követtem a tekintetét, és megdermedtem, amikor megláttam, kiről beszél.

- Aphroditére gondolsz?

- Ja - mondta Damien. - Meg a beképzelt csinovnyikokra körülötte.

Mi van? néztem rá értetlenül. Stevie Rae felsóhajtott.

- Majd te is hozzászoksz Damien választékos stílusához.

Imádja az idegen szavakat. Ez azonban szerencsére nem új, így nem kell könyörögnünk neki, hogy lefordítsa. A csinovnyik annyit tesz, mint szolgalelkű talpnyaló - csiripelte büszkén, mintha csak egy nyelvtanórán lenne.

- Akármit is jelent, okádnom kell tőlük - mondta Erin anélkül, hogy felnézett volna a spagettijéből.

- Tőlük?

- Így nevezik magukat, hogy a Sötétség Lányai - felelte Stevie Rae, és feltűnt, hogy önkéntelenül is lehalkította a hangját.

- Mint valami lányszövetség - fűzte hozzá Damien.

- Vagy inkább egy csapat ribanc boszorkány - mondta Erin.

- Hé, ne hangoljuk Zoeyt ellenük! Ki tudja? Még az is lehet, hogy jól kijön majd velük.
- Szarok rá. Ribanc boszorkák - morgott Erin.
- Vigyázz a szádra, Er! Még enned kell velem - mondta Damien egy kissé mesterkélten.

Hihetetlenül megkönnyebbültem attól, hogy egyikük sem kedveli Aphroditét. Éppen fel akartam tenni még néhány kérdést, amikor odaviharzott egy lány az asztalunkhoz, és nagy dérrel dúrral lecsapta a tálcáját Stevie Rae mellé. A bőrének tejeskávés színe volt, vastag ajkának és széles arccsontjainak köszönhetően pedig úgy nézett ki, mint egy afrikai hercegnő. Sűrű haja sötét, fényes hullámokban borult a vállára. A szeme pedig olyan fekete volt, mintha nem is lenne pupillája.

- Hogy lehet? Hogy lehet az, hogy *senkinek* - mondta, miközben egyenesen Erinre meredt - nem jutott eszébe felébreszteni, és szólnia, hogy kezdődik a vacsora?

- Azt hittem, a szobatársad vagyok, nem az anyád - felelte Erin lazán.

- Nehogy egyszer levágjam a szőke kis Jessica Simpson-fürtjeidet az éjszaka közepén! - mondta az afrikai hercegnő.

- Az itt dívó szokásjog szerint helyesen úgy hangzana ez a mondat, hogy „Nehogy egyszer levágjam a szőke kis Jessica Simpson-fürtjeidet a nappal közepén.” Technikailag ugyanis nekünk a nappal az éjszaka és az éjszaka a nappal. Az idő itt fordítva halad.

A fekete lány összeszűkülte szemmel fordult felé.

- Damien, szép lassan kezdesz az idegeimre menni ezzel az állandó szőrszálhasogatással.

- Shaunee - szakította félbe Stevie Rae. - Végre megérkezett a szobatársam, Zoey Redbird. Zoey, ez itt Erin szobatársa, Shaunee Cole.

- Szia - üdvözöltem tele szájjal, amikor Shaunee végre felém fordult.

- Hello, Zoey, neked miért színes a Jeled? Te is még csak vámpírjelölt vagy, nem? - Mindenki döbbenten meredt Shaunee-ra. Körbenézett. - Mi van? Ne csináljatok úgy, mintha titeket nem ez izgatna!

- Talán így van, de akkor is udvariasabbak vagyunk annál, semhogy így nekiessünk - válaszolta Stevie Rae határozottan.

- Ugyan már! - söpörte le Stevie Rae ellenvetését Shaunee. - Ez túl fontos dolog ahhoz, hogy itt udvariaskodjunk.

Mindenkit a Jele érdekel. Nem húzhatjuk az időt, amikor ilyen jó kis pletykáról van szó. - Shaunee ismét felém fordult. - Szóval, miért van teljesen kiszínezve a Jeled?

Minél előbb túlesem rajta, annál jobb. Belekortyoltam a teámba. Mind a négyen engem néztek, türelmetlenül várták a válaszomat.

- Még mindig csak vámpírjelölt vagyok. Nem hiszem, hogy bármiben is különböznék tőletek. - Tudtam, hogy előbb vagy utóbb nekem fogják szegezni ezt a kérdést. Nem vagyok hülye - zavart talán igen, de nem hülye -, és az ösztöneim megsúgták, hogy ki kell találnom valamit az igazság, a testen kívüli élményem és a Nüxszel való találkozásom helyett. Ezért amíg beszéltek, nagyjából kitaláltam, mit fogok mondani. - Igazából nem tudom, miért színes a Jelem. Amikor a Nyomkereső megjelölt, nekem is csak a körvonala jelent meg a homlokomon. De aznap délután volt egy balesetem.

Elestem, és beütöttem a fejem. Amikor magamhoz tértem, a Jel már ilyen volt. Gondolkodtam rajta, de semmi más nem jut eszembe, mint hogy a testem talán így reagált a balesetre. Elájultam, és sok vért veszítettem. Lehet, hogy ez gyorsította fel a folyamatot, vagy legalábbis ez a tippem.

- Hát... - húzta el a száját Shaunee. - Azt hittem, valami érdekesebb sztori lesz. Valami jó, szaftos pletyka.

- Elnézést... - motyogtam.

- Vegyél vissza, húgocskám - mondta Erin Shaunee-nak, és fejével a Sötétség Lányai felé intett. - Kezdesz úgy beszélni, mintha annál az asztalnál ülnél.

Shaunee arca elkomorult.

- Azokkal a ribancokkal nem akarok együtt átváltozni.

- Teljesen összezavarjátok Zoeyt - szólalt meg Stevie Rae.

Damien hosszan felsóhajtott.

- Majd én elmagyarázom neki, ismét bebizonyítva, mekkora érték vagyok a csoport számára, pénisz ide vagy oda.

- Nagyon hálás lennék, ha nem használnád azt a „P” betűs szót

- mondta Stevie Rae. - Főleg nem vacsora közben.

- Nekem nincs ellenemre - szúrta közbe Erin. - Ha mindenki a nevének nevezné a dolgokat, sokkal kevesebb lenne a félreértés.

Például amikor ki kell mennem vécére, én nyíltan kimondom, miről van szó: tele van a húgyhólyagom, és vizelnem kell.

Egyszerű. Világos. Érthető.

- Gusztustalan. Undorító. Faragatlan - kontrázott Stevie Rae.

- Egyetértek veled, húgocskám - mondta Shaunee. - Ha nyíltan beszélénk az olyan dolgokról, mint a vizelés vagy a menstruáció, sokkal egyszerűbb lenne az élet.

- Oké. Ebből elég! Fejezzétek be a menstruáció taglalását, miközben spagettit eszünk. - Damien felemelte a kezét, mintha ezzel megakadályozhatná, hogy folytassák. - Lehet, hogy meleg vagyok, de ez már nekem is sok. - Előrehajolt, és belefogott a magyarázatba. - Először is, Shaunee meg Erin azért szólítják egymást húgocskámnak, mert ugyan nyilvánvalóan nem rokonok, lévén Erin egy fehér lulsai lány, Shaunee pedig egy gyönyörű, kávészínű, connecticuti lány jamaicai felmenőkkel...

- Köszönöm a bókot - mondta Shaunee.

- Szóra sem érdemes - felelte Damien, majd folytatta, ahol ab-bahagyta. - Szóval nem vér szerinti rokonok, mégis döbbenetesen hasonlítanak egymásra. Mintha csak ikrek volnának.

- Akiket születésük után elválasztottak egymástól - mondta Stevie Rae.

Erin és Shaunee tökéletesen egyszerre egymásra vigyorgott és megvonta a vállát. Csak akkor vettem észre, hogy ugyanolyan ruhában vannak - fekete farmerkabát gyönyörű, hímzett aranyszármakkal a mellzseben, fekete póló és fekete nadrág. Még a fülbevalójuk is ugyanolyan volt - nagy aranykarika.

- Ugyanakkora a cipőméretünk - mondta Erin, és kidugta az egyik lábát, hogy mindannyian láthassuk a magas sarkú, hegyes orrú, fekete bőrcsizmáját.

- És ugyan mit számít egy kis pigmentkülönbség, amikor mindketten ennyire imádjuk a cipőket? - Azzal Shaunee is felemelte a lábát, és megmutatta a saját fekete csizmáját. Csak annyiban különbözött Erinétől, hogy ezen nagy ezüstcsatok virítottak a bokáján.

- Folytathatom? - vágott közbe Damien a szemét forgatva. -A Sötétség Lányai. Röviden arról van szó, hogy a csoport tagjai a felső tízezerbe tartozó családokból érkeztek, és úgy gondolják, egyszer majd nekik kell átvenni az iskola irányítását.
- Még rövidebben arról van szó, hogy egy rakás ribanc boszorka - mondta Shaunee.
- A számból vetted ki a szót, húgocskám - nevetett Erin.
- Nem könnyítitek meg a dolgomat - szólt rájuk Damien. - Hol is tartottam?
- Hogy egyszer nekik kell majd átvenni az iskola irányítását - mondtam.
- Igen. Szóval ez egy úgynevezett előiskolai, elővámpr szervezet. Jó esély van arra is, hogy a vezetőjükből Főpapnő lesz, aki így valóban az iskola és a vámpírtársadalom meghatározó alakjává válik. Szóval a Sötétség Lányai olyanok, mint egy csoport tele gazdag, ambiciózus pomponlányokkal.
- És futballjátékosokkal - tette hozzá Erin. - Ne feledkezzünk meg a Sötétség Fiairól sem!
- Jól mondd, húgocskám. Szégyen és gyalázat, hogy azokat a dögös, fiatal pasikat mind elszípkázták...
- És ezt értsd szó szerint - szúrta közbe Erin vigyorogva.
- ...ezek a ribanc boszorkák - fejezte be Shaunee.
- Hé, úgy csináltok, mintha én megfeledkeztem volna a fiúkról! Pedig csak arról van szó, hogy állandóan félbeszakítotok.

A három lány bocsánatkérően elmosolyodott. Stevie Rae eljártozta, hogy kulcsra zárja a száját, és eldobta a kulcsot. Erin és

Shaunee a szemét forgatta a színpadias mozdulatsor láttán, de csöndben maradtak, hogy Damien be tudja fejezni.

Nem kerülte el a figyelmemet a „szipkázással” kapcsolatos utalás, amiből arra következtettem, hogy a jelenet, amit láttam, mégsem lehet olyan szokatlan.

- A Sötétség Lányai tényleg egy csoport beképzelt ribanc, akik mindenki felett basáskodnak. Azt akarják, hogy mindenki kövesse őket meg az idióta elképzeléseiket arról, hogy mit is jelent vámpírrá válni. Ez leginkább abban nyilvánul meg, hogy gyűlölik az embereket, és ha valaki nem osztja ezt a hozzáállásukat, azzal szóba sem állnak.

- Kivéve akkor, ha egy kicsit csesztetni akarják - tette hozzá Stevie Rae. Láttam az arcán, hogy erről valószínűleg vannak saját tapasztalatai, és azonnal eszembe jutott, hogy elsápadt és milyen rémültnek tűnt, amikor Aphrodité felkísért a szobánkba. Elhatároztam, hogy később majd rákérdezek, mi történt.

- A lényeg az, hogy ne hagyd, hogy rád ijesszenek - mondta Damien. - Légy óvatos, és...

- Hello, Zoey. Örülök, hogy újra látlak.

Azonnal felismertem a hangját. Olyan volt, mint a méz ragadós és édes. Az asztalnál mindenki ugrott egyet ijedtében, én is. Aphrodité ugyanolyan pulóvert viselt, mint én, azzal a különbséggel, hogy az ő szíve fölé ezüstszínnel három istennőszerű alak volt hímezve, akik közül az egyik egy ollónak látszó tárgyat tartott a kezében. *Nagyon* rövid fekete szoknya, fekete harisnya és térdig erő fekete csizma volt rajta. Két lány állt mögötte ugyanilyen öltözékben. Egyiküknek fekete, hihetetlenül hosszú haja volt (biztosan nem a sajátja), a

másik pedig szőke volt (bár a szemöldöke színéből az derült ki, hogy pont annyira természetes szőke, mint én).

- Hello, Aphrodité - mondtam, mivel úgy tűnt, hogy rajtam kívül mindenki más képtelen arra, hogy megszólaljon.

- Remélem, nem szakítottam félbe semmit - mondta, de rém hamisan csengett.

- Nem, dehogy. Csak a szemérről beszéltünk, amit majd ki kell vinnünk este - felelte Erin széles bájvigyorral.

- Biztosan nagy gyakorlatod van már benne - felelte Aphrodité megvetően, majd látványosan hátat fordított Erinnek, aki ökölbe szorította a kezét, és úgy nézett ki, mint aki mindjárt ráveti magát. - Zoey, már akartam mondani, de valahogy kiment a fejemből. Meg akarlak hívni a Sötétség Lányainak privát Telihold Szerződésére, amit holnap éjjel tartunk. Tudom, hogy ennyire friss emberek nem szoktak meghívást kapni rá, de a Jel a homlokodon egyértelműen mutatja, hogy te más vagy, mint az átlagos vámpírjelöltek. - Itt vetett egy lesajnáló pillantást Stevie Rae-re. - Neferetnek már mondtam, és ő is jó ötletnek találta. Majd később elmondom a részleteket, amikor már nem leszel annyira elfoglalva... a szeméttel. - Gúnyosan rámosolygott az asztaltársaság többi tagjára, majd megigazította a haját, és kísérőivel együtt elvonult.

- Ribanc boszorkányok - mondta Shaunee és Erin egyszerre.

TIZEDIK FEJEZET

- Remélem, hogy végül ez a hübrisz fogja pokolra juttatni Aphroditét - mondta Damien.
- A hübrisz gőgös arroganciát jelent - magyarázta Stevie Rae.
- Ezt kivételesen én is tudom - feleltem még Aphroditét és a sleppjét bámulva. - Irodalomból most vettük a Médeiát. Ez lett Iaszón veszte.
- Legszívesebben addig pofoznám, míg ki nem verem belőle a hübriszt - mondta Erin.
- Majd én tartom a fejét, húgocskám - mondta Shaunee.
- Nem! Erről már beszéltünk! Tudjátok, hogy milyen súlyos büntetés jár verekedésért. Nagyon súlyos. Nem éri meg. Láttam, hogy Erin és Shaunee elsápad, és meg akartam kérdezni, mi lehet az a súlyos büntetés, de Stevie Rae-nek további mondanivalója akadt, és ezúttal hozzám beszélt.
- Légy óvatos, Zoey! A Sötétség Lányai, különösen Aphrodité, néha egész normálisnak tűnnek, de olyankor a legveszélyesebbek.
Megráztam a fejem.
- Ne aggódj, nem megyek el erre a telihold izére.
- Szerintem nincs más választásod - jegyezte meg Damien.
- Neferet jóváhagyta - mondta Stevie Rae, mire Erin és Shaunee is egyetértően bólintott. - Ami azt jelenti, hogy számít a megjelenésedre. A mentorodnak nem mondhatsz nemet.
- Főleg nem akkor, ha a mentorod Neferet, Nüx Főpapnője - tette hozzá Damien.

- Nem mondhatom azt, hogy nem állok még készen rá... akármit is akarnak tőlem? Mi lenne, ha szólnék Neferetnek, hogy ... nem tudom, hogy mondják ezt itt... mentsen fel a teliholdas izé alól?

- Ennyi az egész - kiabálta túl Damien az Ikreket -, amit tudni kell a négy évfolyam szimbólumairól. Gyerekjáték - mondta, és élesen a két lányra nézett. - Ti is tudnátok, ha órán odafigyelnétek ahelyett, hogy leveleket írnatok és a szerintetek cucci sráccokat bámulnátok.

- Olyan prűd vagy, Damien - mondta Shaunee.

- Különösen egy meleg sráchoz képest - tette hozzá Erin.

- Erin, a hajad ma katasztrofálisan néz ki. Nem akarok gonoszkodni, de szerintem el kellene gondolkodnod azon, hogy áttérsz egy másik samponra. Az ember sosem lehet elég óvatos ezekben a dolgokban. Mire észbe kapsz, már le is töredezik a vége.

Erin kék szeme elkerekedett, és önkéntelenül is a hajához kapott.

- Óh, ne! Nem hiszem el, hogy ezt mondtad neki, Damien. Tudod, milyen kényes a hajára. - Shaunee úgy felfújta magát, mint egy kávészínű gömbhal.

Damien erre elmosolyodott, és folytatta a spagettijét. Maga volt a megtestesült ártatlanság.

- Zoey mindjárt beajul az asztal alá - szólalt meg hirtelen Stevie Rae, azzal felállt az asztal mellől, és magával húzott a könyökömnél fogva. - Emlékeztek, milyen volt az első nap. Visszamegyünk a szobába. Készülnöm kell a vámpírszociológia dolgozatra, ezért ma már valószínűleg nem találkozunk.

- Oké, sziasztok - köszönt el Damien. - Zoey, örülök, hogy megismerkedtünk.
- Ja, Isten hozott a pokolban - mondta Erin és Shaunee egyszerre, mielőtt Stevie Rae kivezetett volna az étkezőből.
- Köszí. Tényleg nagyon fáradt vagyok - mondtam, ahogy elindultunk a folyosón. Örömmel fedeztem fel, hogy ez ugyanaz, amely a főbejárathoz vezet. A következő pillanatban egy nagy, ezüstszürke kandúrt pillantottunk meg, amint egy kisebb, rémült cirmost kergetett előttünk.
- Belzebub! Hagyd békén Cammyt! Damien kitépi a szőrödét! Stevie Rae utánakapott a szürke macskának, de elhibázta. Arra azonban elég volt ez a mozdulat, hogy Belzebub abbahagyja a cirmos üldözését, és visszamenjen abba az irányba, ahonnan jöttünk. Stevie Rae összevont szemöldökkel nézett utána.
- Legfőbb ideje lenne, hogy Shaunee és Erin egy kis jó modort tanítson ennek a macskának; állandóan kerget valamit. - Kiléptünk az épületből, és a puha, pirkadat előtti sötétben haladtunk tovább. - Az az aranyos kis Cameron Damien cicája. Belzebub Erinhez és Shaunee-hoz tartozik; őket választotta, mindkettőjüket. Különösnek hangzik, de egy idő után te is úgy fogsz majd gondolni rájuk, mintha tényleg ikrek volnának.
- Nagyon kedvesnek tűntek.
- Óh, remek csajok. Sokat fecsegnek, de lehet rájuk számítani, és sosem beszélnek ki a hátad mögött. - Elvigyorodott. - Persze beszélnek rólad, de az más, és sosem a hátad mögött.
- Damien is nagyon szimpatikus.
- Damien tündéri, és nagyon okos. De néha azért sajnálom.

- Miért?

- Amikor idekerült, úgy hat hónappal ezelőtt, volt egy szobatársa, de amint rájött, hogy Damien meleg - nem mintha nagyon titkolná -, panaszt tett Neferetnél, hogy nem akar egy szobában lakni egy buzival.

Elfintorodtam. Ki nem állhatom a homofóbokat.

- És Neferet igazat adott neki?

- Távolról sem. Neferet közölte a sráccal, aki egyébként Thorra változtatta a nevét, miután idekerült - Stevie Rae megrázta a fejét, és a szemét forgatta -, ez mindent elmond róla, nem? Szóval Neferet közölte vele, hogy itt nem így működnek a dolgok, és Damienre bízta a döntést, hogy akar-e egy külön szobát, vagy együtt marad Thorral. Damien a külön szobát választotta. Nem hibáztatom érte.

Bólintottam.

- Én is azt tettem volna a helyében. Inkább, mint hogy Thor, a homofób legyen a szobatársam.

- Mi is ezt gondoltuk. Szóval Damien azóta egyedül lakik.

- Más melegek nincsenek rajta kívül? - Stevie Rae vállat vont.

- Van néhány lány, aki lesbikus, és vállalja, de annak ellenére, hogy többnyire normálisak, leginkább együtt vannak, és nem keresik a mi társaságunkat. Nagyon komolyan veszik a vallást, és általában Nüx templomában vannak. És persze ott vannak azok az ostoba party-tyúkok, akik szerint menő. ha egymással csókolóznak, de általában csak akkor, ha valami jó pasi látja. Megráztam a fejem.

- Sosem értettem, miért gondolja azt valaki, hogy úgy tud magának pasit fogni, ha egy másik lánnyal smárol. Szerintem épp az ellenkezőjét éri el vele.

- Egyébként is, kinek kellene olyan pasi, aki csak akkor talál szexinek, ha egy lánnyal csókolózom? Fúj.
- És mi a helyzet a meleg fiúkkal? Stevie felsóhajtott.
- Vannak még egypáran Damienen kívül, de ők túl furcsák és lányosak hozzá képest. Sajnálom. Szerintem nagyon magányos. A szülei nem is írnak neki.
- Ennyire kiakadtak amiatt, hogy vámpír lesz belőle?
- Nem, nem is törődtek vele. Sőt, de ezt ne mondd Damiennek, mert még megbántódik, szerintem megkönnyebbültek, amikor meglátták rajta a Jelet. Nem tudták, mit kezdjenek a meleg fiúkkal.
- Miért kellett volna bármit is *kezdeni vele*? Akkor is a fiuk, nem? Csak éppen nem a lányokat szereti.
- Dallasban laknak, és az apja elkötelezett híve a Hit Egyháznak. Azt hiszem, lelkész, és...
Felemeltem a kezem.
- Ne is mondj többet! Mindent értek. - És értettem is. Túl jól ismertem azoknak az embereknek a szűklátókörűségét, a „csak úgy jó, ahogy mi mondjuk” hozzáállásukat a dolgokhoz. Már attól is rossz kedvem lett, hogy rájuk gondoltam. Stevie Rae kinyitotta a kolepsz ajtaját. A lenti rész kihalt volt, csak néhány lány ült az egyik tévé előtt, és valami régi sorozat ismétlését nézték. Stevie Rae szórakozottan intett nekik.
- Ne vigyünk fel egy kis üdítőt magunkkal?
Bólintottam, és követtem egy kisebb helyiségbe, ahol négy nagyméretű hűtőszekrény, egy nagy mosogató, két mikró, egy csomó szekrény, középen pedig egy nagy, fehér faasztal volt - akárcsak egy normális konyha, eltekintve attól, hogy a hűtőszekrények kissé túlsúlyban voltak. Makulátlan tisztaság

uralkodott benne. Stevie Rae kinyitotta az egyik hűtőt. Bekukucskáltam a válla felett, és láttam, hogy tele van mindenféle itallal - üdítők, gyümölcslevek, ásványvizek.

- Mit kérsz?

- Bármilyen szénsavas jöhet.

- Ez mind nekünk van - mondta, azzal a kezembe nyomott két Diet Coke-ot, magának pedig kivett két citromízű Frescát. -

Abban a kettőben gyümölcsök vannak meg zöldségek, a harmadikban pedig felvágottak szendvicshez. Folyamatosan töltik fel őket. A vámpírok nagyon komolyan veszik, hogy egészségesen étkezzünk, ezért chipset vagy fánkot sehol nem fogsz találni.

- Csokit sem?

- A szekrényekben van néhány tábla nagyon drága csokoládé. A vámpírok szerint kis mennyiségben jót tesz.

Jó, de ki a fene akarja kis mennyiségben enni a csokit? Ezt azonban inkább megtartottam magamnak. Kimentünk a konyhából, és elindultunk felfelé a lépcsőn.

- Szóval a vámpíroknak - nehezemre esett kimondani a szót - fontos az egészséges táplálkozás?

- Igen, bár szerintem inkább csak a vámpírjelöltek esznek egészségesen. Nem látni ugyan kövér vámpírokat, de azt sem látni, hogy zellert vagy répát rágcsálnának. Általában a saját étkezőjükben esznek, és azt beszélnek, hogy nem is keveset. - Lehalkította a hangját, és rám nézett. - Úgy hallottam, sok húst esznek. Sok *nyershúst*.

- Ouú! - mondtam, ahogy magam elé képzeltem Neferetet, amint egy véres húsdarabot csócsál.

Stevie Rae megrázkódott, és folytatta:

- Néha valamelyik mentor leül vacsorázni egy vámpírjelölttel, de olyankor általában nem esznek semmit, csak megisznak egy-két pohár bort.

Stevie Rae kinyitotta az ajtót, én pedig nagyot sóhajtva lerogytam az ágyamra, és kibújtam a cipőmből. Istenem, de elfáradtam! Megmasszíroztam a lábfejemet, és közben azon tűnődtem, vajon a felnőtt vámpírok miért nem esznek velünk. De aztán arra jutottam, talán jobb, ha nem is tudom. Mert így felmerül az a kérdés is, hogy akkor mit esznek valójában? És mit fogok én enni, amikor/ha egyszer belőlem is vámpír lesz? Brrr.

A fejemben azonban ott motoszkált az, hogy milyen reakciót váltott ki belőlem Heath vére tegnap. Tényleg csak tegnap lett volna? Aztán eszembe jutott az a jelenet, amikor megláttam annak a srácnak a vérét a sötét folyosón. Nem. Most tényleg nem akarok erre gondolni. Gyorsan visszatereltem a gondolataimat az egészséges étrend témaköréhez.

- Ha ők nem táplálkoznak egészségesen, akkor miért olyan fontos nekik, hogy mi rendesen együnk? - kérdeztem Stevie Rae-től.

Rám nézett. A tekintetében ijedség, sőt félelem ült.

- Ugyanazért, amiért ahhoz is ragaszkodnak, hogy mindennap végezzünk valamilyen testmozgást. Hogy a testünk a lehető legjobb kondícióban legyen, mert a gyengeség, az elhízás vagy a betegség az első jele annak, hogy a tested elutasítja az Átváltozást.

- És akkor meghalsz - mondtam halkán.

- És akkor meghalsz - ismételte.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Nem gondoltam volna, hogy el tudok majd aludni. Azt hittem, a honvágy és az életemmel történt bizarr fordulat miatt álmatlanul hánykolódom majd. A folyosón látott srác arca villant be, de túl fáradt voltam ahhoz, hogy összpontosítani tudjak rá. Még Aphrodité pszichopata viselkedése is álomszerűen távolinak tűnt. Mielőtt álomba merültem volna, az utolsó gondolataim a homlokommal voltak kapcsolatosak. Megint a Jel miatt fájt, vagy a halántékomon lévő seb kezdett újra sajogni, esetleg egy hatalmas pattanás nőtt rá? És a hajam vajon jól fog kinézni az első napomon a vámpírsuliban? De ahogy bebújtam a takaró alá, beszívtam a pehelytoll és az otthon ismerős illatát, váratlanul olyan melegség és biztonságérzet töltött el, hogy azonnal elaludtam.

Nem voltak rémálmaim. Macskákról álmodtam. Nem semmi. Dögös pasik? Nem. Menő vámpírok? Ugyan már! Csak macskák. Volt köztük egy kisméretű, vörös cirmos, amelyik a kis mancsaival és a nagy hasával úgy nézett ki, mint valami erszényes állat. Egy idős néni hangján szólt hozzám, és azt kérdezte, mi tartott ilyen sokáig. Aztán a hangja megváltozott, és idegesítő csipogásba kezdett...

- Zoey, kapsold már le azt a hülye ébresztőt!

- Mi? Tessék? - A pokolba! De utálok a reggeleket! Elsőre elhibáztam az idegesítő ébresztőórám kapcsolóját. Mondtam már, hogy teljesen vak vagyok a kontaktlencsém nélkül?

Felkaptam a szemüvegemet, és ránéztem az órára. Este fél hét, én pedig most kelek fel. Hű, de bizarr!

- Te akarsz előbb tusolni, vagy menjek én először? - kérdezte Stevie Rae álmos hangon.

- Majd én megyek, ha nem baj.

- Dehogy - ásította.

- Oké.

- De igyekeznünk kell, mert nem tudom, te hogy vagy vele, de nekem muszáj ennem valamit reggelire, különben éhen halok ebédig.

- Zabpehely van? - Hirtelen felélénkültem. Imádom a zabpehelyet, valahol még van is egy I LOVE ZABPEHELY feliratú pólóm.

- Igen, mindig van egy csomó fajta zabpehely, péksütemény, gyümölcs, főtt tojás meg ilyesmik.

- Sietek. - Hirtelen úgy éreztem, farkaséhes vagyok. - Stevie Rae, mit vegyek fel?

- Amit akarsz - ásított újra. - Csak legyen rajtad a pulóver vagy a póló, amin látszik a harmadéves jeled, és akkor rendben van.

Valóban siettem, bár komolyan izgultam, hogy nem fogok jól kinézni, és azt kívántam, bárcsak lenne néhány órám rendbe hozni a hajam és rendesen kisminkelni magam.

Kölcsönvettem Stevie Rae sminktükrét, amíg ő a zuhany alatt állt, és úgy döntöttem, hogy a kevesebb smink most talán több lesz. Furcsa, hogy a Jel mennyire megváltoztatta az egész arcomat. A szemem mindig szép volt - nagy és sötét, hozzá pedig hosszú szempillák. Olyannyira, hogy Kayla mindig panaszkodott is, mennyire nem fair, hogy nekem három

lánynak elegendő szempillám van, neki meg csak az a kis rövid szőke. (Erről jut eszembe, hogy Kayla azért hiányzott, különösen most reggel, ahogy készülődtem az iskolába, nélküle. Talán majd később felhívom. Vagy küldök neki egy e-mailt. Vagy... Hirtelen eszembe jutott Heath megjegyzése a bulival kapcsolatban, és arra jutottam, hogy talán mégsem.) Egyszóval a Jeltől a szemem valahogy még nagyobbnak és sötétebbnek látszott. Kihúztam sötét szemceruzával, amiben volt egy kis ezüst is. Nem olyan erősen, mint azok a lúzer csajok, akik azt hiszik, attól lesznek menők, ha a szemük tocsog a fekete szemfestékben. Ugyan már! Attól csak úgy néznek ki, mint egy mosómedve. Kihúztam a szemem, felraktam egy kis szempillafestéket, egy leheletnyi alapozót meg némi szájfényt (hogy elrejtsem ideges ajak-harapdálásom nyomait).

Aztán végignéztam magamon.

Hála Istennek, a hajam rendben volt, most még az a tincs sem rakoncátlankodott, ami középen be szokott lógni a homlokomba.

Mégis valahogy... Másmilyen voltam, miközben nem éreztem magam másnak. A Jel az egész arcomat más megvilágításba helyezte. Kihangsúlyozta az összes olyan vonásomat, ami a származásomra utalt: sötét szememet, kiugró cseroki arccsontomat, büszke, egyenes orromat, de még a nagyanyámtól örökölt, barna bőrömet is. Mintha az Istennőtől kapott zafírkék Jel felkapcsolt volna bennem egy reflektort, amely megvilágítja ezeket a vonásokat; felszabadította a bennem lakozó cseroki lányt, aki ragyogni kezdett.

- Remekül áll a hajad - mondta Stevie Rae, ahogy haját szárogatva kilépett a fürdőszobából. - Bárcsak az enyém is így viselkedne, amikor hosszú! De eszében sincs, összevissza göndörödik, olyan, mint egy sörény.

- Nekem tetszik, hogy ilyen rövid a hajad - mondtam ellépve az útjából, és felvettem a csillogó, fekete balettcipőmet.

- Igen, de itt teljesen kilógok vele a sorból. Mindenkinek hosszú haja van.

- Nekem is feltűnt, de nem nagyon értem.

- Ez az egyik olyan dolog, ami az Átváltozás eredménye. A vámpírok haja abnormisan gyorsan nő, akárcsak a körmük. Uralkodnom kellett magamon, nehogy összerázkódjak, ahogy eszembe jutott Aphrodité, amint a körmével felhasította a farmert és a fiú bőrét.

Szerencsére Stevie Rae nem tudta, mi jár a fejemben, és folytatta a fecserészést.

- Majd meglátod. Egy idő után már meg sem kell nézned a szimbólumokat ahhoz, hogy tudd, hányadikos valaki. De erről úgyis tanulni fogsz vámpírszociológia órán. Óh! Erről jut eszembe. - Válogatni kezdett az asztalán heverő papírlapok között, és amikor megtalálta, amit keresett, a kezembe nyomta. - Itt az órarended. A harmadik és az ötödik óránk közös. És nézd meg a választható tantárgyakat a második órára. Bármelyiket választhatod közülük.

Az órarend fölött ott virított a nevem nyomtatott betűkkel. ZOEY REDBIRD, HARMADIK ÉVFOLYAM, mellette pedig a dátum, ami öt (!) nappal korábbi volt, mint hogy a Nyomkereső megjelölt volna.

1. óra - Vámpírszociológia, 215-ös terem, Neferet professzor

**2. óra - Dráma, művészeti központ, Nolan professzor
vagy**

**Rajz, 312-es terem, Doner professzor
vagy**

Bevezetés a zenébe, 314-es terem, Vento professzor

3. óra - Irodalom, 214-es terem, Penthesilea professzor

4. óra - Vívás, tornaterem, D. Lankford professzor

EBÉDSZÜNET

5. óra - Spanyol, 216-os terem, Garmy professzor

**6. óra - Bevezetés a lovaglás tudományába, lovarda,
Lenobia professzor**

- Matek nincs? - kérdeztem. Ijesztő volt ez az órarend, de próbáltam megőrizni a pozitív hozzáállásomat.

- Nincs, hála Istennek. Következő félévben lesz közgazdaságtan. De az nem lehet olyan szörnyű.

- Vívás? Bevezetés a lovaglás tudományába?

- Már mondtam, hogy igyekeznek formában tartani minket. A vívás tök jó, bár elég nehéz. Nem vagyok valami jó benne, de általában felsőbb évesekkel raknak párba, és én mondom neked, némelyik közülük észvesztően jó pasi! Ebben a félévben nem járok lovagolni, beraktak helyette taekwondóra. Azt viszont imádom!

- Tényleg? - kérdeztem hitetlenkedve. *Akkor milyen lehet a lovaglás?*

- Bizony. Melyik szabadon választhatóra fogsz járni?

Újra az órarendre néztem.

- Te melyikre jársz?

- Zenére. Vento professzor nagyon jó fej, és... ööö - Stevie Rae vigyorogva elpirult. - Én countryzenész akarok lenni.

Kenny Chesney, Faith Hill, Shania Twain mindannyian vámpírok, de nem csak ők hárman. Garth Brooks itt nőtt fel, Oklahomában, és ő a legnagyobb vámpír mindannyiuk közül. Nem értem, miért ne lehetnék én is az.

- Szerintem semmi akadály - mondtam. De tényleg, miért ne lehetne belőle countryzenész?

- Nem jössz te is arra?

- Jó lenne, ha tudnék énekelni vagy játszani valamilyen hangszeren. De sajnos nem tudok.

- Óh, akkor ez nem olyan jó ötlet.

- Igazából a drámán gondolkodom. A régi sulimban jártam drámaszakkörre, és az jó volt. Tudsz valamit Nolan professzorról?

- Igen, texasi, és bődületes tájszólása van, de New Yorkban tanult, és mindenki kedveli.

Majdnem felnevettem, amikor Stevie Rae megemlítette Nolan professzor tájszólását. Neki magának olyan tájszólása volt, mint egy gémeskútnak, de eszem ágában sem volt megbántani azzal, hogy ezt szóba hozom.

- Akkor a dráma lesz a befutó.

- Oké, fogd az órarended, aztán menjünk! Lehet, hogy te leszel a következő Nicole Kidman - tette még hozzá, miközben lefelé száguldottunk a lépcsőn.

Nem is lenne rossz, ha én lennék a következő Nicole Kidman (nem mintha szeretnék hozzámenni egy nálam alacsonyabb örülthöz). Azóta, hogy a Nyomkereső megjelölt, és teljesen felborította az életemet, nem igazán töprengtem a jövőmön, de most, hogy Stevie Rae szóba hozta a dolgot, úgy gondoltam, még mindig állatorvos szeretnék lenni.

Egy kövér, hosszú szőrű, fekete-fehér macska száguldott el előttünk, nyomában egy hozzá megszólalásig hasonlóval.

Ennyi macska mellett biztosan szükség van vámpír állatorvosokra. (Vámpír állatorvos... ha-ha... az lehetne a szlogenem, hogy: „Ingyenes vérvétel!”)

A konyha és a társalgó tele volt reggeliző, beszélgető lányokkal. Próbáltam viszonzni azoknak a lányoknak az üdvözlését, akiknek Stevie Rae bemutatott - elképesztően sokan voltak -, de képtelen voltam mindenkit megjegyezni, és inkább a csokis zabpehelyre koncentráltam. Már éppen elkezdtem aggódni, amikor végül megtaláltam az asztal egyik végében elbújva egy csomag Frosted Flakes mögé (végszükség esetén azzal is beértem volna, de abban nincsen csoki). Stevie Rae a Lucky Charmsból öntött magának, majd leültünk a konyhaasztalhoz, és nekiláttunk az evésnek.

- Szia, Zoey!

Azonnal megismertem a hangját. Már az előtt tudtam, ki az, mielőtt Stevie Rae lehajtotta a fejét és beletemetkezett a zabpelyhébe.

- Szia, Aphrodité! - Próbáltam közömbösen válaszolni.

- Csak azért szólok, ha később nem találkozánk, akkor is tudd, hová kell menni ma este. A Sötétség Lányainak Telihold Szerartása hajnali négykor kezdődik, közvetlenül az iskolai szerartás után. A vacsoráról így lemaradsz, de ne aggódj, lesz kaja ott is. Egyébként a szabadidőcsarnokban tartjuk, a keleti falnál. Találkozunk Nüx Temploma előtt az iskolai szerartás előtt, oda bemegyünk együtt, utána pedig megmutatom az utat a szabadidőcsarnok felé.

- Az a helyzet, hogy már megígértem Stevie Rae-nek, hogy találkozunk, és együtt megyünk az iskolai szerartásra. - Utálok az erőszakos embereket.

- Ja, bocsika. - Örömmel láttam, hogy Stevie Rae felemelte a fejét, és megszólalt.

- Te tudod, hol van ez a szabadidőcsarnok, nem? - kérdeztem Stevie Rae-től.

- Persze.

- Akkor te majd odavezetsz, jó? És akkor Aphroditének sem kell amiatt aggódnia, hogy eltévedek.

- Nagyon szívesen - csiripelte Stevie Rae. Újra visszatalált régi önmagához.

- Probléma megoldva - mondtam széles mosollyal Aphroditének.

- Oké. Rendben. Négykor találkozunk. Ne késs el! - Azzal ott-hagyott minket.

- Úgy riszálja a seggét, féltő, hogy lever vele valamit - jegyeztem meg.

Stevie Rae felhorkant, és majdnem az orrán jött ki a tej.

- Ne mondj ilyeneket, amikor eszem! - mondta köhögve.
Aztán lenyelte, ami a szájában volt, és elmosolyodott. - Nem hagyta, hogy ugráltasson. Jól csináltad.
- Te is. - Bekaptam az utolsó kanál zabpelyhet. - Kész vagy?
- Mehetünk. Az első órán egymás melletti termekben leszünk
Az összes harmadéves ugyanazon a folyosón van. Gyere, megmutatom, merre kell menned. Nem tudsz eltévedni.
Kiöblítettük a tálkát, amiből ettünk, beraktuk őket az öt mosogatógép egyikébe, aztán kisieltünk a sötétbe. Kellemes, őszi este volt. Hú, de furcsa volt este suliba menni, még akkor is, ha a testem szerint minden rendben volt. Követtük a többi diákot, és bementünk az egyik vastag faajtón.
- A harmadévesek folyosója erre van - mondta Stevie Rae, azzal befordult az egyik sarkon, és elindult felfelé egy lépcsőn.
- Ez a mosdó? - kérdeztem, ahogy elhaladtunk egy vízcsap mellett, ami két ajtó között helyezkedett el.
- Igen. Itt az én teremem, közvetlenül mellette pedig a tied. Óra után találkozunk!
- Oké, köszi.
Legalább a mosdó közel volt. Ha idegalapon rám tör a hasmenés, legalább nem kell messzire szaladnom.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

- Zoey! Ide!

Majdnem elsírtam magam a megkönnyebbüléstől, amikor meghallottam Damien hangját, és megláttam, hogy integetve mutogat a mellette lévő üres székre.

- Szia! - Leültem, és hálásan rámosolyogtam.

- Felkészültél az első napra?

Nem.

Bólintottam.

- Fel.

Többet is akartam mondani, de abban a pillanatban öt rövid csengőszó hallatszott, és ahogy elült a visszhangjuk, belépett a terembe Neferet. Hosszú, fekete szoknyát viselt, magas sarkú cipőt és sötétlila selyempulóvert. A bal mellén egy ezüstszínű hímzés, amely egy istennőt ábrázolt felemelt kézzel, amint egy félholdat fog. Vörösesbarna haját hátul összefogta. Az arcát szegélyező hullámszerű tetoválások egy középkori harcoshoz tették hasonlatossá. Ránk mosolygott, és láttam, hogy az egész osztályt ugyanúgy lenyűgözte a megjelenése, mint engem.

- Jó estét! Alig vártam már, hogy elérjünk ehhez a részhez a tananyagban. Az amazonok társadalma az egyik kedvenc témaköröm. - Aztán rám mutatott. - Szeretném bemutatni Zoey Redbirdöt, aki ma csatlakozott hozzánk. Én vagyok Zoey mentora, és szeretném, ha minden diákom kedvesen fogadná. Damien, adnál Zoeynek egy tankönyvet? Az ő szekrénye ott van a tiéd mellett. Amíg elmagyarázod neki, hogy működnek itt a szekrények, addig a többiek írják le, mit

tudnak az ókori vámpír harcosokról, akiket amazonok néven ismerünk!

Elkezdődött a tipikus papírzörgés és sutyorgás, én pedig követtem Damient a tanterem végében álló szekrényekhez. Kinyitotta az egyiket, amelyen a 12-es szám volt ezüstszínnel. A szekrényben széles polcok voltak tankönyvekkel és egyéb eszközökkel.

- Az Éjszaka Házában nem olyan szekrények vannak, mint a többi suliban. Mindig ebben a teremben kezdünk, és itt van mindenkinek a saját szekrénye. A terem mindig nyitva van, bármikor bejöhetsz, ha szükséged van belőle valamire. Itt van a szociológia könyved.

A kezembe nyomott egy vastag, bőrkötéses könyvet, a borítóján egy istennő, felette pedig a cím: *Vámpírszociológia*. Kivettem még egy füzetet meg néhány tollat. Amikor becsuktam a szekrény ajtaját, valami hiányérzetem támadt.

- Nincs rajta valami zár?

- Nincs - Damien lejjebb halkította a hangját. - Itt nincs szükség zárokra. Ha valaki ellop valamit, azt a vámpírok azonnal megtudják. Bele sem merek gondolni, mi történne azzal, aki ekkora ostobaságot követne el.

Visszaültünk a helyünkre, és elkezdtem leírni azt a néhány dolgot, amit az amazonokról tudtam - hogy harcosok voltak, és nem sok szükségük volt férfiakra -, de a gondolataim állandóan elkalandoztak. Képtelen voltam kivenni a fejemből, hogy Damien, Stevie Rae, de még Erin és Shaunee is mennyire féltek attól, nehogy valami bajba kerüljenek. Alapvetően jó gyerek voltam, nem tökéletes, de nem is elvetemült. A suliban csak egyszer kaptam büntetést, és az

sem az én hibám volt. De tényleg. Valami seggfej azt mondta, hogy szopjam le. Mégis mit kellett volna tennem? Sírni? Vagy nevetgélni? Esetleg fintorogni? Nem. Inkább lekevertem neki egyet, és erre én kaptam büntetést.

Ami egyébként nem is volt olyan szörnyű. Megcsináltam az összes házi feladatomat, és elkezdtem olvasni a legújabb Bad Girl könyvet. Az Éjszaka Házában azonban valószínűleg nem csak abból állt a büntetés, hogy tanítás után be kell menni negyvenöt percre az egyik tanár szobájába egy kis „csendes pihenőre”. Ne felejtsem el majd megkérdezni Stevie Rae-től...

- Először is milyen szokásokat vettünk át az amazonoktól, amelyeket itt, az Éjszaka Házában is gyakorlunk? - kérdezte Neferet félbeszakítva a gondolatmenetemet.

Damien felemelte a kezét.

- A meghajlás és az ökölbe szorított kéz a szív felett az amazonoktól származik, és a kézfogás is, ahogy egymás alkarját szorítjuk meg.

- Helyes, Damien.

Aha. Ez megmagyarázta Neferet különös mozdulatát a betegszobában.

- Mit tudunk még az amazonokról? - kérdezte az osztálytól. Egy szőke hajú lány, aki a terem másik felében ült, azt mondta:

- Az amazonoké matriarchális társadalom volt, akárcsak az összes vámpírtársadalom.

Tyű, okos csajnak tűnik, gondoltam.

- Jól mondod, Elizabeth, de amikor az amazonokról beszélünk, az emberek hajlamosak hozzátenni még valamit ehhez a tényhez. Tudjátok, mire gondolok?

- Arra, hogy sokan férfigyűlölőnek tartják őket? - kérdezte Damien.

- Pontosan. Az igazság azonban az, hogy csak azért, mert egy társadalom matriarchális, mint a miénk, az még nem jelenti automatikusan azt, hogy férfigyűlölő is. Még Nüxnek is van hitvese, Ere-busz isten, akihez hűséges. Az amazonok egyedülállóak voltak abban a tekintetben, hogy vámpírnők alkották a társadalmukat, akik úgy döntöttek, hogy saját maguk védelmezői lesznek. A mi társadalmunk is matriarchális, de tiszteletben tartjuk és elfogadjuk hitvesként, illetve védelmezőként az Éjszaka Fiait. Most nyissátok ki a könyvét a harmadik fejezetnél, és vessetek egy pillantást a legnagyobb amazon harcosra, Penthesileára. De vigyázzatok, ne tévesszétek össze a legendát a történelemmel!

Azután Neferet megtartotta az egyik legjobb órát, amit valaha hallottam. Fel sem tűnt, hogy eltelt egy óra; teljesen meglepődtem, amikor meghallottam a csengőt. Éppen beraktam a könyvet a szekrényembe, amikor Neferet odahívott magához. Fogtam egy füzetet meg egy tollat, és odamentem az asztalához.

- Hogy vagy? - kérdezte szívélyesen mosolyogva.

- Jól vagyok. Minden rendben - válaszoltam gyorsan. Neferet felvonta az egyik szemöldökét.

- Hát, igazából egy kicsit ideges vagyok és zavarodott.

- Ez természetes. Sok újdonság, amit meg kell szoknod, és iskolát váltani sosem könnyű, főleg akkor nem, ha az egész életedet meg kell hozzá változtatni. - Mögém pillantott. -

Damien, elkísérnéd Zoeyt a drámaórára?

- Persze - felelte Damien.

- Zoey, este találkozunk a Szertartáson. Ja, és Aphrodité meghívott a Sötétség Lányainak privát összejövetelére utána?
- Igen.

- Csak biztos akartam lenni benne. Természetesen megértem, ha nincs kedved elmenni, mégis azt javaslom, hogy ne utasítsd vissza a meghívást. Használd ki minden lehetőséget itt. A Sötétség Lányai egy zártkörű klub. Vedd bóknak, hogy máris meghívtak, és lehetséges tagot látnak benned!

- Szívesen megyek. - Mondtam erőltetett mosollyal.

Nyilvánvaló volt, hogy Neferet azt szeretné, ha elmennék, és semmi szín alatt nem akartam csalódást okozni neki. Ráadásul eszem ágában sem volt megadni azt az elégtételt Aphroditének, hogy azt higgye, félek tőle.

- Jól van! - mondta Neferet lelkesen. Megszorította a karomat, mire önkéntelenül is elmosolyodtam. - Ha szükséged van rám, az irodám ugyanabban az épületszárnyban van, mint a gyengélkedő.

A homlokomra pillantott. - Látom, az öltések szinte már teljesen eltűntek. Remek. Fáj még a fejed?

A halántékomhoz emeltem a kezem. Már csak alig egy vagy két öltést tudtam kitapintani, noha tegnap még legalább tíz volt. Furcsa, nagyon furcsa. És ami még furcsább, hogy ma egész nap eszembe sem jutott.

Akkor jöttem csak rá, hogy nem gondoltam anyámra, Heathre vagy Redbird nagyira sem...

- Nem - feleltem, mert hirtelen rájöttem, hogy Neferet és Damien a válaszomra vár. - Nem, egyáltalán nem fáj a fejem.

- Remek! Most menjetek, nehogy elkéssetek! Biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog a dráma. Azt hiszem, Nolan professzor épp most kezdte tanítani a monológokat.

Az odavezető út felét megtettük már Damiennel, amikor belém hasított a felismerés.

- Honnan tudta, hogy drámára fogok járni? Csak ma reggel döntöttem el.

- A felnőtt vámpírok néha túl sokat tudnak - suttogta Damien.

- Vagyis nem. A felnőtt vámpírok *mindig* túl sokat tudnak, különösen a Főpapnők.

Annak fényében, amit nem mondtam el Neferetnek, ez nem volt túl jó hír.

- Sz'aszatok! - szaladt oda hozzánk Stevie Rae. - Milyen volt a vámpírszoc? Elkezdtétek az amazonokat?

- Király volt. - Örültem, hogy végre nem a túl titokzatos vámpírokról beszélgettünk. - Nem tudtam, hogy tényleg levágták a jobb mellüket, hogy ne zavarja őket nyilazás közben.

- Nem lett volna rá szükségük, ha olyan laposak lettek volna, mint én - mondta Stevie Rae végigpillantva saját magán.

- Vagy én - sóhajtotta Damien.

Még mindig ezen nevettem, amikor megmutatták a drámatantermet.

Nolan professzorból nem áradt úgy az erő, mint Neferetből.

Belőle energia sugárzott. Kisportolt, mégis körtére emlékeztető alakja volt. Barna haja hosszú volt és egyenes. És Stevie Rae-nek igaza volt - fertelmes texasi tájszólással beszélt.

- Hello, Zoey! Ülj ide!

Az Elizabeth nevű lány volt az a vámpírszoc óráról. Elég barátságosnak tűnt, és az már az előző órán kiderült, hogy nem buta. (Sosem árt, ha ez ember egy okos diák mellett ül.) - Most fogjuk kiválasztani a monológokat. Jövő héten mindenkinek elő kell adnia egyet az osztály előtt. De először szeretném demonstrálni, hogyan is kell előadni egy monológot, ezért megkértem az egyik tehetséges felsőbb éves diákunkat, hogy ugorjon be, és mondja el Othello híres monológját a híres, középkori vámpír drámaíró, Shakespeare darabjából. - Nolan professzor elhallgatott, és az ajtón lévő kis ablakra pillantott. - Már itt is van.

Az ajtó kinyílt, és *uramatyám*, azt hittem, rögtön lefordulok a székről. A szám azonban biztosan tátva maradt. Soha életemben nem láttam még ilyen jóképű pasit. Magas volt, sötét hajú, és úgy nézett ki, mint Superman. A szeme zafirkék és...

Jesszusom! Nem! Ez nem lehet igaz! Ezt a srácot láttam a sötét folyosón!

- Erik, az időzítés ezúttal is tökéletes. Alig várjuk a monológot. - A professzor visszafordult az osztály felé. - A legtöbben már ismerik az ötödéves Erik Nightot, aki tavaly megnyerte az Éjszaka Háza monológverseny nagydöntőjét, amelyet Londonban tartottak. Már Hollywoodban és a Broadwayn is felfigyeltek rá tavalyi alakítása miatt, amikor Tonyt játszotta az iskolai West Side Story-ban. Tiéd az osztály, Erik. - Adta át neki a szót mosolyogva Nolan professzor.

A testem hirtelen robotpilótára kapcsol, és az osztály többi tagjával együtt automatikusan összeütöttem a tenyeremet.

Erik mosolyogva és magabiztosan lépett a kis színpadra, amely elől középen helyezkedett el a tágas tanteremben.

- Sziasztok! Hogy vagytok?

Szavait mindnyájunkhoz intézte, de közben egyenesen rám nézett. Éreztem, hogy elvörösödöm.

- Egy monológ ijesztőnek tűnhet, pedig csak annyi a trükkje, hogy meg kell tanulni a szöveget, majd elképzelni, hogy a többi színész is ott áll melletted. Meg kell feledkezni arról, hogy egyedül vagy a színpadon.

Azzal belekezdett Othello monológjába. Nem sokat tudok a darabról azonkívül, hogy Shakespeare írta, de Erik előadása lenyűgöző volt. Magas, legalább száznyolcvan centi magas srác volt, és ahogy elkezdett beszélni, mintha nagyobbá, idősebbé és hatalmasabbá vált volna. A hangja elmélyült, és olyan kiejtéssel beszélt, amit nem tudtam hová tenni.

Hihetetlenül kék szeme elsötétült és összeszűkül, Desdemona nevét pedig úgy mondta ki, mintha imádkozna. Már az előtt nyilvánvaló volt, hogy szerelmes belé, mielőtt elért volna a befejező sorokhoz:

Sokat szenvedtem, s belémszeretett -

*Én meg belé, mert szánta szenvedésem**

(* Kardos László fordítása.)

Miközben elmondta ezt a két sort, tekintetét belefúrta az enyémbe, akárcsak tegnap a folyosón. Mintha rajtunk kívül senki nem lett volna a teremben, senki az egész világon. Megrázkódtam, és valami nagyon hasonlót éreztem ahhoz, mint amikor vér szaga csapta meg az orromat a megjelölésem óta, azzal a különbséggel, hogy ezúttal nem folyt vér a teremben. Csak Erik volt ott. Aztán elmosolyodott, ujjaiával

megérintette az ajkát, mintha csókot küldene nekem, majd meghajolt. Zúgott a tapsvihár, én sem tudtam uralkodni magamon, úgy tapsoltam, mint egy eszelős.

- Valahogy így kell ezt csinálni - mondta elégedetten Nolan professzor. - A terem végében, a piros polcon vannak monológok. Mindenki fogjon néhány könyvet, és nézze át őket. Próbáljatok olyat találni köztük, ami jelent nektek valamit. Olyat, ami megérinti a lelketeket. Közöttetek fogok járkálni, és válaszolok minden felmerülő kérdésre. Aki kiválasztott egy monológot, azzal végigveszem a lépéseit a felkészülésnek. - Energikus mosollyal intett, hogy hozzákezdhetünk átlapozni a rengeteg monológos könyvet.

Éreztem, hogy még mindig piros vagyok, és alig kaptam levegőt, de azért hátramentem én is az osztály többi tagjával egyetemben. Igaz, közben azért Eriket néztem a vállam felett, aki (sajnos) elindult kifelé a teremből, de előbb még hátrafordult, és meglátta, hogy őt bámulom. Elvörösödtem (ismét). Elkapta a tekintetem, és rám mosolygott (ismét). Majd elment.

- Hú, de k-va jó pasi - suttozta valaki a fülembe.

Megfordultam, és döbbenet láttam, hogy Miss Tökéletes Diák Elizabeth az, aki egyik kezével magát legyezgeti, miközben Erik után bámul.

- Nincs barátnője? - kérdeztem meggondolatlanul.

- Csak álmaimban - felelte Elizabeth. - Azt beszélik, hogy régebben együtt járt Aphroditével, de a néhány hónap alatt, amióta itt vagyok, én nem láttam, hogy bármi is lenne köztük. Tessék - azzal a kezembe nyomott két monológos könyvet. - A nevem Elizabeth, csak.

Kiült az arcomra a kíváncsiság. Felsóhajtott.

- A vezetéknevem Cicinda volt. Gondolj csak bele! Amikor idekerültem, a mentorom elmagyarázta, hogy bármire megváltoztathatom a nevemet. Azonnal tudtam, hogy a Cicindától meg akarok szabadulni, de nem tudtam, mit válasszak helyette, és állandóan stresszben voltam miatta. Végül úgy döntöttem, hogy megtartom a keresztnevemet, és nem választok mellé másikat.

Elizabeth Csak megvonta a vállát.

- Én Zoey vagyok - mondtam. Volt itt néhány különös figura, annyi szent.

- Tudom - felelte. Visszamentünk az asztalunkhoz. - Erik egész idő alatt rád nézett.

- Mindenkire nézett - mondtam, de éreztem, hogy az ostoba képem megint kezd elvörösödni.

- Igen, de rád *tényleg* nézett, nem csak úgy, ahogy a színészek szoktak. - Elvigyorodott, majd hozzátette: - A színes Jeled egyébként nagyon menő.

- Kösz. - Elég hülyén nézhettem ki a cékla vörös arcommal.

- Van valami kérdésed a monológválasztással kapcsolatban, Zoey? - kérdezte Nolan professzor hirtelen.

- Nem, Nolan professzor. Már csináltam ilyet a régi iskolámban.

- Remek. Csak szólj, ha segítsék valamiben! - Megveregette a karomat, és folytatta a sétát a tanteremben. Kinyitottam az első könyveit, és elkezdtem lapozgatni benne. Próbáltam elterelni a gondolataimat (sikertelenül) Erikről, és igyekeztem a monológokra összpontosítani.

Valóban engem nézett. De miért? Biztosan felismert, hogy engem látott a folyosón. Vajon mit akart tőlem? És ami még fontosabb: mit akartam én egy olyan sráctól, akit a gyűlöletes Aphrodité a szájába vett? Az lett volna a legjobb, ha semmit. Eszem ágában sem volt az ő levetett göncét felvenni. Persze lehet, hogy - mint gyakorlatilag mindenkit - Eriket is csak a szokatlan Jel izgatta fel a homlokomon.

De nem úgy tűnt... Úgy tűnt, mintha tényleg engem nézne. És egyáltalán nem bántam.

Lenéztem a könyvre, ami előttem hevert. A Drámai monológok nők számára című fejezetnél volt nyitva. Az első monológ pedig José Echegaray *Mindig nevetséges* című darabjából volt.

Nem valami jó ómen.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Az irodalomórára egyedül találtam oda. Jó, nem volt túl nehéz dolgom, mert Neferet terme mellett volt, de akkor is magabiztosabbnak éreztem magam tőle, hogy nem kell úgy kísérgetni, mint egy reménytelen idiótát.

- Zoey! Foglaltunk neked helyet! - süvöltötte Stevie Rae, ahogy beléptem a terembe. Damien mellett ült, és szó szerint ugrált az izgatottságtól. Megint egy vidám kiskutya jutott eszembe róla, és önkéntelenül is elmosolyodtam. Örültem, hogy látom. - Na? Mi volt? Mindent mondj el! Milyen volt a

drámaóra? Tetszett? Milyen volt Nolan professzor? Menő a
tetkója, mi? Olyan, mint egy maszk...

- Hagyd már szóhoz jutni - kapta el Stevie Rae karját Damien.

- Bocsi - mondta Stevie Rae szégyenlősen.

- Azt hiszem, Nolan tetoválása tényleg király - mondtam.

- Azt hiszed?

- Hát, nem tudtam rendesen megnézni.

- Miért? - kérdezte Stevie Rae. Aztán elkomorult az arca. -

Cikizett valaki a Jeled miatt? Hogy milyen alakok vannak!

- Nem, szó sincs róla. Sőt az Elizabeth Csak nevű lány azt
mondta, nagyon menő. Azért nem tudtam megnézni, mert... -
éreztem, hogy megint elpirulok. Meg akartam kérdezni tőlük,
hogy mit tudnak Erikről, de most, hogy elkezdtem beszélni,
egyszerre elbizonytalanodtam. Mennyit mondjak el nekik?

Elmeséljem azt is, amit a folyosón láttam?

Damien nem bírta tovább.

- Úgy érzem, valami szaftos részlet következik. Halljuk Zoey!
Azért nem tudtad megnézni, *meeeeeeeeeeeeeeeeert!*

- Jól van, jól van. Összefoglalom két szóban: Erik Night.

Stevie Rae-nek tátva maradt a szája, Damien pedig úgy tett,
mint aki mindjárt elájul, de azonnal ki kellett egyenesednie,
mert abban a pillanatban megszólalt a csengő, és belépett a
terembe Peniliesilea professzor.

- Később! - súgta Stevie Rae.

- Mindent értek! - suttogta Damien.

Ártatlanul elmosolyodtam. Ha más nem, annyi bizonyosnak
tűnt, hogy elég kimondanom Erik nevét, és mindenki megőrül
körüöttem.

Az irodalomóra élményszámba ment. Először is a tanterem teljesen más volt, mint amilyenekkel eddig találkoztam. A falat teljes egészében bizarr és érdekes poszterek, illetve festmények borították, amelyek többsége igazi művészeti alkotásnak tűnt. A mennyezetről pedig szélcsengők és kristályok lógtak - nagy mennyiségben. Penthesilea professzor (aki az amazonok legendás királynőjének vette fel a nevét, és akit mindenki csak Prof P.-nek szólított) úgy nézett ki, mintha egy filmből lépett volna elő (leginkább egy sci-fiből). Nagyon hosszú, vörösseszőke haja volt, nagy, mogyoróbarna szeme, és olyan alakja, amitől valószínűleg minden fiúnak csorogni kezdett a nyála (nem mintha egy kamasz fiúnak nem kezdene mindentől csorogni a nyála). A tetoválása keskeny, kelta mintákat ábrázolt, amelyek végigfutottak az arcán, és drámai külsőt kölcsönöztek neki. Drágának látszó fekete nadrágot és mohazöld selyemkardigánt viselt, amelyre ugyanazt a szimbólumot hímezték, mint amit Neferet viselt a mellkasán. És amennyire fel tudtam idézni (Erik mellett), Nolan professzornak is ugyanaz az istennő volt a blúzára hímezve. Hmm...

- 1902 áprilisában születtem - mondta Penthesilea professzor azonnal felkeltve ezzel az érdeklődésünket. Ugyanis harmincnek is alig látszott. - Tízéves voltam 1912 áprilisában, ezért jól emlékszem a tragédiára. Tudja valaki, hogy miről beszélek?

Pontosan tudtam, hogy miről beszél, de nem azért, mert a történelem megszállottja vagyok. Hanem azért, mert fiatalabb koromban azt hittem, szerelmes vagyok Leonardo DiCaprióba, anyám pedig megvette nekem az összes DVD-jét

a tizenkettedik születésnapomra. Ezt a konkrét filmet olyan sokszor láttam, hogy szó szerint el tudtam volna mondani (és legalább ennyiszor fakadtam sírva, amikor a végén jéggő fagyva lecsúszik arról a deszkáról, és elmerül, mint egy óriási nyalóka).

Körülnéztem. Úgy tűnt, a többieknek halvány gőzük sincs, miről van szó, ezért sóhajtottam egyet, majd felemeltem a kezem.

Prof P. elmosolyodott, és felszólított.

- Igen, Miss Redbird.

- A Titanic 1912 áprilisában süllyedt el. Tizennegyediken éjszaka, egy vasárnapi napon jéghegynek ütközött, és néhány órával később, április tizenötödikén elsüllyedt.

Hallottam, hogy Damien felszisszen mellettem, Stevie Rae pedig meglepetten hümmög. Tényleg olyan ostobának tüntem eddig, hogy sokkot kapnak, ha jól válaszolok egy kérdésre?

- Szeretem, ha egy új vámpírjelölt tud valamit - mondta

Penthesilea professzor. - Tökéletes volt a válasz, Miss Redbird. A tragédia idején Chicagóban laktunk, és sosem fogom elfelejteni, ahogy a rikkancsok a főcímekeket kiabálták az utcasarkon. Szörnyű tragédia volt, különösen azért, mert olyan könnyen elkerülhető lett volna. Egyszerre jelezte egy korszak végét és egy másik korszak kezdetét, mint ahogy a hajózási előírásokban is rengeteg szükséges változás következett ezután. Ezekkel mind foglalkozni fogunk, akár csak a kérdéses éjszaka melodramai eseményeivel következő olvasmányunkban, Walter Lord aprólékos kutatásokon alapuló művében, *A Titanic pusztulása* című regényben. Lord ugyan nem volt vámpír - nagy kár -, írása

azonban rendkívül tanulságos, stílusát tekintve pedig érdekes és könnyen olvasható. Rendben, kezdjétek hozzá! Minden sorban az utolsó vegye ki a könyveket a hosszú szekrényből, és adja előre a többieknek!

Ejha! Ez biztos, hogy érdekesebb olvasmány volt, mint a Szép remények (kit érdekel Pip meg Estella?). Nekifogtam az olvasásnak, és kinyitottam a füzetemet, hogy jegyzeteljek. Prof P, hangosan felolvasta az első fejezetet. Remek előadó volt. Ez már a harmadik óra volt, és eddig mindegyiket élveztem. Lehetséges, hogy ez a vámpírsuli nem csak egy unalmas hely lesz, ahová mindennap be kell járnom, és még barátokat is szerzek? Nem mintha a régi suliban minden óra unalmas lett volna, de sem az amazonokról, sem a Titanicról nem tanultunk (főleg nem egy olyan tanártól, aki már élt, amikor elsüllyedt!).

Körülsandítottam, miközben Prof P. olvasott. Nagyjából tizenöten voltunk, akárcsak az előző két órán. Mindenki előtt nyitva volt a könyv, és mindenki figyelt.

Aztán a szemem megakadt valami vörös bozonton a terem másik végében. Ezt elkiabáltam - nem mindenki figyelt oda. Ez a fiú az asztalra borulva aludt, és ezt azért tudom ilyen biztosan, mert szeplős arca pont felém nézett. A szája nyitva volt, és mintha egy apró nyálcseppet is láttam volna az állán. Kíváncsi voltam, Prof P. mit fog vele csinálni. Nem olyan tanárnak látszott, aki nem törődik vele, ha valaki elalszik az óráján, de egyelőre folytatta az olvasást, és csak azért állt meg néha, hogy megosszon velünk valami érdekes adatot a huszadik század első felének mindennapjairól. Ez nagyon tetszett, főleg a rövid szoknyát viselő, dzsesszt hallgató,

újfajta nőtípusról hallottam szívesen. Kicsengetés előtt néhány perccel Prof P. feladta házi feladatnak a következő fejezetet, majd azt mondta, hogy csendben beszélgethetünk magunk között, és csak ezek után tűnt úgy, mintha észrevette volna az alvó tanulót. A srác éppen ébredezett, végül felemelte a fejét, és megmutatta a homlokán vöröslő alvásfoltot, ami nagyon bizarrul nézett ki a Jel mellett.

- Elliott, gyere ide - mondta Prof P. a tanári asztal mögül. A srácnak beletelt némi időbe, mire feltápászkodott, megkötötte a cipőfűzőjét, és odaszédelt hozzá.

- Igen?

- Elliott, te nem teszel eleget az irodalomóra követelményeinek. De ami még nagyobb baj, az élet követelményeinek sem. A vámpír férfiak erősek, tiszteletet parancsolóak és különlegesek. Harcosaink és védelmezőink megszámlálhatatlan nemzedék óta. Hogy akarod túlélni az Átváltozást, és átalakulni félelmetes harcossá, ha arra sem vagy képes, hogy ébren maradj egy órán?

A fiú megrántotta csapott vállát, Prof P. arcvonásai megkeményedtek.

- Adok egy lehetőséget, hogy kijavítsd azt az elégtelent, amit az órai munkádra kaptál. Holnapra írd egy rövid fogalmazást arról, hogy mi volt fontos Amerikában a huszadik század elején!

A srác szó nélkül megfordult, és elindult kifelé.

- Elliott! - Prof P. hangja szinte remegett a visszafojtott dühtől, és most már sokkal ijesztőbb volt, mint amikor felolvasott. Éreztem a belőle sugárzó erőt, és azon tűnődtem,

ugyan miért van szüksége férfiakra, hogy megvédjék. A fiú megtorpant, és visszafordult felé.

- Nem mondtam, hogy elmehetsz - folytatta Prof P. - Mi a válaszod az ajánlatomra?

A fiú csak állt szótlanul.

- Válaszolj a kérdésre! - A teremben megfagyott a levegő, éreztem, hogy libabőrös lesz a karom.

A fiúra azonban látszólag semmilyen hatással nem volt, mert ismét megvonta a vállát, és azt felelte:

- Valószínűleg nem fogom megcsinálni.

- Ez sokat elárul a személyiségedről, Elliott, és nem sok jót jelent. Nemcsak magadra, de a mentorodra is szégyent hozol. Elliott megint vállat vont, és szórakozottan elkezdte piszkálni az orrát.

- A Sárkány úgyis tudja, milyen vagyok.

Megszólalt a csengő, és Prof P. utálkozó arckifejezéssel intett Elliottnak, hogy elmehet. Damien, Stevie Rae és én felálltunk, és éppen elindultunk az ajtó felé, amikor Elliott elslattyogott mellettünk. Meglepően gyors volt ahhoz képest, hogy milyen lajhárszerűen mozgott. Az ajtóban beleütközött Damienbe, aki néhány lépéssel előttünk járt. Damien egy pillanatra elveszítette az egyensúlyát.

- Húzzál már innét, te rohadt buzi! - vakkantotta oda neki Elliott, és a vállával még egyet taszított rajta.

- Szét tudnám verni a fejét ennek a szemétnek! - mondta Stevie Rae, és odasietett Damienhez, aki minket várt az ajtóban.

Damien megrázta a fejét.

- Ne törődjetek velem! Komoly problémái vannak.

-Ja, nagy baj, ha valakinek fos van az agya helyén - mondtam, és figyeltem, ahogy végigmegy előttünk a folyosón. Vörös haja egyáltalán nem volt vonzó.

- *Fos* van az agya helyén? - nevetett fel Damien, azzal beállt közénk, és belénk karolt. - Ezt szeretem a mi Zoeynkban. Hogy olyan vulgáris tudsz lenni.

- A fos nem is vulgáris - védekeztem.

- De nem is irodalmi kifejezés, drágám - nevetett Stevie Rae is. Ezt már én sem bírtam megállni nevetés nélkül. Tetszett, ahogy azt mondta, a „mi Zoeynk”, mintha tartoznék valahová... mintha hazatértem volna.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A vívás nagyon tuti volt, ami teljesen meglepett. Az órát a tornaterem mellett tartották, egy táncteremhez hasonló helyiségben, amelynek a falait padlótól a plafonig tükrök borították. Az egyik oldalon egy furcsa, életnagyságú próbababa lógott a mennyezetről. Azonnal a háromdimenziós célpontok jutottak eszembe róla, amelyekre lövöldözni szoktak. Lankford professzort mindenki Sárkány Lankfordnak vagy egyszerűen csak Sárkánynak hívta. Nem kellett hozzá sok idő, hogy megfejtsem, miért. A tetoválása két sárkányt ábrázolt. Kígyószerűen tekeredő testük szinte az egész arcát

befedte. A két sárkányfej a szemöldöke fölött volt, tátott szájukból tüzet okádtak a félholdra. Lenyűgöző volt, legszívesebben órákig bámultam volna. Ráadásul Sárkány volt az első férfi vámpír, akivel személyesen találkoztam. Először teljesen összezavarodtam. Ha megkérdezték volna, milyennek képzelek el egy férfi vámpírt, pont az ellenkezőjét mondtam volna. Leginkább az a filmsztár típus élt a fejemben - magas, titokzatos, jóképű. Mint Vin Diesel. Ehhez képest Sárkány alacsony volt, hosszú szőke haját lófarokba összefogva hordta, és (a félelmetes sárkánytetoválástól eltekintve) kedves arca, illetve barátságos mosolya volt.

Csak akkor kezdtem rájönni, micsoda erő lakozik benne, amikor elkezdtek a bemelegítő gyakorlatokat. Ahogy megfogta a kardot (mint később megtudtam, a hivatalos neve párbajtőr volt), mintha átváltozott volna egy más emberré - valakivé, aki hihetetlen gyorsasággal és eleganciával mozgott. Bemutatott egy apró testeselt, majd szúrt, és könnyedén bohócot csinált még azokból a diákokból is - mint például Damien -, akik pedig a jobbak közé tartoztak. Amikor befejeztük a bemelegítést, Sárkány párba állított mindenkit, és meghagyta, hogy gyakoroljuk az „alapokat”.

Megkönnyebbülten vettem tudomásul, hogy engem Damiennel osztott be egy párba.

- Zoey, örülök, hogy csatlakoztál az Éjszaka Házához - mondta Sárkány, és a hagyományos amazon-vámpír stílusban kezet rázott velem. - Damien majd megmutatja a vívóruhádát, és elmagyarázza, mi mire való rajta, tőlem pedig kapsz néhány instrukciót írásban, amelyeket jövő hétre át kell

tanulmányoznod. Jól sejtem, hogy korábban nem foglalkoztál még ezzel a sporttal?

- Nem - feleltem, majd idegesen hozzátettem: - de szeretnék megtanulni vívni. Nagyon tetszik, hogy kard van a kezemben. Sárkány elmosolyodott.

- Tör - javított ki. - Meg fogod tanulni, hogy kell a vívótőrrel bánni. Ez a legkönnyebb az itt használt három fegyver közül, és tökéletes választás egy nőnek. Tudtad, hogy a vívás azon kevés sport egyike, ahol nők és férfiak teljesen egyenlő ellenfelei lehetnek egymásnak?

- Nem - válaszoltam. Azonnal sikerült felcsigáznia. Milyen király lenne feltörölni a padlót egy sráccal valamilyen sportban!

- Ennek az az oka, hogy egy intelligens vívó, megfelelő összpontosítással kompenzálni tudja a fizikai hátrányait, sőt akár előnyt is kovácsolhat ezekből a hátrányokból, mint például a testi erő vagy a karhosszúság. Más szóval, ha nem vagy olyan gyors és erős, mint az ellenfeled, még lehetsz okosabb és összeszedettebb, ami feléd billenti majd a mérleg nyelvét. Igazam van, Damien?

Damien elvigyorodott.

- Maximálisan.

- Damien az egyik legösszeszedettebb vívó, akit valaha volt szerencsém tanítani. Rendkívül veszélyes ellenfél.

Lopva Damienre pillantottam, aki elpirult az örömtől és a büszkeségtől.

- Meg fogom kérni Damient, hogy mutassa meg neked a nyitómozdulatokat. Fontos, hogy a vívás egymásra épülő készségekből áll. Ha valamelyik készséget nem sajátítod el, a

rá épülő készségeket sokkal nehezebb lesz megtanulnod, és állandóan hátrányban leszel miatta.

- Értem - mondtam. Sárkány barátságosan elmosolyodott, majd továbblépett a következő párhoz.

- Ezzel azt akarta mondani, hogy ne veszítsd el a lelkeségedet, ha arra kérlek, hogy újra és újra ismételd meg ugyanazt a mozdulatsort - mondta Damien.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy idegesítő lesz, amit csinálsz, mégis van értelme?

- Igen. Az egyik értelme például az, hogy egy kicsit megdolgoztassuk a formás kis fenekedet - szemtelenkedett, és megpaskolta a fenekemet a törével.

Adtam neki egy baráti taslit, és a szememet forgattam. Húsz perc múlva - szúrás-visszazárás újra meg újra - azonban már tudtam, hogy igaza volt. Holnap szörnyű izomláz lesz a fenekemben.

Óra után gyorsan letusoltunk (szerencsére egyszemélyes, függönnyel elválasztott zuhanyzófülkék voltak mindannyiunk számára a lányöltözőben, és nem kellett barbár módon egy nagy, közös térben tusolnunk, mint a börtönlakóknak), majd rohantunk ebédelni az étkezőbe. Én szó szerint rohantam. Kopogott a szemem az éhségtől.

Az ebéd egy nagy svédasztal volt, amelyen tonhalsalátától kezdve bébikukoricáig minden szerepelt. (Nem is olyan íze van, mint a kukoricának. Mi ez? Törpekukorica vagy mutáns kukorica?) Jól megpakoltam a tányéromat, aztán elvettem egy nagy karéj frissnek látszó kenyeret, és leültem Stevie Rae mellé. Damien szorosan a nyomomban. Erin és Shaunee már ott vitatkoztak valami olyasmin, hogy kinek az

irodalomesszéje lett jobb, amikor mindketten 96 százalékot kaptak rá.

- Na, Zoey, ne csigázz tovább! Mi történt Erik Nighttal? - kérdezte Stevie Rae abban a pillanatban, ahogy az első falat salátát a számba vettem. Stevie Rae kérdése azonnal belefojtotta a szót az Ikrekbe, és az egész asztal figyelmét rám irányította.

Már gondolkodtam rajta, mit fogok nekik mondani, és arra jutottam, hogy arról a szerencsétlen oboázásról senkinek nem akarok beszélni, ezért csak ennyit válaszoltam:

- Megbámult.

Értetlenül meredtek rám, a szám ugyanis tele volt salátával, és csak annyit hallottak, hogy „Memmámú”. Lenyeltem, majd újra nekifutottam.

- Megbámult. Folyamatosan engem nézett drámaórán. Az egész olyan, nem is tudom, zavarba ejtő volt.

- Ezt fejtse ki jobban - mondta Damien.

- Ahogy belépett az osztályba, rögtön engem kezdett nézni, de akkor lett csak igazán feltűnő, amikor elmondta azt a monológot az Othellóból. A végén, amikor a szerelemről beszélt, végig engem bámult. Lehetett volna véletlen is, de a monológ előtt is a szemembe nézett, meg utána is, mielőtt kiment volna a teremből. - Felsőhajtottam, és idegesen elmosolyodtam. Kicsit zavart, hogy milyen szemekkel néznek rám. - De nem jelent semmit. Biztosan ez is az előadás része volt.

- Erik Night a legdögösebb pasi ebben az egész kócerájban - mondta Shaunee.

- Erik Night a legdögösebb pasi ezen az egész bolygón - licitált rá Erin.
 - Azért Kenny Chesneynél nem dögösebb - mondta gyorsan Stevie Rae.
 - Jaj, ne gyere már megint ezzel a countrymániával - ráncolta össze a homlokát Shaunee, majd visszafordult felém. - Ne szalaszd el ezt az esélyt!
 - Így van - visszahangozta Erin. - Ne szalaszd el!
 - Ne szalasszam el? Mégis mit kellene tennem? Egy árva szót sem szólt hozzám.
 - Hadd kérdezzek valamit, Zoey drága! Visszamosolyogtál rá? - kérdezte Damien.
- Pislogtam egyet. Hogy visszamosolyogtam-e rá? A francba! Fogadni mernék, hogy nem. Fogadni mernék, hogy csak ültem ott, mint egy szerencsétlen, és talán még a nyálam is kicsordult. Jó, a nyálam talán nem csorgott, de akkor is.
- Nem t'om - feleltem. Nem mertem bevallani az igazat, de Damient ezzel nem lehetett átverni.
- Felhorkant.
- Legközelebb mosolyogj vissza rá!
 - Esetleg köszönj oda neki - javasolta Stevie Rae.
 - Sokáig azt gondoltam, Erik csak egy jóképű srác - mondta Shaunee.
 - És jó testű - tette hozzá Erin.
 - De aztán dobta Aphroditét - folytatta Shaunee. - És rájöttem, hogy talán odafent is van neki valami.
 - Mert odalent biztosan van - rezegettette a szempilláját Erin.
 - De még mennyire! - mondta Shaunee, és úgy nyalta meg az ajkát, mintha csokoládéból volna.

- Olyan közönségesek vagytok... - csóválta a fejét Damien.
 - Csak annyit mondtunk, hogy neki van a legjobb segge a városban, Miss Prúd - mondta Shaunee.
 - Ha nem vetted volna észre - tette hozzá Erin.
 - Ha elkezdesz beszélgetni Erikkel, akkor Aphrodité tényleg be fog dühödni - jegyezte meg Stevie Rae.
- Mindenki Stevie Rae felé fordult, és úgy néztek rá, mintha most választotta volna ketté a Vörös-tengert.
- Ez igaz - mondta Damien.
 - Nagyon is - bólogatott Shaunee és Erin.
 - Úgy hírlík, korábban együtt jártak Aphroditével - mondtam.
 - Bizony - felelte Erin.
 - A hír bizarr, de igaz - mondta Shaunee. - És így csak még pikánsabb, hogy most te tetszel neki!
 - Azért itt még nem tartunk. Lehet, hogy csak a Jeletet bámulta - csattantam fel.
 - Lehet. De az is lehet, hogy nem. Nagyon helyes lány vagy, Zoey - mondta Stevie Rae kedvesen.
 - Vagy lehet, hogy először valóban a Jel miatt nézett rád, de aztán rájött, hogy milyen helyes vagy, és nem fordította el a fejét - fűzte tovább Damien.
 - Akárhogy is, Aphrodité ettől be fog pöccenni - mondta Shaunee.
 - Ami nem baj - vigyorgott Erin. Stevie Rae leintette őket.
 - Ne foglalkozz Aphroditével meg a Jeleddel! Csak legközelebb köszönj neki! Ennyi az egész.
 - Egyszerű - mondta Shaunee.
 - Mint az egyszeregy - fejezte be Erin.

- Oké - motyogtam, és folytattam a salátámat, közben pedig azt kívántam, bárcsak ez az egész Erik Night-dolog tényleg ilyen egyszerű volna, mint ahogy ők gondolják.

Az ebéddel ugyanaz volt a baj az Éjszaka Házában, mint a régi sulimban (és minden más iskolában) - túl hamar véget ért. A spanyolóra követhetetlen volt számomra. Garmy professzor olyan volt, mint egy kis spanyol forgószél. Azonnal megkedveltem (a tetoválásai tollakra emlékeztettek, olyan volt, mint egy spanyol kismadár), de sajnos végig spanyolul beszélt. Egész idő alatt. Én nyolcadik óta nem tanultam spanyolul, és akkor sem voltam a legjobbak között, így elég elveszettnek éreztem magam órán, de azért felírtam magamnak a házi feladatot, és megfogadtam, hogy tanulni fogom a szavakat. Nem szeretem elveszettnek érezni magam. A Bevezetés a lovaglás tudományába elnevezésű órát a lovardában tartották. Hosszú, alacsony téglapülete volt a déli falnál, amelyhez egy nagy, fedett porond is tartozott. Az egész helynek fűrészpor-, ló- és bőrszaga volt, ami egészében véve kellemes szag, annak ellenére, hogy az ember tudja, ennek a kellemesnek a „lócitrom” is része.

Idegesen álldogáltam egy csapat diák társaságában a karámok mellett, ahol egy magas, szigorú arcú felsőbb éves utasított minket, hogy várakozzunk. Mindössze tízen voltunk, csupa harmadéves. Akkor láttam meg azt az idegesítő, vörös hajú Elliottot, amint a fal mellett állt, és a fűrészport rugdosta. Az egyik lánynak tüsszentenie kellett a felszálló fűrészportól. A lány gyilkos pillantást vetett Elliotra, majd távolabb húzódott

tőle. Uramisten, hát mindenkit irritál? És miért nem képes rendbe szedni (mondjuk egy fésűvel) azt a rendetlen haját? Patkódobogás terelte el a figyelmemet Elliottról, és ahogy felnéztem, egy csodálatos, fekete kancát pillantottam meg, amint felénk galoppozik. Alig néhány méterre állt meg tőlünk. Miközben tátott szájjal bámultunk, mint az idióták, a lovas kecsesen leszállt a hátáról. A lovasnak sűrű, derékig érő, tejfölszőke haja volt, a szeme pedig szürke, mint az acél. Alacsony termetű volt, és ahogy megállt a ló mellett, azokra a lányokra emlékeztetett, akik megszállott táncosok, és ha nem balettórán vannak, akkor is úgy állnak, mintha feldugtak volna valamit a fenekükbe. A tetoválása az egész arcát beborította, és esküdni mertem volna rá, hogy vágató lovakat látok benne.

- Jó estét! A nevem Lenobia, ez pedig - mondta, és a kancára mutatott, majd megvetően végigmérte a csoportot, mielőtt befejezte volna a mondatot - egy ló. - A falak visszaverték a hangját. A fekete kanca fűjt egyet, mintha csak nagyobb nyomatékot akarna adni Lenobia szavainak. - Ti pedig az új harmadéves csoportom vagytok. Egytől egyig azért választottunk ki titeket erre az órára, mert azt gondoljuk, hogy megvan bennetek a lovagláshoz szükséges adottság. Az igazság azonban az, hogy alig a csoport fele fogja kibírni a félét, és azoknak is maximum a feléből lesz jó lovas. Van kérdés? - Nem tartott elég szünetet ahhoz, hogy bárki is feltegyen egy kérdést. - Remek. Akkor kövessetek! - Megfordult, és elindult az istálló felé. Engedelmesen követtük.

Meg akartam kérdezni, hogy ki az a „mi”, akik úgy gondolták, hogy megvan bennem a lovagláshoz szükséges adottság, de féltem megszólalni, és ugyanúgy mentem utána, mint a

többiek. Egy sor üres boksza előtt állt meg. A bokszok előtt vasvillák és talicskák. Lenobia szembefordult velünk.

- A lovak nem nagy testű kutyák. És nem is kislányok romantikus álmai a legjobb barátról, aki mindig megérti majd őket.

Két lány mellettem idegesen kuncogni kezdett, és Lenobia szinte felnyársalta őket a tekintetével.

-A lovak elsősorban munkát jelentenek. Elhivatottság, intelligencia és idő kell hozzájuk. A munkával fogjuk kezdeni. A folyosó végén lévő helyiségben találtok gumicsizmákat.

Mindenki fogjon gyorsan egy párt, addig én hozom a kesztyűket. Utána pedig mindenki válasszon magának egy bokszot, és lásson munkához!

- Lenobia professzor? - emelte fel a kezét egy pufók, kedves arcú lány.

- A Lenobia is megteszi. A névhez, amelyet az ókori vámpírkirálynő tiszteletére választottam, nem kell más titulus. Lövésem se volt, ki lehetett az a Lenobia, de elhatároztam, hogy majd utána nézek.

- De folytasd csak! Kérdezni akartál valamit, Amanda, vagy nem?

- Ööö, de, igen.

Lenobia felvonta az egyik szemöldökét.

Amanda hangosan nyelt egyet.

- Azt mondta, lássunk munkához, Lenobia prof..., akarom mondani, Lenobia. De mit csináljunk?

- Takarítsátok ki a bokszokat, mi mást? A ganét rakjátok talicskára! Amikor a talicska megtelt, ürítsétek az istálló fala mellé, a komposztba. A raktárban találtok friss fűrészpport.

Ötven perccel van. Negyvenöt perc múlva visszajövök, és ellenőrzöm, hogy mit végeztetek.

Köpní-nyelni nem tudunk.

- Hozzákezdhetek.

Hozzákezdünk. Oké, tudom, hogy furcsának fog tűnni, de szívesen kitakarítottam a bokszomat. A lócitrom egyáltalán nem olyan undorító. Különösen így nem, hogy a bokszokon egyértelműen látszott: naponta takarítják őket. Belebújtam egy gumicsizmába (nagy, ronda gumicsizma volt, de legalább megvédte a farmeromat), felvettem a kesztyűt, és munkához láttam. A hangszórókból kellemes zene szólt, talán Enya legújabb CD-je (régbben anyám is szerette Enyát, de John szerint boszorkányzene volt, ezért az esküvő után már nem hallgatta - én éppen ezért fogom mindig is kedvelni). Szóval hallgattam a fülbemászó, kelta dallamokat, és közben vasvillával lapátoltam a lócitromot. Észre se vettem az idő múlását. Kivettem a teli talicskát, kiöntöttem a megadott helyen, majd megraktam tiszta fűrészporral. Éppen azt egyengettem el a bokszban, amikor hirtelen úgy éreztem, hogy valaki néz.

- Szép munka volt, Zoey.

Megpördültem, és Lenobiával találtam szembe magam, aki a boksz előtt állt. Egyik kezében egy nagy, puha csutakolókefét tartott. A másikban egy nagy szemű, aranyderes kanca kantárját fogta.

- Nem most csináltál ilyet először - mondta Lenobia.

- Nagymamámnak volt egy kedves, szürke, herélt lova, úgy hívták, hogy Tapsi - feleltem, de ahogy kimondtam, azonnal rájöttem, milyen gyerekesen hangzott. Elpirulva folytattam: -

Tízéves voltam, és a színe Tapsi Hapsira emlékeztetett, én kezdtem el így hívni, aztán rajtamaradt.

Lenobia ajka alig láthatóan felfelé görbült.

- Tapsi bokszát takarítottad?

- Igen. Szerettem lovagolni rajta, és nagymamám azt mondta, csak az ülhet meg egy lovat, aki ki is takarít utána. - Vállat vontam. - így hát kitakarítottam utána.

- A nagymamád bölcs asszony.

Bólintottam.

- És nehezedre esett Tapsi után takarítani?

- Nem, egyáltalán nem.

- Helyes. Ismerkedj meg Perszephonével - azzal Lenobia a mellette álló kanca felé biccentett a fejével. - Épp most takarítottad ki a bokszát.

A kanca belépett a bokszba, és egyenesen odajött hozzám. Orrát az arcomhoz dugta, és finoman fújt egyet, ami annyira csikizett, hogy elnevettem magam. Megsimogattam az orrát, és automatikusan megpuszítottam.

- Hello, Perszephoné, de szép kislány vagy.

Lenobia elégedetten bólintott, ahogy a kancával bemutatkoztunk egymásnak.

- Öt perc múlva megszólal a csengő, ezért nem szükséges tovább maradnod, de ha akarsz, lecsutakolhatod Perszephonét.

Meglepetten pillantottam fel.

Meglepetten pillantottam fel.

- Persze, szívesen - feleltem, és megveregettem a ló nyakát.

- Remek. Ha végeztél, vidd vissza a kefét a raktárba! Holnap találkozunk, Zoey. - Lenobia a kezembe nyomta a kefét, megpaskolta a kancát, és otthagyt minket a bokszban.

Perszephoné bedugta a fejét a fémből készült jászolba, amely tele volt szénával, és elkezdett falatozni. Én közben nekiláttam a csutakolásnak. El is felejtettem már, milyen megnyugtató dolog egy lovat megtisztítani. Tapsi két éve halt meg egy váratlan szívroham következtében, és nagyit annyira megviselte a dolog, hogy nem akart új lovat venni. Azt mondta, hogy „a nyulat” (mindig így hívta) senki sem tudná helyettesíteni, így hát két éve nem foglalkoztam lovakkal, most mégis minden azonnal visszajött. Az illata, testének melege, a csámcsogása, az a finom surrogó hang, ahogy a kefével végigsimítottam a szőrén.

Fél füllel hallottam közben Lenobia hangját, ahogy dühösen kiabál valamelyik diákkal. Azt gyanítottam, hogy az az idegesítő, vörös hajú srác akaszthatta ki. Kilestem Perszephoné mögül. Jól sejtettem. A vörös hajú az egyik boksz előtt állt. Mellette Lenobia csípőre tett kézzel. Még ekkora távolságból is láttam, hogy majd' szétrobban a dühtől. Ennek a fiúnak feltett szándéka volt minden egyes tanárt magára haragítani? Miközben Sárkány a mentora? Kedves fickónak látszik, de csak addig, amíg fel nem kap egy kardot - vagyis tört -, akkor ugyanis átváltozik halálosan veszedelmes vámpírharcossá.

- Az a vörös hajú seggfej biztos megunt az életét - mondtam Perszephonénak, amikor folytattam a kefélest. A ló hegyezni kezelte az egyik fülét, és fújta egyet. - Tudtam, hogy egyet fogsz érteni velem. Akarod hallani a tervemet, hogyan tisztítsuk meg Amerikát a seggfejektől és a lúzerektől? - Érdeklődőnek tűnt, ezért elkezdtem előadni neki az

elméletemet, miszerint nem szabad lúzerekkel közös utódot létrehozni...

- Zoey! Hát itt vagy!

- Uramisten! Stevie Rae! De megijesztettél! - Megpaskoltam Perszephonét, hogy semmi baj, mert szegény összerезent, amikor felkiáltottam.

- Mi a fenét csinálsz itt?

Meglóbáltam a kezét a levegőben.

- Szerinted mit csinállok? Pedikűröztetek?

- Ne szórakozz már, Zoey! A Telihold Szerződés két perc múlva kezdődik!

- A pokolba! - Még egyszer utoljára megveregettem Perszephoné hátát, majd futva elindultam a raktár felé.

- Elfelejtetted, ugye? - kérdezte Stevie Rae, miközben fogta a kezemet, hogy ne veszítsem el az egyensúlyomat öltözködés közben. Lerúgtam magamról a gumicsizmát, és belebújtam a cuki kis balettcipőmbé.

- Nem - hazudtam.

És abban a pillanatban rájöttem, hogy nem csak ezt, de a Sötétség Lányainak utána következő szerződését is teljesen elfelejtettem.

A pokolba!

Már a fele utat megtettük Nüx Temploma felé, amikor feltűnt, hogy Stevie Rae szokatlanul csendes. Lopva rápillantottam. Valóban sápadt volt, vagy csak én láttam annak? Valami baljós előérzetem támadt.

- Stevie Rae, jól vagy?

- Nem igazán. Szomorú vagyok, és félek egy kicsit.

- Mitől? A Telihold Szerartástól? - A gyomrom hirtelen görcsbe rándult.

- Nem, attól nem kell tartanod. Legalábbis az elsőtől. - Tudtam, mire gondol. A Sötétség Lányainak szerartása egészen más lesz, mint az első, de erről egyelőre nem akartam beszélni. Stevie Rae következő szavai ugyanis egyszerre másodlagos problémává tették a Sötétség Lányait. - Meghalt egy lány.

- Micsoda? Hogyan? Mikor?

- Ahogy mindenki más, akinek nem sikerül az Átváltozás.

Egy órával ezelőtt történt, a teste egyszerűen... - Stevie Rae összerázkódott, és elhallgatott. - A taekwondo óra vége előtt nem sokkal. A bemelegítés után elkezdett köhögni, de akkor még nem gondoltam semmi rosszra. Vagy ha mégis, igyekeztem nem foglalkozni vele.

Stevie Rae szomorúan elmosolyodott, mint aki szégyelli magát.

- Meg lehet menteni az életét valakinek? Mármint azok után, hogy elkezd... - nem fejeztem be, csak tettem egy félreérthetetlen mozdulatot a kezemmel.

- Nem. Semmilyen módon nem lehet megmenteni azt, akinek a teste elutasítja az Átváltozást.

- Akkor ne legyen rossz érzésed miatta, úgysem tudtad volna megmenteni.

- Tudom. De akkor is... olyan szörnyű ez az egész. Elizabeth olyan kedves lány volt.

Összerándultam, mintha éles pengét döftek volna belém. Elizabeth Csak? A lány, akinek nincs vezetékneve? Ő halt meg?

Stevie Rae bólintott, láttam rajta, nagyon kell igyekeznie, hogy ne sírja el magát.

Ez szörnyű - mondtam alig hallható hangon. Eszembe jutott, milyen tapintatos volt a Jelemmel kapcsolatban, és azt is észrevette, hogy Erik engem néz. - De hiszen drámaórán együtt voltunk. Akkor meg nem volt semmi baja.

- Így megy ez. Az egyik pillanatban még úgy tűnik, mintha nem lenne semmi baja. A következőben meg... - Stevie Rae-nek ismét megremegett a válla.

És ilyenkor minden megy tovább, mintha mi sem történt volna? Annak ellenére, hogy valaki meghalt az iskolában? - Arra gondoltam, hogy amikor tavaly két másodikos srác meghalt egy autóbalesetben, külső segítőket hívtak a régi iskolába, hétfőn nem volt tanítás, és az összes sporteseményt törölték azon a héten.

- Minden megy tovább. Hozzá kell szoknunk a gondolathoz, hogy ez bárkivel megtörténhet. Majd meglátod. Mindenki úgy fog viselkedni, mintha mi sem történt volna, főleg a felsőbb évesek. Csak a harmadévesek meg Elizabeth néhány barátnője, meg talán a szobatársa fog valami reakciót mutatni.

A harmadévesektől - vagyis tőlünk - azt várják, hogy minél gyorsabban tegyük túl magunkat rajta. Elizabeth és a legjobb barátai valószínűleg maguk alatt lesznek néhány napig, de velük szemben is az az elvárás, hogy viselkedjenek természetesen. - Lehalkította a hangját. - Az igazat megvallva, szerintem a vámpírok nem sokra tartanak minket addig, míg ténylegesen át nem változunk.

Ezen elgondolkodtam. Nekem nem volt olyan érzésem, hogy Neferet semmibe venne - sőt azt mondta, nagyon jót jelent, hogy máris színes a Jel a homlokomon, és a jövőmmel kapcsolatban is nagyon magabiztos volt. De ezt eszem ágában sem volt elárulni Stevie Rae-nek, nem akartam „különc” lenni, akivel Neferet kivételezik. Egyszerűen csak jóban akartam lenni Stevie Rae-vel, és be akartam illeszkedni az új társaságomba.

- Ez borzasztó - mondtam.

- Igen, de legalább gyorsan lezajlik.

Egy részem kíváncsi volt a részletekre, egy másik azonban félt további kérdéseket feltenni.

Hála Istennek megjelent Shaunee, így nem maradt időm azon töprengeni, hogy valóban tudni akarom-e vagy sem.

- Igyekeztek már! - kiáltotta Shaunee a templom lépcsőjéről.

- Erin és Damien már odabent vannak, foglalnak nekünk helyet a körben, de tudjátok, hogyha egyszer elkezdődik, utána már senkit nem engednek be. Gyertek már!

Felszaladtunk a lépcsőn, és Shaunee vezetésével besiettünk a templomba. Édes füstölőillat árasztott el mindent, ahogy beléptünk Nüx Templomának sötét, boltíves előcsarnokába.

Önkéntelenül is megtorpantam. Stevie Rae és Shaunee felém fordultak.

- Nyugi. Semmi okod a félelemre. - Stevie Rae a szemembe nézett, majd hozzátette: - Legalábbis itt.

- A Telihold Szertartás remek dolog. Neked is tetszeni fog. Ja, és amikor a vámpír pentagrammát rajzol a homlokodra, és azt mondja „áldott légy”, neked ugyanazt kell válaszolnod, hogy „áldott légy”

- magyarázta Shaunee. - Utána gyere oda, ahol mi ülünk! - Biztatóan elmosolyodott, majd előresietett a gyengén megvilágított belső terembe.

- Várj egy kicsit! - Megragadtam Stevie Rae ingujját. - Nem akarok hülyeségeket beszélni, de a pentagramma nem a gonosz jele?

- Én is azt hittem, mielőtt megjelöltek volna. De ez az egész gonoszság-szöveg csak a Hit Egyházának kitalációja. Ne törődj vele - mondta, majd megvonta a vállát. - Nem is igazán értem, hogy az emberek miért tartják ezt a gonosz jelének. Igazság szerint a pentagramma évezredek óta a bölcsesség, az oltalom és a tökéletesség jele. Meg csupa efféle jó dologé. Egy ötágú csillag. Négy közülük a négy elemet jelenti. Az ötödik pedig, amely felfelé mutat, a szellemet. Ennyi az egész. Nincs itt semmiféle mumus.

- Irányítás - motyogtam. Örültem, hogy végre nem Elizabeth-ről beszélünk.

- Tessék?

- A Hit Egyházának emberei mindent az irányításuk alá akarnak vonni, és ennek része az is, hogy mindenki pontosan ugyanazt higgye. Ezért akarják elhitetni az emberekkel, hogy

a pentagramma rossz dolog. - Undorodva megráztam a fejem.

- Nem számít. Menjünk! Készen állok. Gyerünk!

Továbbmentünk az előcsarnokban. Vízcsobogást hallottam.

Elhaladtunk egy gyönyörű kút mellett, majd a folyosó enyhén balra kanyarodott. Egy boltíves, kő kapualjban egy vámpír állt, akivel még nem találkoztam. Tetőtől talpig feketében volt

- hosszú, fekete szoknyát viselt és selyemre emlékeztető, harangujjú blúzt. Az egyetlen díszítés az öltözékén egy hímzett ezüst istennő volt a mellén. A haja hosszú volt és búzaszőke. A homlokán csillogó félholdból zafírkék spirálvonalak indultak ki, és hálózta be az egész arcát.

- Ez Anastasia. Ő tartja a varázslatok és szertartások óráit.

Egyébként Sárkány felesége - súgta Stevie Rae gyorsan, majd előrelépett, tisztelettudóan a szívére helyezte az öklét, és meghajolt a vámpír felé.

Anastasia elmosolyodott, és beledugta az ujját a köedénybe, amit a kezében tartott, majd egy ötágú csillagot rajzolt Stevie Rae homlokára.

- Áldott légy, Stevie Rae - mondta.

- Áldott légy - felelte Stevie Rae. Bátorítóan rám mosolygott, majd eltűnt a kapualj mögötti füstben.

Vettem egy mély lélegzetet, és elhatároztam, hogy nem fogok Elizabeth-re meg a halálára gondolni - legalábbis a szertartás alatt. Határozottan odaléptem Anastasia elé. Stevie Rae mozdulatait utánozva, ökölbe szorítottam a kezem, és a szívem fölé helyeztem.

A vámpír belemártotta az ujját az edénybe, amiben most láttam, hogy olaj van.

- Üdvöz légy, Zoey Redbird, az Éjszaka Házában és az új életedben - mondta, miközben egy pentagrammát rajzolt a homlokomra, a Jel fölé. - Áldott légy.

- Áldott légy - motyogtam. Mintha áram futott volna végig testemen, amikor a nedves jel alakot öltött a homlokomon.

- Menj, és csatlakozz a barátaidhoz - mondta kedvesen. - Semmi okod az idegességre, az Istennő vigyáz rád.

- Kö-köszönöm — mondtam, és besiettem a terembe. Az első dolog, amit megláttam, az a rengeteg gyertya volt. Hatalmas, fehér gyertyák lógtak a mennyezetről óriási vascsillárokon. A falak mellett nagy gyertyatartók álltak. Igazi, templomba való gyertyatartók, nem olyanok, mint az iskola többi

helyiségében. Tudtam, hogy ez a hely korábban a Hit Egyházához tartozott, és Szent Ágostonnak ajánlották a templomot, mégsem hasonlított egyetlen templomhoz sem, ahol korábban megfordultam. Például egyáltalán nem voltak benne padok. (Amit nem bántam, a templomi padokat ugyanis egyáltalán nem szerettem. Sosem tudtam eldönteni, hogy szándékosan készítették-e őket ennyire kényelmetlenre vagy csak szimplán ügyetlenek voltak?) Az egyetlen bútordarab az egész teremben egy antik faasztal volt középen, amely leginkább arra emlékeztetett, ami az étkezőben volt - azzal a különbséggel, hogy ez nem volt megpakolva étellel és borral. De ezen is ott állt az Istennő márványszobra ég felé emelt karral. Nagyon hasonlított a vámpírok mellére hímzett alakra. Az asztalon egy hatalmas gyertyatartó állt, benne vaskos, kövér gyertyákkal, mellette pedig füstölők égtek.

Aztán egy mélyedésre lettem figyelmes a kőpadlón. A mélyedésben tűz égett, a belőle kicsapó lángnyelvek pedig

derékmagasságig értek. Gyönyörű volt és veszélyes, mágnesként vonzott magához. De szerencsére megláttam Stevie Rae integető kezét, mielőtt az ösztöneimre hallgatva belesétáltam volna a lángokba. Csak akkor vettem észre, hogy a terem tele van. Rengetegen ültek a padlón - diákok és felnőtt vámpírok egyaránt. Érthetetlen volt, hogy nem vettem észre őket azonnal. Idegesen elindultam a barátaim felé, és leültem Stevie Rae mellé.

- Na végre! - szusszantott nagyot Damien.

- Bocs a késésért - szabadkoztam.

- Ne bánts! Anélkül is épp elég ideges - mondta Stevie Rae Damiennek.

- Csss! Kezdődik - pisszegett le minket Shaunee.

Négy alak tűnt elő a terem négy sötét sarkában, és ahogy a négy égtáj felől elindultak a kör közepe felé, azt is meg lehetett állapítani, hogy négy nő az. Az ajtónyílásból, ahol beléptem a terembe, még ketten közeledtek. Egyikük egy magas férfi, egy vámpír (az összes felnőtt vámpír volt a teremben), aki hihetetlenül jól nézett ki. Tökéletesen megtestesítette a dögös vámpírpasikkal kapcsolatos sztereotípiákat. Legalább százkilencven centi magas volt, és úgy nézett ki, mint aki most lépett le a filmvászonról.

- Íme az egyetlen oka annak, hogy a költészetórát választottam suttozta Shaunee.

- Egyetérték, húgocskám - mondta ábrándos hangon Erin.

- Ki ez? - kérdeztem Stevie Rae-től.

- Loren Blake, koszorús vámpír költő. Kétszáz éve az első férfi, aki kiérdemelte ezt az elismerést. Ráadásul még csak huszonvalahány éves, és nem csak kinézetre, hanem valóban.

Mielőtt válaszolhattam volna, Loren Blake szavalni kezdett, nekem pedig azonnal tátva maradt a szám, ahogy meghallottam a hangját.

*Ahogy itt jár-kél, szép, miként
a csillagtüzes éjszaka...*

Miközben szavalt, lassan elindult a kör közepe felé. Mintha csak zeneszó volna a hangja, a nő, aki vele együtt lépett be a terembe, kecsesen táncolni kezdett az élő kör körül.

*fénybe árnyat és árnyba fényt
szűr arca, szeme, mosolya...*

Mindenki a táncoló nőt figyelte. Hirtelen felismertem benne Neferetet. Hosszú selyemruhát viselt, amelyre apró gyöngyszemeket varrtak, így a gyertyafény minden mozdulatára megcsillant rajta, és úgy ragyogott, mint a csillagokkal teli éjszakai égbolt. Tánca mintha életre keltette volna ennek a régi versnek a sorait (annyira azért még működött az agyam, hogy felismerjem Lord Byron *Ahogy itt jár-kél* című versét).

*oly szelíden ragyog felénk,
ahogy a vad nappal soha**
(* Szabó Lőrinc fordítása.)

Amikor Loren befejezte az idézetet, ő és Neferet pont a kör közepén álltak. Akkor Neferet elvett egy kelyhet az asztalról, és felemelte, mintha csak itallal kínálná a körben ülőket.

- Üdvözöllek titeket, Nüx gyermekei, az Istennő Telihold Ünnepeén!

A felnőtt vámpírok kórusban feleltek rá.

- Üdvöz légy!

Neferet elmosolyodott, visszahelyezte a kelyhet az asztalra, és felemelt egy hosszú, fehér viaszgyertyát, amely már meg volt gyújtva, és egy egykaros gyertyatartóban állt. Azután keresztülvágott a körön, és megállt az egyik vámpír előtt, akit nem ismertem. Úgy tűnt, mintha ő lenne a kör feje. A vámpír tisztelgett Neferetnek - ökölbe szorított kéz a mellkasa előtt -, majd hátat fordított neki.

- Pszt! - súgta Stevie Rae. - Most az jön, hogy szembefordulunk a négy égtájjal és a négy elemmel, amikor Neferet megidézi őket. Az első kelet és a levegő.

Azzal mindenki kelet felé fordult. A szemem sarkából láttam, hogy Neferet a feje fölé emeli a karját, és hallottam, ahogy a hangja visszaverődik a templom kőfalairól.

- Kelet felől megidézem a levegőt, és arra kérem, hozza el ebbe a körbe a tudás ajándékát, hogy szertartásunkat ismeretekkel gazdagítsa.

Abban a pillanatban, ahogy Neferet megszólalt, éreztem, hogy megváltozik a levegő. Körülölelt, összeborzolta a hajamat, és a falevelekkel játszó szél hangján susogott a fülemben.

Körülnéztem, arra számítva, hogy a többiek is egy kis miniforgószél közepébe kerültek, de úgy tűnt, senki másnak nem lett kócos a haja. Különös.

A vámpír, aki a kör keleti csúcsán állt, előhúzott egy vasrag, sárga gyertyát a ruhája alól, Neferet pedig meggyújtotta. Felemelte a levegőbe, majd lerakta a földre, a lábához. A gyertya lángja jobbra-balra rebbent.

- Fordulj jobbra, most következik a tűz - súgta Stevie Rae. Oldalra fordultunk, Neferet pedig folytatta a szertartást.

- Dél felől megidézem a tüzet, és arra kérem, világítsa meg ezt a kört az akaraterő ajándékával, hogy szertartásunk erős és hatalmas legyen.

A szelet, amely addig gyengéden fújta az arcomat, hirtelen erős hőérzet váltotta fel. Nem éreztem kellemetlennek; inkább olyan volt, mint amikor az ember beszáll egy kád forró vízbe, ahhoz azonban elég meleg volt, hogy enyhén leizzadjak.

Stevie Rae-re pillantottam. A fejét enyhén felemelte, de a szeme csukva volt. Izzadságnak nyoma sem volt az arcán. A meleg hirtelen még intenzívebbé vált mire Neferetre pillantottam. Meggyújtotta azt a nagy, vörös gyertyát, ami Penthesilea kezében volt. Azután, akárcsak a kelet fele néző vámpír, Penthesilea is előbb felemelte, majd lerakta a gyertyákat a lába elé.

Ezúttal már nem volt szükségem Stevie Rae segítségére ahhoz, hogy tudjam, mi következik. Jobbra fordultam, és elnéztem nyugat felé. Nemcsak azt tudtam, hogy merre kell fordulni, de valahogy abban is biztos voltam, hogy a következő megidézett elem a víz lesz.

- Nyugat felől megidézem a vizet, és arra kérem, mossa át ezt a kört könnyörülettel, hogy a telihold fénye gyógyulást és megértést hozzon számunkra.

Neferet meggyújtotta a nyugat felé néző vámpír kék gyertyáját. A vámpír felemelte, majd lerakta a lába elé, miközben a fülemet megtöltötte a víz hullámzásának hangja, orrom pedig megtelt a tenger sós illatával. Türelmetlenül fordultam észak felé, és tudtam, hogy a föld következik.

- Észak felől megidézem a földet, és arra kérem, hozza el ebbe a körbe a megnyilatkozás ajándékát, hogy kívánságaink és imáink valóra váljanak ma este.

Hirtelen füves rét puhaságát éreztem a lábam alatt, orromba szénaszaag csapott, és madárcsicsergést hallottam. Ezúttal egy zöld gyertyát gyújtottak meg, és helyeztek el a „föld” lába előtt.

Talán meg kellett volna rémülnöm ezektől a különös élményektől, de valami végtelen felszabadultság áradt szét bennem. Könnyű voltam, és jól éreztem magam! Annyira jól, hogy amikor Neferet a terem közepén lángoló tűz felé fordult, és minden jelenlévő vele együtt a kör közepe felé fordult, össze kellett szorítanom a számat, nehogy hangosan felnevessek. Az észvesztőén dögös költő a tűz másik oldalán állt, szemben Neferettel, és láttam, hogy egy lila gyertyát tart a kezében.

- Legvégül megidézem a szellemet, hogy teljesítse ki körünket, és erősítse meg bennünk a kapcsolatokat, hogy mi, a gyermekei közösen boldoguljunk.

Hihetetlen módon úgy éreztem, hogy a saját lelkem ugrik egyet, mintha egy madár csapkodna a szárnyaival a mellkasomban. A költő a tűzbe tartva meggyújtotta a gyertyát, és az asztalra helyezte. Azután Neferet elindult körbe. Közben

beszélt hozzánk, a szemünkbe nézett, és belefoglalt minket a mondandójába.

- Ez a hold teljességének ideje. Minden élő növekszik és fogy, még Nüx gyermekei, a vámpírok is. De ezen az éjszakán az élet, a varázslat és a teremtés erői fényesebben ragyognak, mivel ma van Istennők teliholdja. Eljött az ideje az építkezésnek... a tetteknek.

A szívem hevesebben vert, ahogy Neferet szavait hallgattam, és beletelt egy kis időbe, mire rájöttem, hogy misét tart. Ez egy istentisztelet volt, de a kört alkotó alakok és Neferet szavai olyan húrokat pendítettek meg bennem, amire soha egyetlen templomi szertartás nem volt még képes.

Körülnéztem. Talán a környezet miatt volt. A terem homályos volt a füstölöktől és varázslatos a rebegő gyertyafénytől.

Neferet tökéletes Főpapnő volt. Szépsége mint egy ragyogó lángcsóva, a hangja pedig mágikus erővel ragadta meg az ember figyelmét. Senki nem bukott le aludni vagy titokban sudokuzni a pad alá.

- Ez az a pillanat, amikor a földi világ és az Istennő titokzatos, gyönyörű birodalma közötti fátyol hajszálvékonyá válik.

Ezen az éjszakán könnyűszerrel át lehet lépni egyik világból a másikba, és megismerni Nüx bűbajos szépségét.

Éreztem, ahogy a szavai végigsimítanak a bőrömön, és be kellett hunynom a szemem. Megremegtem, a Jel pedig hirtelen bizseregni kezdett a homlokomon. Akkor megszólalt a költő mély, erőteljes duzzadó hangján.

- Itt az idő, hogy a földöntúlit valóságossá változtassuk, a tér és az idő fonalából előidézzük a Teremtést. Az élet egyszerre

körforgás és rejtély. Az Istennő tudja ezt, akárcsak hitvese, Erebusz.

Miközben beszélt, éreztem, hogy egyre jobban megbékélek Elizabeth halálával. Egyszerre nem tűnt már olyan félelmetesnek, olyan szörnyűnek. Inkább olyasvalaminek, ami a természet része. És ebben a természetben mindnyájunknak megvan a maga helye.

- Fény... sötétség... nappal... éjszaka... halál... élet... mind összefonódik a szellem és az Istennő érintése által. Ha ügyelünk az egyensúlyra, megtanulhatjuk az istennőtől, hogyan szőjük a holdfényből olyan mágikus szövetet, amely velünk marad életünk minden napján.

- Hunyjátok be a szemeteket, Nüx Gyermekei - mondta Neferet -, és küldjétek el titkos kívánságotokat az Istennőnek! Ma este, amikor a világok közötti fátyol elvékonyodik, és a varázslat lehetségessé válik, Nüx talán meghallgatja fohászotokat, és rátok ereszti a beteljesült álmok kódét.

Varázslat! Varázslatért imádkoztak! Vajon működik? Működhet ez egyáltalán? Tényleg létezik varázslat ezen a világon? Eszembe jutott, hogy a lelkem látta a szavakat, és hogy az Istennő magához hívott a barlang mélyére, ott megcsókolta a homlokomat, és örökre megváltoztatta az életem. Néhány perccel ezelőtt pedig az arcomon éreztem a négy elem erejét, ahogy Neferet megidézte őket. Nem képzelődtem. Képtelen lettem volna ilyet kitalálni.

Behunytam a szemem, a körülöttem örvénylő varázslatra gondoltam, és elmormogtam a kívánságomat az éjszakába. *A titkos vágyam az, hogy tartozzak valahová... hogy végre olyan otthonra leljek, amit senki nem vehet el tőlem.*

A homlokomon lévő Jel szokatlan melegsége ellenére vidámnak és könnyűnek éreztem magam. Neferet szólt, hogy nyissuk ki a szemünket. A hangja egyszerre volt gyengéd és tiszteletet parancsoló - egyszerre volt nő és harcos. A szertartás folytatódott.

- Itt az idő, hogy láthatatlanul haladjunk a telihold fényében. Itt az idő, hogy olyan zenét hallgassunk, amelyet nem emberek és nem vámpírok alkottak meg. Itt az idő, hogy egyesüljünk a minket becéző széllel - Neferet alig láthatóan fejet hajtott kelet felé - és a villámlással, amely az élet szikráját utánozza. - Dél felé is fejet hajlott. - Itt az idő örvendezni a végtelen tengernek és a simogató, meleg esőnek csakúgy, mint a zöldellő földnek, amely körülvesz és életben tart minket. - Nyugat és észak felé is meghajtotta a fejét. Minden egyes alkalommal, amikor Neferet megnevezte valamelyik elemet, úgy éreztem, mintha elektromosság cikázott volna át a testemen.

Akkor a négy nő, akik megszemélyesítették a négy elemet, oda léptek az asztalhoz. Neferettel és Lorennel együtt mind a hatan felemeltek egy kelyhet.

- Üdv néked, Éjszaka Istennője, üdv néked, telihold! - mondta Neferet. - Üdv néked, Éjszaka, ki megáldottál minket. Ma éjjel neked mondunk köszönetet!

Kezükben még mindig a kehellyel, a négy nő elfoglalta a helyét a körben.

- Nüx hatalmasságos nevében - mondta Neferet.

- És Erebusz nevében - tette hozzá a költő.

- Ebből a szent körből kérünk tőled tudást, hogy beszélni tudjuk a vadon nyelvét, hogy repülni tudjunk a madarakkal,

hogy a macskák kecsességével élhessük életünket, és hogy valódi örömet és élvezetet tudjunk találni az életünkben.

Áldott légy!

Képtelen voltam megállni, hogy ne vigyorogjak. Soha életemben nem vettem még részt ehhez hasonló szertartáson, és soha nem is éreztem még úgy, hogy ennyire tele lennék energiával! Neferet ivott a kezében tartott kehelyből, majd megkínálta vele Lorent, aki ivott belőle, és azt mondta „áldott légy”. A belső kört alkotó négy nő erre elindult a nagy körben, és mindenkit, vámpírjelöltet és felnőttet ugyanúgy, megkínált, hogy iganak a kehelyből. Amikor rám került a sor, örömmel láttam, hogy Penthesilea az, aki felém nyújtja a kelyhet, és megáld. Vörösbor volt a kehelyben, és arra számítottam, hogy keserű lesz, mint anyám dugiüveg Cabernet-je, amit egyszer megkóstoltam (és nagyon nem ízlett), de nem olyan volt. Édes, fűszeres íze volt, és még könnyebbnek éreztem tőle a fejemet.

Amikor mindenki ivott belőlük, a kelyheket visszatették az asztalra.

- Azt szeretném, ha ma éjjel mindenki megállna egyedül néhány pillanatra a telihold fényében. Engedjétek, hogy átjárjon és felfrissítsen benneteket a fénye, és jusson eszetekbe, milyen különlegesek vagytok... vagy lesztek hamarosan. -

Rámosolygott néhány vámpírjelöltre, köztük voltam én is. - Élvezzétek ki különlegességeteket! Örvendjétek az erőtöknek! Ajándékba kapott képességeink elválasztanak a világtól. Ezt soha ne felejtsetek el, mert a világ sem fogja elfelejteni! Most pedig csukjátok be a szemeteket, és öleljétek magatokhoz az éjszakát!

Visszafelé haladva Neferet köszönetet mondott mind a négy elemnek, és a gyertyákat elfújva elküldte őket. Enyhe szomorúságul éreztem, mintha kedves barátaimtól vennék búcsút. Végül ezekkel, a szavakkal fejezte be a szertartást:
- A rítus véget ért. Üdvöz légy, boldog lét, üdvöz légy!
- Üdvöz légy, boldog lét, üdvöz légy! - visszhangozta a tömeg.

És ennyi. Véget ért az első Istennőnek szentelt szertartásom.

A kör gyorsan felbomlott - sokkal gyorsabban, mint szerettem volna. Ott akartam még maradni, hogy végiggondoljam, mi is történt velem, különösen a négy elem megidézése közben, de ez lehetetlennek bizonyult. Magával sodort a kijárat felé áramló tömeg. Örültem, hogy mindenkinek annyi mondanivalója van, hogy észre se m vették, milyen hallgatag vagyok. Nem hiszem, hogy el tudtam volna magyarázni nekik, ami történt velem. A pokolba! Hiszen még magamnak sem tudtam megmagyarázni.

- Szerintetek ma este is kínai kaja lesz vacsorára? Annyira finom volt az, amit a legutóbbi telihold után adtak - mondta Shaunee. - Arról nem is beszélve, hogy a szerencsesütimben lévő papíron az állt, hogy „Nevet fogsz szerezni magadnak”. Király, nem?

- Én annyira éhes vagyok, hogy tőlem jöhet bármi, csak kaja legyen - felelte Erin.

- Csatlakozom - szólalt meg Stevie Rae is.

Végre egyszer mindannyian egyetértünk - mondta Damien, azzal beállt Stevie Rae meg közém, és belénk karolt. - Menjünk enni!

Hirtelen eszembe jutott valami.

- Ööö... - Az a jóleső bizsergés, ami a szertartás alatt eluralkodott rajtam, egyszerre eltűnt. - Én nem mehetek. Nekem...

- Micsoda seggfejek vagyunk! - csapott egy jókorát a homlokára Stevie Rae. - Teljesen elfelejtettük.

- A francba - mondta Shaunee.

- A ribanc boszorkák - tett hozzá Erin.

- Eltegyünk neked egy adagot? - kérdezte Damien kedvesen.

- Nem kell. Aphrodité azt mondta, adnak majd enni.

- Gondolom, egy kis véres húst - jegyezte meg Shaunee.

- Ja, biztos valami szegény srácét, aki a hálójába akadt - mondta Erin.

- Mármost abba a hálóba, ami a lába között van - magyarázta Shaunee.

- Ne ijesztgessétek már, Zoeyt - mondta Stevie Rae, és elindult velem az ajtó felé. - Megmutatom neki, hol van a szabadidőcsarnok, aztán találkozunk az asztalnál.

- Oké, mondd, hogy csak vicceltek azzal a nyers hússal - szóltam meg, amikor kiértünk az épületből.

- Csak vicceltek - Stevie Rae nem volt túl meggyőző.

- Remek. Még a közepesen átsült húst sem bírom megenni. Mi lesz, ha tényleg véres hússal próbálnak majd megetetni? - Arra már gondolni sem mertem, hogy miféle véres hús lehet az.

- Azt hiszem, van nálam egy csomag Tums gyomorrontás ellen. Kérsz belőle? - kérdezte Stevie Rae.

- Igen - feleltem, és máris émelyegni kezdtem.

TIZENHATODIK FEJEZET

- Ez az. - Stevie Rae bocsánatkérő arccal állt meg a lépcső alján, amely egy kerek kőépülethez vezetett. Az épület egy kis domb tetején állt az iskolát körbevevő fal keleti oldalán. Hatalmas tölgyfák árnyékolták, alig tudtam kivenni, hol a bejárata. A magas, boltíves ablakokból egyetlen fénysugár sem szűrődött ki. Stevie Rae láthatóan kényelmetlenül érezte magát.

- Hát akkor köszi a Tumsot. - Igyekeztem bátornak tűnni. – Foglalj nekem egy helyet! Nem hinném, hogy olyan sokáig fog tartani. Szerintem hamar végzek, és odaérek még veletek vacsorázni.

- Ne siess! De tényleg. Lehet, hogy találkozol valakivel, aki szimpatikus lesz, és szívesen maradsz. Miattunk ne aggódj! Én nem fogok megharagudni, Damiennek meg az Ikreknek pedig majd azt mondjuk, hogy felderítést végzel.

- Nem leszek olyan, mint ők, Stevie Rae.

- Tudom - felelte, de a szeme mégis gyanakvóan csillogott.

- Akkor nemsokára találkozunk.

- Oké. Szia - mondta, azzal sarkon fordult, és elbattyogott, vissza a főépület felé.

Nem akartam nézni, ahogy távolodik tőlem. Annyira emlékeztetett egy bánatos, kivert kutyára. Inkább elindultam felfelé a lépcsőn, és közben azt mondogattam magamnak, hogy nincs mitől félni, annál biztosan nem lesz rosszabb,

mint amikor nővérem rábeszélte, hogy menjek el vele a pomponlánytáborba (nem tudom, mire számítottam). Ez legalább nem fog egy hétig tartani. Valószínűleg ők is alakítanak egy kört, ami tényleg nagyon menő, majd tartanak egy szokatlan istentiszteletet, mint Neferet, aztán elmennek vacsorázni. És akkor majd én is lelépek szépen, csendben. Egyszerű, mint az egyszeregy.

A vastag faajtó két oldalán egy-egy gázlámpa állt, nem olyan ódivatú gyertyatartók, mint Nüx Templomában. Megfogtam a nehéz, vasból készült kopogtatót, de mielőtt nekiüthettem volna az ajtónak, az egy sóhajtásra emlékeztető hang kíséretében kinyílt.

- Üdvöz légy, Zoey.

Óh! Uramisten! Erik volt az. Tetőtől talpig feketében volt. Sötét, hullámos haja és őrjítőén kék szeme Clark Kentre emlékeztetett - persze az idióta szemüveg és a hátranyalt haj nélkül... ami azt jelenti, hogy valójában Supermant juttatta eszembe - persze a feszes ruha és a nagy S betű nélkül... Az idétlen hablatyolás a fejemben azonnal elhallgatott, amikor Erik olajba mártott ujjai megérintették a homlokomat, és rárajzolták az ötágú pentagrammát.

- Áldott légy - mondta.

- Áldott légy - feleltem, és végtelenül hálás voltam, amiért a hangom nem csuklott el. Uramatyám, de jó illata volt, de nem tudtam volna meghatározni, mire emlékeztet. Nem is hasonlított azokra az unásig ismert dezodorokra, amiket a fiúk permeteztek magukra vödörszám. Eriknek olyan illata volt, mint... mint... éjszaka az erdőnek eső után... valami tiszta és friss...

- Bejöhetsz - mondta.

- Ööö, köszi - feleltem frappánsan. Beléptem. És rögtön meg is torpantam. A belső tér egyetlen nagy helyiségből állt.. A kör alakú terem falait fekete bársony borította, teljesen kizárva az ablakokon beszűrődő hold ezüst fényét. A nehéz drapériák alatt különös alakú tárgyak domborodtak, és már éppen kezdett kirázni tőlük a hideg, amikor rájöttem, hogy ez egy szabadidőcsarnok. Biztosan félretolták a tévéket meg a játékfelszereléseket a terem szélére, aztán letakarták az egészet, hogy még kísértetiesebbnek látszon. Aztán a figyelmem magára a körre terelődött. A terem közepén alakították ki. A gyertyák magas, vörös, üveg gyertyatartókban álltak, amilyeneket a szupermarketekben lehet kapni, és olyan szaguk van, mint a rózsáknak meg az öregasszonyoknak. Több mint száz volt belőlük felállítva, és halvány, vöröses fénnel világította meg azokat, akik laza körben álltak és nevetgéltek a nagy kör körül. Mindenki feketében volt, és rögtön feltűnt, hogy egyikük sem viseli a hímzett jeleket, de mindegyikük nyakában ott lóg egy ezüstlánc, rajta egy különös szimbólummal. Úgy nézett ki, mint két félhold, amelyek közrefognak egy teliholdat.

- Hát itt vagy, Zoey!

Aphrodité hangja a testét megelőzve szállt végig a termen. Hosszú, fekete ruha volt rajta ónixgyöngyökkel. Olyan volt, mint Neferet gyönyörű estélyi ruhájának sötét változata. Ugyanolyan nyakláncot viselt, mint a többiek, csak nagyobb, és a széle vörös drágakövekkel volt kirakva. Szőke haja úgy szállt körülötte, mint egy aranyszínű fátyol. Valahogy túlságosan csinos volt.

- Erik, köszönöm, hogy bekísérted Zoeyt. Innentől majd én átvesszem. - A hangja normálisnak tűnt, és manikűrözött ujjával egy pillanatra még meg is érintette Erik karját, ami az avatatlan szemlélő számára baráti gesztusnak tűnhetett, de az arckifejezése egészen mást tükrözött. Hideg volt és elszánt, a szeme pedig villámokat szórt a fiúra.

Erik szinte rá se nézett, a karját pedig szándékosan elhúzta az érintése elől. Azután gyorsan rám mosolygott, majd anélkül hogy Aphrodité felé fordult volna, otthagyt minket.

Nagyszerű! Már csak az hiányzott, hogy belecsöppenjek egy csúnya szakítás kellős közepébe. Mégsem tudtam megállni, hogy ne kövessék Eriket a tekintetemmel.

Újabb ostobaság a részemről. A fenébe is!

Aphrodité megköszöri a torkát, én pedig megpróbáltam úgy lenni (sikertelenül), mintha mi sem történt volna.

Örömtelen, gonosz mosolya elárulta: nem kerülte el a figyelmét, hogy érdeklődöm Erik iránt (ő pedig irántam).

Erről ismét eszembe jutott, vajon tudja-e, hogy én voltam az a folyosón, aki meglátta őket.

De nem kérdeztem rá.

- Sietned kell, de hoztam neked valamit, amibe átöltözhetsz. - Aphrodité gyorsan beszélt, és közben intett a kezével, hogy kövessék a lánymosdóba. Válla felett utálkozó pillantást vetett rám.

Ilyen ruhában nem jöhetsz a Sötétség Lányainak szertartására.

-A mosdóba érve udvariatlanul a kezembe nyomott egy ruhát, ami addig az egyik válaszfalra terítve lógott, majd szabályosan betolt az egyik fülkébe. - A ruhát rárakhatod erre a fogásra, és úgy vissza is viheted a kollégiumba.

Ez nem javaslat volt, hanem utasítás, pedig enélkül is éppen eléggé kívülállónak éreztem magam. Más ruhában lenni pont olyan volt, mintha kacsának öltöztem volna egy bulira, miközben mindenki más farmerban van, mert csak nekem nem szóltak, hogy a jelmezbál elmarad.

Gyorsan kibújtam a nadrágomból, és áthúztam a fejemen a fekete ruhát. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, hogy tökéletesen illik rám. Egyszerű volt, mégis gyönyörű. Abból a puha, tapadós anyagból készült, ami soha nem gyűrődik. Hosszú ujjá és kerek nyakkivágása volt, amiből kilátszott a vállam (még szerencse, hogy a fekete melltartóm volt rajtam). A nyakkivágás, a ruhaujj és az alsó szegély (ami nem sokkal a térdem felett volt) széle apró, vörösen csillogó gyöngyökkel volt kivarrrva. Nagyon csinos ruha volt. Visszabújtam a cipőmbe, és vidáman állapítottam meg, hogy egy elegáns balettcipő minden ruhához remekül megy, majd kiléptem a fülkéből.

- Legalább pont az én méretem - mondtam.

Aphrodité azonban nem a ruhámat nézte, hanem a Jelet, amitől a hideg is kirázott. Jól van, tényleg színes a Jel a homlokomon, de könyörgöm, lépjünk már túl rajta! Szólni azonban nem szóltam semmit. Ez az ő bulija, én pedig csak egy vendég vagyok. Magyarul: teljesen egyedül vagyok, ezért jobb, ha meghúszom magam.

- Én fogom vezetni a szertartást, természetesen, ezért nem lesz időm arra, hogy egész idő alatt a kezedet fogjam.

Talán jobb lett volna, ha ezt is szó nélkül hagyom, de tényleg kezdett az agyamra menni.

- Nézd, Aphrodité, egyáltalán nem kell, hogy a kezemet fogjad.

Összeszűkül a szeme, én pedig felkészültem egy újabb dührohamra. Végül azonban csak elmosolyodott, de ebben a mosolyban nem volt semmi kedvesség. Úgy nézett ki, mint egy vicsorgó kutya.

- Persze hogy nem kell a kezedet fogni. Ezen a kis szertartáson is ugyanúgy átlibbensz majd, mint minden másón. Végül is te vagy Neferet új kedvence.

Csodás! Nem elég, hogy itt van ez az Erik-ügy meg a furcsa Jel a homlokomon, most még arra is féltékeny, hogy Neferet a mentorom.

- Aphrodité, nem hiszem, hogy én lennék Neferet új kedvence. Egyszerűen csak új vagyok. - Próbáltam logikusan érvelni, sőt még mosolyogtam is hozzá.

- Tökmindegy. Na, kész vagy?

Ennyit a logikus érvelésről. Bólintottam, és közben azt kívántam, bárcsak minél előbb véget érne ez az egész szertartás.

- Persze. Mehetünk. - Kilépett a mosdóból, és elindult a kör felé. Követtem. Azonnal felismertem a két lányt, akikhez odasietett. Az a két „ribanc boszorka” volt, akik az étkezőben is vele voltak. Azzal a különbséggel, hogy ezúttal nem olyan arcot vágtak, mint akik citromba haraptak, hanem épp ellenkezőleg, szívélyesen mosolyogtak rám.

Nem dőltem be nekik. De én is visszamosolyogtam.

Ellenséges területen legjobb elvegyülni, illetve gyanútlannak és/vagy hülyének tettetni magam.

- Szia, Enüo vagyok - mondta a magasabbik. Természetesen ő is szőke volt, hosszú loknijai inkább búza-, mint aranyszínűek

voltak. Bár a gyertyafényben nehéz volt eldönteni, melyik közhely illik rá jobban. És még mindig nem hittem, hogy természetes szőke volna.

- Szia - üdvözöltem.

- Én Deino vagyok - mutatkozott be a másik lány. Gyönyörű kombinációja volt a tejeskávés színű bőrnek és a sűrű, hullámos hajnak, amit valószínűleg, soha egyetlen pillanatig sem kellett hajsütővassal kezelni.

Idegesítően tökéletesek voltak.

- Szia - mondtam még egyszer. Kezdtém klausztrófóbiásnak érezni magam a társaságukban.

- Éreztétek jól magatokat a szertartáson - mondta Aphrodité.

- Úgy lesz, ne aggódj! - felelte Enüo és Deino egyszerre, majd a három lány összenézett, és a tekintetüktől kirázott a hideg.

Elfördítettem a fejem, mert attól féltem, ha sokáig nézem őket, pánikba esem, és kirohanok a teremből.

Most már ráláttam a körre, amely hasonló volt ahhoz, amit Nüx Templomában alakítottak ki, azzal a különbséggel, hogy itt nem csak egy asztal állt a kör közepén, hanem mellette egy szék is, azon pedig ült valaki. Vagy valami olyasmi. De akárki is volt az, a fejére egy csuklyát húztak, így az arcát nem lehetett látni.

Hmmm...

Az asztal mindenesetre ugyanolyan fekete bársonnyal volt letakarva, mint a falak, rajta pedig ott állt az Istennő szobra, egy tál gyümölcs, kenyér, néhány kehely meg egy kancsó. És egy kés. Hunyorogtam, hogy biztosan jól látom-e. Igen. Egy kés volt az - hosszú csontnyéllel és veszélyesen hajlított pengével. Egészében véve túl élesnek látszott ahhoz, hogy

biztonságosan ketté lehessen vágni vele egy gyümölcsöt vagy egy kenyeret. Egy lány, akit mintha láttam volna már a kollégiumban, vastag füstölőket gyújtott meg, amelyek díszes füstölőtartókban álltak az asztalon. A lány ügyet sem vetett a székben heverő alakra. Vajon alszik, vagy mi történhetett vele?

A levegő azonnal megtelt zöld színű, kavargó, szellemszerű füsttel. Arra számítottam, hogy ennek is édes lesz az illata, mint a Nüx Templomában meggyújtott füstölőknek, de amikor az első füst hullám elért hozzám, és belélegeztem, meglepődtem kesernyés illatán. Ismerős illat volt, próbáltam kitalálni, mire is emlékeztet... a fenébe is, hol éreztem ilyet korábban? Mintha babérlevelet és fokhagymát keverték volna össze. (Elhatároztam, hogy ha legközelebb beszélek Redbird nagyival, megköszönöm neki, hogy megtanította nekem a fűszerek nevét és illatát.) Ismét beszívtam, és egy kicsit a fejembe szállt. Különös. Nagyon furcsa egy füstölő volt. Úgy tűnt, mintha folyamatosan változna, mint valami drága parfüm, amelynek mindenkin másmilyen illata van. Újra belélegeztem. Igen. Fokhagyma és babérlevél, meg még valami; valami csípős és keserű szag... valami sötét, misztikus, tiltott dolog.

Tiltott dolog? És akkor rájöttem.

A pokolba! Ezek füvet füstölnek! Hihetetlen. Évekig sikerült ellenállnom és nemet mondanom a legudvariasabb kínálásra is, amikor gusztustalan külsejű, házi készítésű spanglikat adtak körbe a házibulikon. (De komolyan, mennyire higiénikus ez? És ugyan miért akarnék olyan kábítószert szívni, aminek az a hatása, hogy két pofára tömöm magamba

a hizlaló kajákat?) Erre most itt álltam egy marihuánafüsttel teli teremben. Kayla sosem hinné el, ha elmesélném neki. Hirtelen támadt paranoiámban (valószínűleg a fű mellékhatásaként) gyorsan körülnéztem, nem látok-e valahol egy professzort, aki mindjárt ránk veti magát, és az egész bagázsra kiszab valami elmondhatatlanul szörnyű büntetést.

De szerencsére, Nüx Templomával ellentétben, itt nem voltak felnőtt vámpírok, csak diákok, nagyjából húszan. Halkan beszélgettek, és úgy viselkedtek, mintha a teljesen illegális füvezés nem lenne nagy dolog. Próbáltam kicsiket lélegezni, és a tőlem jobbra álló lányhoz fordultam. Amikor ideges vagyok (vagy pánikba esek), beszélnem kell.

- Szóval... ez a Deino, hát, elég furcsa név. Van valami különleges jelentése?

- Deino azt jelenti, hogy borzalmas - felelte angyali mosollyal. Erre a másik oldalamon álló szőke is megszólalt.

- Enüo pedig azt jelenti, hogy harcias - csiripelte.

- Aha - mondtam, és nagyon kellett igyekeznem, hogy ne tűnjek udvariatlannak.

- Aki pedig ott gyújtja a füstölőket, az Pempfredo, az ő neve azt jelenti, hogy gonosz - magyarázta Enüo. - A görög mitológiából vettük a neveket. A Gorgók és a Szkülla nővérei. A legenda szerint hármuknak volt egy szeme, de valószínűleg ez is csak a szokásos hímsoviniszta propaganda, amit emberek írtak, hogy háttérbe szorítsák az erős nőket.

- Tényleg? - Semmi más nem jutott eszembe, amit mondhatnék. Tényleg.

- Igen - felelte Deino. - Az emberek rohadékok.

- Bárcsak mind megdöglénének - lette hozzá Enüo.

Ezzel a kedves gondolattal ért véget a beszélgetés, ugyanis hirtelen megszólalt a zene, és (szerencsére) lehetővé tette a további társalgást.

Idegesítő zene volt. Mélyről jövő, pulzáló dübörgés volt az alapja, ami legalább annyira volt ősi, mint modern. Mintha valaki a most divatos partyzenét összekeverte volna valamelyik törzs rituális dobolásával. És akkor, legnagyobb megdöbbenésemre, Aphrodité táncra perdült. Hibátlan alakja volt, és úgy mozgott, mint Catherine Zeta-Jones a *Chicagóban*, de nekem valahogy mégsem jött be az, amit csinált. És nem azért, mert nem a lányokat szeretem (pedig nem a lányokat szeretem). Azért nem tetszett, mert olyan volt, mint Neferet Lord Byron költeményére előadott táncának a karikatúrája. Ha ez a zene egy vers lett volna, valószínűleg azt a címet kapja, hogy „Egy cafrika riszálja a seggét”.

Aphrodité csípődobáló előadása közben, természetesen, mindenki őt nézte, ezért óvatosan körülnéztem, és próbáltam úgy tenni, mintha nem Eriket keresném a tekintetemmel. Szinte pontosan velem szemben állt. Rajtam kívül ő volt az egyetlen a teremben, aki nem Aphroditét nézte. Engem nézett. Mielőtt kitalálhattam volna, hogy elkapjam-e a tekintetem, rámosolyogjak-e vagy intsek neki (Damien azt mondta, mosolyogjak rá, és ő tényleg értett a férfilelekhez), a zene elhallgatott, én pedig ismét Aphroditére néztem. A kör közepén állt, az asztal előtt. Felkapott egy nagy, lila gyertyát az egyik kezébe, a másikba pedig a kést. Az égő gyertyát fáklyaként maga előtt tartva odalépett a kör széléhez, ahol egy szál sárga gyertya állt a vörösek között. Nem volt szükségem Harcias és Borzalmas segítségére ahhoz, hogy tudjam, kelet

felé kell fordulnom. A szél belekapott a hajamba, és a szemem sarkából láttam, hogy meggyújtja a sárga gyertyát, majd felemeli a kést, és egy pentagrammát rajzol vele a levegőbe, közben pedig azt mondja:

*Vihar szele, Nüx nevében megidézlek,
áldásod kérem reánk és a varázslatra, melyet itt végrehajtunk!*

El kell ismerni, hogy jól csinálta. Nem olyan jól, mint Neferet, de egyértelműen látszott rajta, hogy ura a hangjának, és magabiztosan bánik a szavakkal. Dél felé fordultunk. Aphrodité ezúttal egy vörös gyertyát gyújtott meg, én pedig azonnal éreztem, ahogy a tűz és a mágikus kör ereje végigsöpör a testemen.

*Villámlás tüze, Nüx nevében megidézlek,
vihar hozója, mágia tudója, kérlek, segítsd meg
varázslatunkat, melyet itt végrehajtunk!*

Ismét fordultunk egyet, Aphroditével együtt. Éreztem, hogy valami váratlan és ellenállhatatlan erő vonz a vörös gyertyák közé beékelődött kék felé. Minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne lépjek be a körbe, és ne csatlakozzam hozzá a víz megidézésében.

*Égből lezúduló eső, Nüx nevében megidézlek,
csatlakozz hozzám fojtogató erőddel,
és segítsd meg rítusunkat!*

Mi a fene ütött belém? Izzadtam, mint a ló, és most már nem csak egy kis melegséget éreztem, mint az előző szertartás során, hanem szabályosan égetett a Jel a homlokomon. És esküszöm, hogy hallottam a tenger robajlását. Zsibbadtan fordultam ismét jobbra.

*Tápláló, nedves föld, Nüx nevében megidézlek,
hogy érezzem, amint megremeg a robajló erőtlől,
és segít végrehajtanunk e rítust!*

Aphrodité ismét felhasogatta a levegőt maga előtt, én pedig éreztem, ahogy a jobb tenyerem bizseregni kezd, mintha hiányzott volna belőle a kés. Beszívтам a frissen vágott fű illatát, és olyan közélről hallottam a madarak csicsérgését, mintha a vállamon raktak volna fészket. Aphrodité visszament a kör közepére. A még mindig égő lila gyertyát visszatette a helyére, az asztal közepére, és megidézte a szertartás utolsó résztvevőjét is.

*Szellem, te vad és szabad, Nüx nevében megidézlek!
Jöjj el! Maradj velem, míg végrehajtom e rítust,
és ajándékozz meg az Istennő erejével!*

Valahogy tudtam, hogy mit fog csinálni ez után. Hallottam magamban a szavakat, mintha a saját szellemem, a saját lelkem mondta volna őket. Amikor felemelte a kelyhet és elindult körbe, éreztem a szavait, és benne ugyan nem volt meg az az elegancia és erő, ami Neferetben, amit mondott, az

így is elindított bennem valamit, mintha belülről kezdtem volna égni.

- Ez a mi Istennőnk holdjának teljessége. A bőkezűség éjszakája. Őseink ismerték ennek az éjszakának a titkát, és erőt merítettek belőle... Fellebbentették a világokat elválasztó fátylat, és olyan kalandokban volt részük, melyekről mi ma csak álmodhatunk. Titok... misztérium... mágia... igaz szépség és erő, melyet nem szennyeznek be emberi szabályok és törvények! Mi *nem* vagyunk emberek! - Hangja majdnem ugyanúgy verődött vissza a falakról, mint Nefereté az előző szertartás alatt. - A Sötétség Lányai és Fiai ugyanazt kérik ma éjjel is, mint amiért az elmúlt év minden teliholdjakor fohászkodtak. Szabadítsd fel bennünk az erőt, hogy olyanok legyünk, mint a vadon nagymacskái, hogy megismerhessük állattestvéreink hajlékony rugalmasságát, és ne béklyózzanak meg emberi korlátok vagy gyengeségek!

Aphrodité közvetlenül előttem állt meg. Tudtam, hogy ki vagyok pirulva, és ugyanolyan nehezen veszem a levegőt, mint ő. Felemelte a kelyhet, és felém nyújtotta.

- Igyál, Zoey Redbird, csatlakozz hozzánk, és kérd te is Nüxtől, ami jár nekünk a vér és a test jogán! Kérd te is, amit az Átváltozás Jele nekünk ítél - a Jel, amely már megérintett téged is!

Igen, tudom. Valószínűleg nemet kellett volna mondanom. De mégis hogyan? Ráadásul nem is akartam visszautasítani. Egyáltalán nem kedveltem Aphroditét, és nem is bíztam benne, de amit mondott, az alapvetően igaz, nem? Megint eszembe jutott az anyám és a mostohaapám reakciója, amikor meglátták a Jelet a homlokomon, akárcsak Kayla, illetve

Drew és Dustin rémülete. És hogy senki fel sem hívott, de még csak egy sms-t sem küldött, mióta eljöttem. Egyszerűen magamra hagytak, hadd birkózzak meg egyedül az új életemmel.

Elszomorodtam, de dühös is lettem tőle.

Elvettem a kelyhet Aphroditétől, és jó alaposan meghúztam. Bor volt benne, de nem olyan íze volt, mint a másik szertartáson használt bornak. Ez is édes volt, de valami fűszer olyan ízt adott neki, amelyet még soha nem kóstoltam. Szinte szétrobbant a számban, majd végigcsorgott a torkomon ez a keserédes, ízletes nedű, meg is szédültem tőle egy pillanatra, és legszívesebben kiittam volna az egész kehely tartalmát.

- Áldott légy - sziszegte Aphrodité, és kitépte a kezemből a kelyhet. Néhány csepp kilöttyent az ujjamra. Aphrodité diadalmasan elmosolyodott, és továbbment.

- Áldott légy - feleltem automatikusan. A fejem még mindig zúgott a bor zamatától. Aphrodité Enüóhoz lépett, odanyújtotta neki a kelyhet, én pedig képtelen voltam uralkodni magamon, és lenyaltam az ujjamra csöppent bort. Soha életemben nem ittam még ilyen finomat. És az illata... az illata olyan ismerős volt... de egy kicsit még mindig szédültem, és nem tudtam eléggé koncentrálni ahhoz, hogy rájöjjek, hol éreztem ezt a hihetetlenül finom illatot korábban. Aphrodité gyorsan körbeért, mindenki kapott egy kortyot a kehelyből. Egy pillanatra sem vettem le róla a tekintetemet. Mit nem adtam volna még egy kortyért! De Aphrodité visszament az asztalhoz, és a levegőbe emelte a kelyhet.

- Az Éjszaka és a telihold varázslatos és hatalmas Istennője, ki mennydörgéseken és viharokon keresztül utazik, ki vezeti a

szellemet és a bölcseket, ki gyönyörű és félelmetes, kinek még a legősibb erők is engedelmeskednek, kérlek, segíts meg minket! Tölts el minket hatalommal, varázslattal és erővel! Azzal az ajkához emelte a kelyhet, én pedig irigykedve néztem, ahogy az utolsó cseppig kiissza a tartalmát. Amikor végzett velem, újra megszólalta zene. Közben újra elindult körbe. Táncolva-nevetve elfújta a gyertyákat és elköszönt az elemektől. De ahogy mozgott, hirtelen történt valami, mert egyszer csak úgy láttam, hogy a teste fodrozódni kezd és átváltozik. Mintha Neferetet láttam volna magam előtt, a Főpapnőt, csak fiatalabban és nyersebben.

- Üdvöz légy, boldog lét, üdvöz légy! - mondta végül. Kórusban megismételtük, én pedig pislogtam néhányat, mire a Neferet-látomás eltűnt, és a Jelem sem égetett már annyira. A bor íze azonban még mindig ott volt a nyelvemen. Nagyon különös volt. Nem szeretem az alkoholt. De tényleg.

Egyszerűen nem bírom az ízét. De ebben a borban volt valami olyan ízletes... ami még a Godiva csokigolyóknál is finomabb (tudom, hogy nehéz elhinni). De arra továbbra sem tudtam rájönni, hogy miért tűnik olyan ismerősnek.

A következő pillanatban mindenki beszélni és nevetgélni kezdett, a kör pedig felbomlott. Felkapcsolták a gázlámpákat a fejünk felett, és mindenki hunyorgott a hirtelen támadt világosságban. Körbepillantottam, hátha Erik még mindig engem figyel, de hirtelen valami mozgásra lettem figyelmes az asztalnál. Az alak, aki az egész szertartás alatt mozdulatlanul hevert a széken, végre megmoccan. Mint aki csak most tért magához, nehézkesen ülő pozícióba tornázta magát. A csuklya hátracsúszott a fejről, és döbbenet

pillantottam meg az illető kócos, narancsvörös haját és pufók, szeplős arcát.

Az az idegesítő Elliott! Nagyon, nagyon különös volt, hogy itt van. Ugyan mi keresnivalója lehet a Sötétség Lányai és Fiai között? Ismét körülnéztem a teremben. Ahogy sejtettem, rajta kívül nem volt egyetlen ronda és idióta külsejű diák sem.

Elliotton kívül túlzás nélkül mindenki szép volt és vonzó.

Nagyon nem illett ebbe a társaságba.

Pislogott, ásítózott, és pontosan úgy nézett ki, mint aki túl sokat szippantott a füstölőből. Felemelte a kezét, hogy letöröljön valamit az orráról (minden bizonnyal egy kis fikát, ami majd további orrpiszkálást von maga után), és akkor megláttam a csuklóján virító vastag kötéseket. Mi a...?

Mintha egy jeges kéz markolta volna meg a gerincemet. Enüo és Deino nem messze álltak tőlem, azzal a lánnyal beszélgettek, akit Pemphredónak neveztek. Odaléptem hozzájuk, és kivártam, amíg beállt egy pillanatnyi szünet a társalgásban. Próbáltam leplezni, hogy a gyomrom remeg az idegességtől, és mosolyogva Elliott felé intettem a fejemmel.

- Az a srác mit keres itt?

Enüo Elliotttra pillantott, majd elkezdte forgatni a szemét.

- Az egy senki. Csak a tartály, akit ma este használtunk.

- Egy szárnalmas lúzer - tette hozzá Deino megvetően.

- *Ember*- mondta Pemphredo utálkozva. - Nem csoda, ha csak büfének jó.

Úgy éreztem, mintha valaki gyomorszájon vágott volna.

- Micsoda? Nem értem. Tartály? Büfé?

Deino, a Borzalmas rám emelte dölyfös, csokoládészínű tekintetét.

- Így hívjuk az embereket: tartály, büfé. Úgy mint reggeli, ebéd, vacsora, érted?

- De lehet uzsi vagy tízórai is - dorombolta harcias Enüo.

- Még mindig nem egészen... - kezdtem, de Deino belém fojtotta a szót.

- Ugyan már! Ne csinálj úgy, mintha nem tudnád, mi volt a borban, és nem tetszett volna az íze!

- Igen, Zoey, ismerd el! A vak is láthatta. Legszívesebben lehúztad volna az egészset. Neked jobban ízlett, mint nekünk. Láttuk, hogy még az ujjadról is lenyaltad - mondta Enüo, és belehajolt az intim szférámba, úgy bámulta a Jelemet. - Furcsa egy szörnyeteg vagy, nem igaz? Vámpírjelölt és vámpír egyszerre, aki nem csak egy kortyot akart annak a srácnak a véréből.

- Vér? - Alig ismertem rá a saját hangomra. A „szörnyeteg” szó ott pattogott a fejemben, mint egy gumilabda.

- Igen, *vér*— mondta Borzalmas.

Kirázott a hideg, majd elöntött a forróság. Elkaptam a tekintetem a három boszorkányról, és egyenesen belenéztem a negyedik szemébe. Aphrodité a terem túlsó végében állt, és Erikkal beszélgetett. Ahogy összenéztünk, lassan, gonoszul elmosolyodott. Kezében ismét ott volt a kehely, amit most alig látható mozdulattal megemelt felém, majd belekortyolt. Utána elfordult tőlem, és hangosan felnevetett valamin, amit Erik mondott.

Valami üres kifogással elköszöntem Harciastól, Borzalmastól meg Gonosztól, és kimért léptekkel kísértáltam a teremből.

Ahogy becsuktam magam mögött a szabadidőcsarnok ajtaját,

futásnak eredtem, mint valami őrült. Nem tudtam, hová megyek, csak az volt a lényeg, hogy el onnét.

Vért ittam, annak az ostoba Elliottnak a véré- és ízlett! És most már azt is tudtam, miért volt olyan ismerős az illata: akkor éreztem először, amikor Heath felsértette a kezét. Nem az új aftershavejének az illatát éreztem, nem azt találtam olyan vonzónak, hanem a véré. És tegnap a folyosón újra ugyanezt az illatot éreztem, amikor Aphrodité felhasította Erik combját, én pedig szerettem volna lenyalni a kicsorduló vért. Szörnyeteg lettem.

Végül, amikor már alig kaptam levegőt, megálltam, nekitámaszkodtam az iskolát körülvevő falnak, és kihánytam mindent, ami a gyomromban volt.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Remegő kézzel megtöröltem a számat, majd odébb támolyogtam a saját hányásomtól (képtelen voltam rávenni magam, hogy megnézzem, mit adtam ki magamból). Egy hatalmas tölgyfánál álltam meg, amely olyan közel volt a falhoz, hogy az ágainak a fele átnyúlt felette. Nekidőltem a fának, és arra koncentráltam, nehogy megint rosszul legyek. Mit tettem? Mi történik velem?

Akkor valahonnan az ágak közül macskanyávogást hallottam. Nem az az átlagos, macskaszerű miau volt, hanem inkább amolyan mogorva „mi-iii-auf-hrrr”.

Felnéztem. Az egyik fal fölé nyúló ágon egy apró, vörös szőrű macska kuporgott. Engem nézett a nagy szemével, és egyértelműn látszott rajta, hogy valami nem tetszik neki.

- Hogy másztál fel oda?

- Miu - felelte kurtán, aztán tüsszentett egyet, és elkezdett felém araszolni az ágon.

- Gyere ide cica-mica! - hízelegtem neki.

- Mi-ii-au-ooo - mondta, és közelebb jött legalább három centivel.

Ez az, kicsim. Rakosgasd szépen egymás után a kis tappancsaidat! - Sikerült teljesen elterelnem a gondolataimat, és minden igyekezetemmel azon voltam, hogy megmentsem a macskát. De az igazság az, hogyha akartam volna, sem tudok az imént történetekre gondolni. Legalábbis még nem. Túl friss volt az élmény. A macska pedig tökéletes figyelemelterelő volt. Ráadásul mintha ismerősnek is tűnt volna.

- Gyere ide, kiscicám, gyere... - Folyamatosan beszéltem hozzá, miközben beakasztottam a lábujjamat a fal egyik repedésébe, és onnan elrugaskodva elkaptam annak az ágnak az alját, amelyen a macska volt. Az ág segítségével feljebb kapaszkodtam a falon, de közben sem hagytam abba a duruzsolást a macskához, aki ugyanilyen kitartóan panaszkodott.

Végül kartávolságon belül kerültem hozzá. Hosszú ideig csak néztük egymást, és hirtelen az jutott eszembe, vajon mit tudhat rólam. Tudja, hogy épp most ittam vért (és még ízlett is)? Lehet, hogy véres okádék szaga van a leheletemnek? Megváltozott a külsöm? Megnőttek a szemfogaim? (Jó, ez

csak vicc volt, mert a felnőtt vámpíroknak sem nőttek meg a szemfogaik, de akkor is.)

A macska ismét nyávogott egyet, majd közelebb óvakodott hozzám. Kinyújtottam a kezem, és megsimogattam a fejét, mire lesunyta a füleit, és csukott szemmel dorombolni kezdett.

- Te kis oroszlán - mondtam neki. - Látod, mennyivel aranyosabb vagy, amikor nem panaszkodsz? - Aztán hirtelen eszembe jutott, honnan volt olyan ismerős. - Téged láttalak álmomban. Te vagy a macskám!

A macska kinyitotta a szemét, ásított, aztán tüszentett még egyet, mintha csak azt mondaná, hogy nem tudja, miért tartott ennyi ideig, mire rájöttem. Némi erőfeszítés árán még feljebb tornásztam magam, és most már ott ültem a fal tetején, közvetlenül az ág mellett, amelyiken a macska kuporgott.

Mintha csak erre várt volna, a cica sóhajtott egyet, kecsesen átugrott az ágról a fal tetejére, kis fehér mancsaival odasétált hozzám, és az ölembe kuporodott. Nem maradt más feladat, mint hogy a fejét simogassam. Behunyta a szemét, és hangosan dorombolt. Cirógattam a cicát, és közben megpróbáltam lecsendesíteni a fejemben dúló vihart. A levegőnek olyan szaga volt, mintha bármelyik pillanatban elkezdhetne esni, de az éjszaka szokatlanul meleg volt ahhoz képest, hogy október vége felé jártunk. Hátradőltem a széles kőfal tetején, és hagytam, hogy a felhők között átszűrődő ezüstszerű holdfény megnyugtasson.

A macskára néztem.

- Neferet megmondta, hogy üldögéljünk kicsit a holdfényben.

- Felnéztem az éjszakai égboltra. - Jobb lenne, ha azok a hülye felhők odébb mennének, de így is...

Alighogy kimondtam ezeket a szavakat, feltámadt a szél, és hirtelen elfújta a felhőket a Hold elől.

- Köszí - mondtam hangosan. - Ez egy nagyon kedves szél volt. - A macska morgott valamit, mire eszembe jutott, hogy arcátlan módon abbahagytam a simogatását. - Pont olyan vagy, mint egy kis oroszlán. Mi lenne, ha Nalának hívnálak? - kérdeztem tőle a füle tövét vakargatva. - Tudod, nagyon örülök, hogy megtaláltalak, igazán rám fért már, hogy valami jó is történjen velem egy ilyen éjszaka után. El sem hinnéd... Hirtelen furcsa szag csapta meg az orrom. Olyan szokatlan volt, hogy a mondatot is félbehagytam. Mi lehet ez?

Szimatolni kezdtem, mint egy kutya. Száraz, ódon szag volt. Mint egy ház, ami túl hosszú ideig volt zárva, vagy egy régi pince. Nem volt kellemes szag, de annyira undorító sem, hogy újra rókázni akarjak tőle. Egyszerűen csak kellemetlen volt. Mintha máshová tartozna, nem ide, a holdfényes éjszakába. Akkor megpillantottam valamit a szemem sarkából. Lenéztem a magas kőfalról. Odalent, félig háttal nekem, mintha nem tudná eldönteni, merre menjen, egy lány állt. A holdfénynek és élesebb éjszakai látásomnak köszönhetően vettem csak észre, a falnak ezen a részén ugyanis nem volt világítás. Éreztem, hogy megfeszül a testem. A Sötétség egyik gyűlöletes Lánya követett volna? Mára elég volt belőlük. Valószínűleg nem sikerült magamban tartanom frusztráltságomat, és kiadhattam valami hangot, mert a lány megfordult, és felnézett rám a fal tetejére.

A döbbenettől elakadt a lélegzetem, és kirázott a hideg a félelemtől.

Elizabeth volt az! Elizabeth Csak, a vezetéknev nélküli lány, aki állítólag meghalt. Amikor meglátott, természetellenes vörös színnel világító szeme elkerekedett, hátborzongató hangon felsikoltott, majd megpördült, és emberfeletti gyorsasággal eltűnt az éjszakában.

Ugyanabban a pillanatban Nála háta ívben megfeszült, és olyan intenzív fújtatásba kezdett, hogy az egész teste beleremegett.

- Jól van! Jól van! - ismételttem, hátha sikerül vele megnyugtatnom Nalát és saját magamat. Mindketten remegtünk, Nála pedig mély torokhangon morgott is hozzá. - Biztosan nem szellem volt. Az nem lehet. Csak egy... csak egy lány, aki hasonlított rá. Megijedhetett tőlem, és...

- Zoey! Zoey! Te vagy az?

Akkorát ugrottam, hogy majdnem leestem a fal tetejéről. Ez már túl sok volt Nalának. Fújt még egy nagyot, majd az ölemből leugrott a földre. Halálra rémülve megragadtam az ágat, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat, és hunyorogva néztem az éjszaka sötétjébe.

- Ki... ki az? - igyekeztem túlkiabálni a saját szívverésemet. A következő pillanatban két zseblámpa fénye vakított el.

- Hát persze, hogy ő az! Csak megismerem a legjobb barátnőm hangját! *Annyi* idő azért még nem telt el azóta.

- Kayla? - kérdeztem, miközben remegő kézzel próbáltam megóvni a szememet a zseblámpa vakító fénytől.

- Na, ugye, mondtam, hogy megtaláljuk - szólalt meg egy fiúhang. - Mindig túl korán fel akarod adni.

- Heath? - Valószínűleg álmodtam.

- Ja! Hello-bello! Megtaláltunk, bébi! - kiáltotta Heath, és a szörnyű fénycsóva ellenére láttam, hogy nekiveselkedik a falnak, és megpróbál felkapaszkodni rá, mint egy magas, szőke, futballistamajom.

Végtelenül megkönnyebbültem, hogy ő az, és nem valami kísértet, ezért odaszóltam neki.

- Heath! Óvatosan! Ha leesel, még eltörik valamid. - Persze a fejére nyugodtan eshet, ennél tökkelütöttebb már úgysem lesz.

- Nekem? Ugyan már - mondta, azzal még feljebb húzta magát, a következő pillanatban pedig már ott ült velem szemben lovagló ülésben.

- Idenézz, Zoey! Én vagyok a világ ura! - üvöltötte széttárt karral. Vigyorgott, mint egy idióta, a lehelete pedig csak úgy bűzlött az alkoholtól.

Nem csoda, hogy nem akartam járni vele.

- Oké, nem kell örökké azon gúnyolódni, hogy régen bele voltam esve Leonardóba. - Hirtelen újra az a Zoey Redbird voltam, aki néhány órával ezelőtt. - Bár volt idő, amikor érted is odavoltam, csak az nem tartott olyan sokáig, és te nem csináltál egy rakás nyálas, de azért nézhető filmet.

- Hé, még mindig Dustin meg Drew miatt vagy kiakadva? Felejtsd el őket! Két fogyatékos - mondta Heath, és olyan bánatos kiskutyatekintettel meredt rám, ami nagyon aranyos volt nyolcadikos korában. Kár, hogy most már csak szájalmas volt. - Egyébként is azért jöttünk, hogy kiszabadítsunk.

- Hogy mit csináljatok? - ráztam meg a fejem hitetlenkedve. - Kapcsoljátok már le azokat a zseblámpákat! Megvakulok!

- Ha lekapcsoljuk, nem fogunk látni semmit - mondta Heath.

- Jól van, akkor legalább fordítsátok másfelé! Mondjuk arra - és kifelé intettem, minél távolabb az iskolától (és tőlem). Heath elfordította a fénysugarat az arcomról, és Kayla is követte a példáját. Végre leereszthettem a kezem (örömmel láttam, hogy abbahagyta a remegést), és nem kellett tovább hunyorognom. Heath szeme elkerekedett, amikor meglátta a Jelet a homlokomon.

- Ezt nézd meg! Most már színes neki! A mindent! Tisztára olyan, mint... mint a tévében.

Jó volt látni, hogy vannak dolgok, amik sosem változnak meg. Heath még mindig Heath volt: aranyos, de nem egy agysebész.

- Hé! És velem mi lesz? Én is itt vagyok! - szólalt meg Kayla.- Valaki segítsen felmászni oda, de csak óvatosan. Előbb lerakom az új táskámat. Sőt a cipőmet is, képzeld, Zoey, miről maradtál le tegnap! A Bakersnél az összes nyári cipő le volt értékelve. És nem csak öt vagy tíz százalékkal, hanem hetvennel. Öt párat vettem. ..

- Húzd fel - mondtam Heath-nek. - Hátha akkor csöndben marad.

Hát igen. Vannak dolgok, amik sosem változnak.

Heath átfordult a hasára, és lenyújtotta a két kezét Kaylának, aki viháncolva megfogta, és hagyta, hogy Heath felhúzza mellénk a fal tetejére. Ez volt az a pillanat, amikor minden világossá vált előttem. Ahogy Kayla viháncolva-kacérkodva vigyorgott Heath-re, hirtelen leesett, hogy miről van szó. Olyan biztos voltam benne, mint abban, hogy Kaylából sosem lesz matematikus. Kaylának tetszett Heath. Kayla ráhajtott Heath-re.

Egyszerre értelmet nyert Heath büntudatos megjegyzése még ott a parkolóban, amikor azt bizonygatta, hogy soha nem csalna meg.

- Na, és hogy van Jared? - kérdeztem szórakozottan, amivel sikerült elvágnom Kayla idétlen viháncolását.

- Gondolom, jól - felelte, de nem nézett a szemembe.

- Gondolod?

Megrántotta a vállát, és cuki kis bőrdzsekije alatt megláttam azt a krémszínű topot, amit csak cicipólónak hívtunk, mert túl azon, hogy hatalmas dekoltázsa volt, testszínű anyagból készült, ezért még kihívóbbnak látszott, mint amilyen valójában volt.

- Mit tudom én. Pár napja már nem beszéltünk.

Még mindig nem nézett a szemembe, de lopva Heath-re pillantott, aki úgy tett, mintha fogalma sem lenne, hogy miről van szó - bár ezt nem nagyon kellett tettetnie, mert alaphelyzetben sosem tudta, miről van szó. Szóval a legjobb barátnőm ráhajtott a pasimra. Ezen annyira bepöccentem, hogy egy pillanatra azt kívántam, bárcsak ne lenne ilyen kellemes meleg az éjszaka. Bárcsak hideg volna, hogy Kaylának lefagyjon a túlságosan kipakolt cickója! Észak felől hirtelen hideg szél kerekedett, és jeges levegőt sodort felénk.

Kayla szorosabbra húzta magán a dzsekit, és ezúttal nem kacéran, hanem idegesen kezdett viháncolni. Ahogy kinyitotta a száját, sörszag és valami másnak a szaga csapott meg. Valaminek, aminek a szaga éppen most égett bele az érzékeimbe, és nem gondoltam volna, hogy ilyen rövid időn belül újra érezni fogom.

- Kayla, te ittál és szívtál?

Összerezzen, és úgy nézett rám, mint egy rémült nyuszi.

- Csak egy kicsit. Alig egy-két sört. És, hát, igen, Heath-nél volt egy picike spangli, és tényleg annyira félttem idejönni, hogy szívtam belőle én is néhány aprócska slukkot.

- Kellott neki egy kis megszilárdítás - mondta Heath.

Fogalmam sincs, honnan szedhette ezt a szót, ráadásul nem is sikerült kimondania rendesen, és inkább úgy hangzott a szájából, mintha azt mondta volna, hogy „megszidálítás”.

- És te mióta füvezel? - kérdeztem Heath-től.

Elvigyorodott.

- Nem olyan nagy dolog az, Zo. Egyszer-egyszer elpattintok egy spanglit, ennyi az egész. Egyébként sem olyan ártalmas, mint a cigi.

Ki nem állhattam, amikor Zónák hívott.

- Heath - mondtam, és igyekeztem megőrizni a türelmemet -, a marihuána ártalmasabb, mint a cigaretta, de ha nem lenne az, az sem jelentene semmit. A cigaretta undorító, és megöli a tüdőt. És tényleg csak a legnagyobb lúzerek szívnek füvet. Arról nem is beszélve, hogy te igazán nem engedheted meg magadnak, hogy még több agysejtet elveszítsd. - Majdnem hozzátettem azt is, hogy „hímivarsejtet”, de ebbe inkább nem akartam belemenni. Heath egészen biztosan félreértene, ha bármilyen utalást tennék a férfiasságára.

- Ez nem igaz - mondta Kayla.

- Mi nem igaz, Kayla?

Összehúzta magán a dzsekit, hogy ne fázzon. Most már nem úgy nézett ki, mint egy ijedt nyuszi, hanem úgy, mint egy alamuszi macska. Ismertem ezt az arcát. Akkor nézett mindig

így, ha valaki olyan volt a közelben, aki nem tartozott a baráti társaságunkhoz. Nagyon dühös voltam rá érte, sokat veszekedtünk miatta, és mindig, azt mondtam neki, hogy nem kellene ilyen gonoszul viselkednie. És most képes megcsinálni velem ugyanezt?

- Én csak arra mondtam, hogy nem csak a lúzerek szívnak. Legalábbis egyszer-egyszer. Ismered azt a két jóképű hátvédet a Union-ból, Chris Fordot és Brad Higeonst? Láttam őket Katié partiján valamelyik este. Ők is szívtak.

- Hé, ne mondd már, hogy azok jóképűek! - szólt közbe Heath. Kayla úgy tett, mintha meg sem hallaná, és folytatta a szövegelést.

- És Morgan is szív néha.

- Arra a Morganre gondolsz, aki egyyel alattunk jár? – Dühös voltam K.-ra, de a pletyka akkor is pletyka.

- Igen. Egyébként nemrég rakott piercinget a nyelvébe és a... – K. elhallgatott, és csak tátogta, hogy a „csiklójába”. - El tudod képzelni, milyen fájdalmas lehetett az?

- Mi? Micsoda? Hova rakott piercinget? - élénkült fel Heath.

- Sehova - mondtuk egyszerre Kaylával, és egy pillanatra megint olyan volt, mintha mi lennénk a legjobb barátok a világon.

- Kayla, eltértél a tárgytól. Már megint. A Union játékosai mindig is nagy drogosok voltak. Ébresztő! Hát már elfelejtetted, hogy azért nem vertük meg őket tizenhat éve, mert állandóan szteroidokkal pumpálták tele magukat?

- De most elkaptuk a töküket! Hajrá, tigrisek! - kiáltotta Heath. A szememet forgattam.

- Morgannek pedig tényleg elment az esze, ha piercinget rakott a... - Heath-re pillantottam, és gyorsan átfogalmaztam a mondatot - ... ha kilövette a nyelvét, és még füvezik is. Csak egy értelmes embert mondj nekem, aki füvezik!

K. egy pillanatig gondolkodott, majd diadalmasan megszólalt:
- Én!

Felsóhajtottam.

- Szerintem ez akkor sem okos dolog.

- Jaj, ne csinálj már úgy, mintha mindig mindent tudnál! - A gyűlölködő kifejezés visszatért az arcára. Heath-re pillantottam, majd vissza rá.

- Igazad van. Tényleg nem tudok *mindent*.

Láttam rajta, hogy egy pillanatra megdöbben, majd újra kiült az arcára az utálkozás. Hirtelen azon kaptam magam, hogy önkéntelenül is Stevie Rae-hez hasonlítom, akit még csak két napja ismertem, mégis teljesen biztos voltam benne, hogy soha, semmilyen körülmények között nem mozdulna rá a pasimra, még akkor sem, ha már majdnem ex. És arra is mérget mertem volna venni, hogy nem menekülne el tőlem és nem kezelne úgy, mint egy szörnyeteget, amikor szükségem volna rá.

- Azt hiszem, jobb, ha elmentek - mondtam Kaylának.

- Oké.

- És valószínűleg az lesz a legjobb, ha nem jöttök ide többet.

Kayla vállat vont, mire szétnyílt a dzsekije, és a top egy kicsit lecsúszott a válláról. Ahogy sejtettem, nem volt rajta melltartó.

- Ahogy akarod - mondta.

- Heath, segíts neki leszállni!

Heath abban nagyon jó volt, hogy egyszerű utasításokat kövessen, így leeresztette Kaylát. Egykori legjobb barátnőm felkapta az elemlámpáját, és felnézett ránk.

- Igyekezz, Heath! Meg fogok fájni. - Azzal sarkon fordult, és elmasírozott az út felé.

- Hát... - mondta Heath kissé sután. - Hirtelen nagyon hideg lett.

- Ja, most már véget érhetne - feleltem szórakozottan, és észre sem vettem, hogy a szél abban a pillanatban elcsendesedett.

- Hé, Zo, figyi. Én tényleg azért jöttem, hogy kiszabadítsalak.

- Nem.

- Mi? - nézett rám értetlenül.

- Heath, nézd meg a homlokomat!

- Igen, látom, hogy ott az a félhold. És most már színes is, ami elég furcsa, mert a múltkor még nem volt az.

- De most már az. Oké, Heath, figyelj rám! Megjelöltek. Ez azt jelenti, hogy a testem megkezdte az Átváltozást. Vámpír lesz belőlem.

Heath tekintete lejjebb vándorolt a Jelről. Láttam, hogy egy pillanatra elidőzik a mellemen, majd a lábamon is, ami szinte teljesen csupasz volt, a szoknyát ugyanis combközépig fel kellett húznom, hogy fel tudjak mászni a falra.

- Zo, akármilyen is történik a testeddel, nekem tetszik. Királyul nézel ki. Teljesen begerjedek tőled. Mindig is gyönyörű voltál, de most úgy nézel ki, mint egy istennő. -

Elmosolyodott, és gyengéden megérintette az arcomat, eszembe juttatva azokat az időket, amikor még nagyon tetszett nekem. Hibái ellenére Heath nagyon aranyos tudott lenni, és mellette mindig gyönyörűnek éreztem magam.

- Heath - mondtam halkán. - Sajnálom, de megváltoztak a dolgok.

- Bennem nem - felelte, majd legnagyobb meglepetésemre előrehajolt, kezét a térdemre csúsztatta, és megcsókolt.

Hátrarántottam a fejem, és elkaptam a csuklóját.

- Heath, hagyd abba! Beszélni akarok veled.

- Mi lenne, ha te beszélnél, én pedig csókolnálak közben? - suttogta.

Már nyitottam a számat, hogy ismét nemet mondjak.

De akkor megéreztem.

A pulzusát, ahogy vert az ujjaim alatt.

Egyre gyorsabban, erősebben. Esküszöm, hogy hallottam is.

És ahogy előrehajolt, hogy újra megcsókoljon, megláttam a nyakán az ütőerét. Lüktetett a benne pulzáló vértől. A vér...

Ajka hozzáért az enyémhez, nekem pedig eszembe jutott a vér íze a kehelyben. Az a vér hideg volt, és borral keverték, ráadásul egy lúzer vére volt, aki semmit sem jelentett nekem.

Heath vére azonban meleg volt... édes... édesebb, mint Elliotté, a Tartályé...

- Áúúú! Zoey, a fenébe is! Megkarmoltál! - Kirántotta a csuklója! a kezemből. - Bassza meg, Zo, vérzik. Ha nem akarsz, hogy megcsókoljalak, mondd azt!

Szájához emelte vérző csuklóját, és szívni kezdte a rajta csillogó vért. Aztán a szemembe nézett, és megdermedt.

Véres volt az ajka. Éreztem az illatát. Olyan volt, mint a boré, csak jobb, sokkal jobb. Körbefont az illata, és libabőrös lett tőle a karom.

Meg akartam kóstolni. Soha semminek nem akartam még ennyire érezni az ízét.

- Meg akarom... - hallottam a saját suttogásomat, de alig ismertem rá a hangomra.

- Igen... - felelte Heath transzba esve. - Igen... amit csak akarsz. Bármit megteszek, amit csak akarsz.

Ezúttal én hajoltam oda hozzá, és lenyaltam a vért az ajkáról. Ahogy a vércsepp a nyelvemhez ért, azonnal felrobbant a számban - jóleső, eksztatikus forróság áradt szét bennem.

- Még - nyögtem.

Mintha megnémult volna, Heath csak bólintott egyet, és felém nyújtotta a csuklóját. Alig vérzett, és amikor lenyaltam az apró vörös csíkot, Heath felnyögött. A nyelvem azonban csinált valamit a sebbel, mert abban a pillanatban gyorsabban kezdett csöpögni belőle a vér... egyre gyorsabban... Remegő kézzel a számhoz emeltem a csuklóját, és a meleg bőrhöz szorítottam az ajkam. Megrázkódtam a gyönyörtől...

- Uramisten! Mit művelsz vele? - Kayla sikoltása áthatolt az agyamat elborító vérvörös ködön.

Úgy dobtam el Heath csuklóját, mintha égetne.

- Engedd el! - üvöltötte Kayla magán kívül. - Hagyd békén! Heath nem mozdult.

- Menj el - mondtam neki. - Menj el, és ne gyere vissza soha

- Nem - felelte meglepően józan hangon.

- De igen. Tűnj el innen! Ereszd el! - őrzöngött Kayla.

- Kayla, ha nem fogod be, odarepülök, és kiszívom a véredet, te kis kurva! - vicsorogtam rá.

Vinnyogva szaladt el. Visszafordultam Heath felé, aki még mindig engem bámult.

- Most menned kell.

- Én nem félek tőled, Zo.

- Heath, én félek helyetted is.

- Engem nem érdekel, mit csináltál. Szeretlek, Zoey. Jobban, mint valaha.

- Hagyd már abba! - Nem akartam rákiabálni, de összereztem a hangomban rejlő erőből. Nyeltem egy nagyot, és higgadtabban folytattam. - Menj el! Kérlek. - Aztán gondolkodtam egy kicsit, és hozzátettem: - Kayla hívni fogja a rendőrséget, ha itt maradsz. Az egyikünknek sem hiányzik. - Oké, elmegyek. De nem örökre.

Gyorsan, keményen megcsókolt. Fehér villámként hasított belém a gyönyör, amikor megéreztem az ajkán maradt vért. Aztán lecsusszant a falról, és eltűnt a sötétben. Néhány pillanat múlva már csak az elemlámpája apró fénykörét láttam, majd azt sem.

Nem akartam gondolkodni. Még nem. Gépiesen, mint egy robot, megfogtam az ágat, és lemásztam a falról. Annyira remegett a térdem, hogy csak a fáig jutottam, ott lerogytam a földre, és nekivettem a hátamat a több száz éves kéregnek. Megjelent Nála, és úgy ugrott az ölembe, mintha nem percek, hanem évek óta a macskám lenne. Ahogy elkezdtek folyni a könnyeim, felágaskodott az ölemben, és nedves arcomhoz nyomta a pofáját.

Nem tudom, mennyi ideig ülhettem ott, de a sírás egy idő után csuklássá szelídült. Eszembe jutott, mekkora ostobaság volt táská nélkül menni a szabadidőcsarnokba, mert most nagyon jól jött volna egy zsebkendő.

- Tessék. Úgy nézel ki, mint aki ezt keresi.

Nala méltatlankodva nyávogni kezdett, ahogy ültőmben ugrottam egyet a hang hallatára. Könnyeimen keresztül láttam, hogy valaki egy zsebkendőt nyújt felém.

- Kö-kösz - mondtam, és megtöröltem vele az orrom.
- Nincs mit - felelte Erik Night.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

- Jól vagy?

- Igen, persze. Jól vagyok. Minden rendben - hazudtam. Nem úgy nézel ki - mondta Erik. - Nem zavar, ha leülök melléd?

- Dehogy, ülj csak le - feleltem közömbösen. Tudtam, hogy folyik az orrom. Nyilván neki is feltűnt, különben nem nyújtotta volna oda a zsebkendőt. És valami miatt volt egy olyan érzésem, hogy a Heath és köztem lezajlott jelenetet is végignézte. Kezdett így szörnyűbbé válni ez az éjszaka. Ránéztem Erikre, és úgy döntöttem, hogy ha már lúd, akkor legyen kövér.

- Ha nem ismertél volna fel, én voltam az, aki meglátott titeket Aphroditével tegnap a folyosón.

A szeme sem rebbent.

- Tudom, és nagyon sajnálom. Nem szeretném, ha az alapján ítélnél meg.

- Ugyan miért?

- Azért, mert Aphrodité és köztem nincs semmi.

- Nem tartozol nekem magyarázattal - mondtam. Vállat vont.

- Csak azt akarom, hogy tudd, nem járok már vele. Erre majdnem azt feleltem, hogy Aphrodité pedig úgy viselkedett, mint aki nem így tudja, de aztán hirtelen eszembe jutott, mi történt Heath és köztem az imént, és rájöttem, hogy talán mégsem kellene olyan szigorúnak lennem Erikkel.

- Értem. Szóval nem jártok együtt - mondtam. Egy ideig csendben ült mellettem, és amikor megszólalt, mintha harag csendült volna a hangjában.

- Aphrodité nem szólt neked, hogy vér van a borban. Ez nem kérdés volt, mégis válaszoltam rá.

- Nem.

Megrázta a fejét, és láttam, hogy megfeszül az állkapcsa.

- Nekem azt mondta, szólni fog. Azt mondta, majd akkor szól, amikor átöltöztök, hogy ha nincs kedved, nyugodtan visszautasíthatd a kelyhet.

- Hazudott.

- Nem meglepő - mondta Erik.

- Úgy gondolod? - éreztem, hogy én is egyre jobban dühbe gurulok. - Ez az egész annyira el van cseszve. Rábeszélnek, hogy menjek el a Sötétség Lányainak szertartására, ahol megitatnak vérrel. Aztán találkozom a majdnem ex-pasimmal, aki történetesen száz százalékgig ember, és közben senki nem veszi a fáradságot, hogy közölje velem: egyetlen cseppnyi vértől is szörnyeteggé változom. - Az ajkamba haraptam, nehogy elsírjam magam. Azt is eldöntöttem, hogy Elizabeth szelleméről nem szólok egy szót sem, az már tényleg túl sok lett volna egyetlen éjszakára.

- Azért nem közölte veled senki, mert hatodéves korod előtt nem kellene ilyet érezned - mondta halkán.
- He? - kérdeztem rendkívül intelligensen.
- A vérszomj általában csak hatodéves korban jelentkezik, amikor már majdnem teljesen végbemegy az Átváltozás. Néha előfordul egy-egy ötödévesnél is, de csak nagyon ritkán.
- Mi... miről beszélsz? - Úgy éreztem, mintha méhek zúgnának a fejemben.
- A vérszomjról és a többi olyan dologról, ami a felnőtt vámpírok életének része, csak ötödévben kezdünk tanulni a suliban. És aztán az utolsó évben szinte már csak erről lesznek óráid, no meg arról a szakirányról, amit választasz magadnak.
- De én még csak harmadéves vagyok, alig néhány napja jelöltek meg!
- A tejeled más, és te is más vagy - mondta.
- Én nem akarok más lenni! - Rájöttem, hogy kiabálok, és lehalkítottam a hangomat. - Csak azt szeretném tudni, hogyan lehet túlélni ezt az egészet. Olyan akarok lenni, mint mindenki más.
- Túl késő, Z. - mondta.
- És akkor most mit csináljak?
- Szerintem az a legjobb, ha beszélsz a mentoroddal. Neferet az, ugye?
- Igen - feleltem alig hallható hangon.
- Hé, fel a fejjel! Neferet a legjobb tanár a suliban. És jó ideje nem vállalt már egyetlen vámpírjelöltet sem. Biztos nagyon bízik benned.
- Tudom, tudom. Csak ez az egész olyan... - Hirtelen nem is tudtam, mi a legjobb szó arra, amit érzek. Milyen lenne

Neferettel beszélni arról, ami ma este történt? Kínos. Mintha újra tizenkét éves lennék, és el kellene mondanom a férfi tornatanáromnak, hogy megjött, és engedjen ki az öltözőbe, mert másik bugyit kell felvennem. Lopva Erikre néztem.

Elképesztően helyes volt, ahogy ott ült, és minden idegszálával rám figyelt. A pokolba is! Ezt nem mondhatom el neki. Inkább így folytattam: - ...hülye helyzet. Hülyének érzem magam tőle. - Ami nem volt hazugság, mert ez az egész egyszerre volt kínos, idétlen és ijesztő. Nem akartam kilógni ebből a közösségből is.

- Ne érezd magad hülyének. Egyszerűen csak arról van szó, hogy előttünk jársz.

- Ezzel azt akarod mondani... - kezdtem, majd elhallgattam.

Végül összeszedtem a bátorságomat, és csak rákérdeztem: - Neked ízlett a vér ma este a kehelyben?

- Az első Telihold Szertartáson akkor vettem részt a Sötétség Lányaival, amikor még harmadéves voltam. Év vége felé volt, de a „tartályon” kívül én voltam az egyetlen harmadéves, akárcsak te ma este. - Halkan, örömtelenül felnevetett. - Csak azért hívtak meg, mert bejutottam a Shakespeare-monológ verseny döntőjébe, és másnap repültem Londonba. - Ahogy ezt mondta, mintha zavarba jött volna. - Korábban senki nem jutott még el ebből az Éjszaka Házából Londonba. Nagy dolog volt. - Gúnyosan megrázta a fejét. - Igazából azt gondoltam, vagyok valaki. Szóval a Sötétség lányai meghívtak, én pedig elmentem. Tudtam a vérről.

Választhattam volna azt is, hogy nem iszom belőle. De ittam.

- És ízlett? A nevetése ezúttal valódi volt.

- Kihánytam mindent, ami bennem volt. Soha életemben nem kóstoltam még olyan undorító dolgot.

Felnyögtem, és a kezembe temettem az arcomat.

- Most jól megnyugtattál.

- Mert szerinted finom volt?

- A legfinomabb, amit valaha kóstoltam - mondtam még mindig lehajtott fejjel. - Azt mondod, soha nem kóstoltál még olyan undorítót? Én viszont soha nem kóstoltam még ilyen finomat. Ennél finomabb csak a... - Hirtelen elhallgattam, és magam is megdöbbsentem attól, amit mondani akartam.

- Csak a friss vér volt? - kérdezte segítőkészen. Bólintottam, de képtelen voltam megszólalni.

Lefejtette az ujjaimat az arcomról. Azután az állam alá tette a kezét, és felemelte a fejem, hogy a szemembe tudjon nézni.

- Ne szégyelld magad emiatt! Ez normális.

- Szeretni a vér ízét nem normális. Nekem nem az.

- De igen. Minden vámpír szereti a vért - mondta.

- Én nem vagyok vámpír!

- Talán még nem. De nem is vagy átlagos vámpírjelölt. Nincs ezzel semmi baj. Különleges vagy, Zoey, és a különleges mindig érdekes.

Lassan kivette a kezét az állam alól, és aznap éjjel másodszor, rajzolt egy pentagrammát a homlokomra, a Jel fölé. Jó érzés volt, ahogy az ujj a bőrömhöz ér, meleg és egy kicsit érdes.

Az is tetszett, hogy az ő közelsége nem váltott ki belőlem olyan különös reakciókat, mint amikor Heath ért hozzám. Úgy értem, Erik vérenek nem hallottam a lüktetését, nem láttam, ahogy a vér pulzál a nyaki ütőerében. De attól még nem ellenkeztem volna, ha megcsókol...

Hé, álljon meg a menet! Vámpírcafrika lett belőlem, vagy mi? Mi jön még ezután? Senki hímnemű (beleértve Damient is), nem lesz többé biztonságban tőlem? Lehet, hogy kerülnöm kellene a fiúkat, amíg rá nem jövök, mi játszódik le bennem, és nem tudok uralkodni magamon.

Aztán eszembe jutott, hogy éppen azért vagyok itt kint, mert megpróbáltam kerülni mindenkit.

- Mit keresel idekint, Erik?

- Téged követtelek - felelte gondolkodás nélkül.

- Miért?

- Rájöttem, hogy Aphrodité átvert, és úgy gondoltam, hátha szükséged van egy barátira. Stevie Rae a szobatársad, igaz? Bólintottam.

- Az is eszembe jutott, hogy megkeresem őt, aztán pedig az, hogy talán nem szeretnéd neki elmondani, ami... -

Elhallgatott, és kezével a szabadidőcsarnok felé intett.

- Nem! Nem akarom neki elmondani - vágtam rá azonnal.

- Én is így gondoltam. Ezért vagyok most itt. - Elmosolyodott, ív, mintha zavarban lett volna. - Nem akartam kihallgatni azt, amit Heath-szel beszélsz. Bocsi.

Nala simogatására koncentráltam. Szóval látta, hogy Heath megcsókol, majd végignézte az egész vérivós jelenetet.

Istenem, ez egyre kellemetlenebb! De akkor hirtelen eszembe jutott valami, és ironikusan elmosolyodtam.

- Azt hiszem, kvittek vagyunk. Én sem akartalak kilesni titeket Aphroditével.

Viszonozta a mosolyomat.

- Kvittek vagyunk. Ez tetszik.

A mosolya mintha megmozdított volna valamit bennem.

- Igazából nem akartam lerepülni és kiszívni Kayla véré -
mondtam végül.

Felnevetett. (Nagyon szép nevetése volt.)

- Tudom. A vámpírok nem tudnak repülni.

- De legalább megijedt tőle - mondtam.

- Amennyit láttam belőle, megérdemelte. - Várt egypár
másodpercet, majd azt mondta - Kérdezhetek valamit? Valami
személyes dolgot?

- Azok után, hogy láttál ma este vért inni, hányni, csókolózni
és vért nyalni, én pedig láttalak, amint visszautasítasz egy
oboázást, azt gondolom, feltehetsz egy személyes kérdést.

- Tényleg transzban volt? Úgy nézett ki, és a hangja is olyan
volt.

Fészkelődni kezdtem, mire Nala felnyávogott, de addig simo-
gattam, míg el nem hallgatott.

- Nekem is úgy tűnt - feleltem végül. - Nem tudom, hogy
transzban volt-e vagy sem, és tényleg nem akartam a
hatalmam alá vonni vagy ilyesmi, de az biztos, hogy
megváltozott. Nem tudom. Ivott és szívott. Lehet, hogy csak
azért volt más.

Heath szavai ködként gomolyogtak elő a memóriámból:

Igen... amit csak akarsz. Bármit megteszek, amit csak akarsz.

És láttam, hogy nézett rám. Nem is gondoltam volna, hogy
Heath képes ennyire tűzbe jönni (ha nem fociról van szó).

- Egész idő alatt így viselkedett, vagy csak az után, hogy...

- Nem volt végig ilyen. Miért?

- Nos, akkor két dolgot kizárhatunk. Egy: ha csak a fű miatt
lett volna, akkor végig így viselkedik. Kettő: azért viselkedett

így, mert annyira csinos vagy, hogy a közeledben minden srác úgy érzi, mintha transzba esne.

Éreztem, hogy ismét megmozdul bennem valami. Ilyet soha nem éreztem még, egyetlen pasival sem. Sem a fickós Heathszel, sem a lajhár Jordonnal, sem a bamba Jonathannel (nem túl hosszú lista, de annál színesebb).

- Tényleg? - kérdeztem ostobán.

- Tényleg - felelte egyáltalán nem ostobán.

Hogy lehet, hogy nem undorodik tőlem? Egy vérszívó idióta vagyok.

- De valószínűleg nem erről van szó, mert akkor már az előtt is észrevette volna, mielőtt megcsókoltad, te viszont azt mondod, hogy csak akkor ígézted meg, amikor a vér megjelent.

{Megigéztem- hi-hi-hi - azt mondta, hogy megigéztem.}

Annyira kellett vigyorgnom a szóhasználatán, hogy nem is gondolkodtam, mielőtt beszélni kezdtem.

- Igazából akkor történt, amikor meghallottam a vérét.

- Mondd még egyszer!

A fenébe! Ezt nem kellett volna elárulom. Megköszörültem a torkomat.

- Heath akkor kezdett megváltozni, amikor meghallottam, hogy lüktet a vér az ereiben.

- Azt csak a felnőtt vámpírok hallják. - Elhallgatott, majd mosolyogva hozzátette: - Ez a Heath olyan név, mintha egy szappanopera meleg sztárját hívnák így.

- Majdnem. Ő a régi sulim focicsapatának sztár irányítója.

Erik mosolyogva bólintott. Egyébként akartam már mondani, hogy nagyon tetszik a felveti neved. Night, mint az Éjszaka.

Nagyon király név - mondtam, hogy egy kicsit könnyedebb témára tereljem a társalgást. Még szélesebb lett a mosolya.

- Ez nem felvett név. Az Erik Night nevet a születésemkor kaptam.

- Óh, tényleg? Nem baj, nekem akkor is tetszik. - Mekkora seggfej vagyok!

- Kösz.

Az órájára pillantott, és láttam, hogy mindjárt reggel fél hét van. Ezt még mindig nem tudtam megszokni.

- Hamarosan világos lesz - mondta.

Úgy értettem, ez a végszó, hogy mindenki menjen a maga dolgára, ezért megfogtam Nalát, és elkezdtem feltápászkodni.

Hirtelen megéreztem Erik érintését a könyökömön, ahogy felsegít. Amikor felálltunk, olyan közel voltam hozzá, hogy Nála farka a fekete pólóját cirógatta.

- Megkérdezném, hogy nem vagy-e éhes, de az egyetlen hely, ahol ilyenkor kaját lehet kapni, az a szabadidőcsarnok, és nem hiszem, hogy oda vissza akarsz menni.

- Nem, semmi szín alatt. De egyébként sem vagyok éhes. - Ami persze hazugság volt, nem is kicsi. Az ételnek a gondolatára is korogni kezdett a gyomrom.

- Nem baj, ha visszakísérlek a koleszig? - kérdezte.

- Nem. - Igyekeztem úgy tenni, mint akinek mindegy.

Stevie Rae, Damien és az Ikrek biztos dobnának egy hátast, ha meglátnának Erikkel.

Egyikünk sem szólt semmit, mégsem volt kellemetlen ez a csend. Sőt nagyon is jólesett szótlanul sétálni vele. Néha egymáshoz ért a karunk, és olyankor azt gondoltam, milyen

magas és aranyos pasi, és mennyire szeretném, ha megfogná a kezem.

- Most jut eszembe - mondta egy idő után -, hogy nem fejeztem be a választ a kérdésedre. Az első alkalommal, amikor megkóstoltam a vért a Sötétség Lányainak szertartásán, nem ízlett, de idővel egyre jobban megszoktam. Most sem mondanám azt, hogy finom, de már nem is kellemetlen. És az kimondottan tetszik, amilyen hatással van rám.

- Szédülsz, és kimegy az erő a lábadból? Mintha részeg lennél, pedig nem vagy az?

- Igen. Azt tudtad, hogy a vámpírok nem tudnak lerészegedni? Megráztam a fejem.

- Az Átváltozás csinál valamit az anyagcserénkkel. Még a vámpírjelölteknek is nehezen megy a berúgás.

- Szóval a vámpírok vért isznak, ha be akarnak rúgni? Vállalt vont.

- Úgy tűnik. Amúgy a vámpírjelölteknek tilos embervért inniük.

- Akkor miért nem szólt senki a tanároknak, hogy Aphrodité miben sántikál?

- Ő nem embervért iszik.

- Erik, ott voltam én is. Egyértelműen vér volt a borban, mégpedig annak az Elliott gyereknek a vére. - Megborzongtam. - Ráadásul micsoda gusztustalan egy választás volt pont az ő véréét meginni.

- De ő nem ember - mondta Erik.

- Várjunk csak! Tilos embervért inni - mondtam lassan.

(Uramisten! Hiszen én pont ezt csináltam.) - De egy másik vámpírjelölt vérének szabad inni?

- Csak ha közös megegyezésen alapul.

- Ennek semmi értelme.

- Már hogyan lenne? Normális, hogy egyre jobban kívánjuk a vért, ahogy változik a testünk, és ezt az igényt valahogyan ki kell elégíteni. A vámpírjelöltek gyorsan gyógyulnak, így nincs valódi esély arra, hogy valakinek bántódása essék. Ráadásul nincsenek olyan utóhatások sem, mint amikor egy vámpír élő emberből eszik.

Szavai úgy dübörögtek a fejemben, mint azok az idegesítő rockbandák, akiknek a zenéjét mindig túl hangosan hallgatják.

- Élő ember? - nyögtem fel. - Ugye ezzel nem azt akarod mondani, hogy hullák vérének is megisszák? - Éreztem, hogy megint émelyegni kezdek, felnevettem.

- Nem. Úgy értettem, hogy nem egy vérdonor lecsapolt vérének isszák.

- Életemben nem hallottam még ilyet.

- A legtöbb ember így van ezzel. Itt is csak ötödévből beszélnek róla először.

Még valami eszembe jutott abból, amit az előbb mondott.

- Mit értettél azon, hogy utóhatás?

- Épp most tanultunk róla vámpírszociológiából. Úgy tűnik, hogy ha egy felnőtt vámpír iszik egy élő ember véréből, akkor nagyon szoros kapcsolat alakul ki közöttük. Nem is annyira a vámpír, mint inkább az ember hajlamos arra, hogy belebolonduljon a másikba. Nagyon veszélyes dolog az ember számára. Gondolj csak bele! Egy dolog a vérvesztés, de

vedd hozzá azt is, hogy a vámpírok évtizedekkel, sőt néha évszázadokkal tovább élnek, mint az emberek. Nézd az ember szemszögéből: óriási cumi olyan valakibe beleszeretni, aki még akkor is húszévesnek fog kinézni, amikor ő már ráncos vénség lesz.

Ismét eszembe jutott Heath szenvedélyes pillantása, és tudtam, hogy akármilyen nehéz is lesz, mindent el kell mondanom Neferetnek.

- Igen, az tényleg cumi - mondtam erőtlen hangon.

- Itt is vagyunk.

Meglepődve láttam, hogy megérkeztünk a lánykollégium ajtaja elé. Erikre néztem.

- Hát, kösz, hogy követtél - mondtam fanyar mosollyal.

- Ha bármikor szükséged van egy hívatlan vendégre, csak szólj!

- Ezt megjegyzem - mondtam. - Kösz. - Felkaptam Nalát, és elindultam az ajtó felé.

- Z.! - szólt utánam.

Visszafordultam.

- A ruhát ne add vissza Aphroditének! Azzal, hogy meghívott ma este, hivatalosan felajánlott neked egy pozíciót a Sötétség Lányai között. És az a hagyomány, hogy az első éjszakán a társaság vezetője ajándékot ad minden új tagnak. Nem hinném, hogy csatlakozni akarsz hozzájuk, de a ruhát akkor is jogod van megtartani. Különösen azért, mert sokkal jobban nézel ki benne, mint bármiben, amiben eddig láttalak. - Közelebb lépett, és megfogta a kezemet (azt, amelyikben nem volt macska), majd kifordította, hogy a csuklóm legyen

felfelé. Aztán az ujját végighúzta az ütőeremen, mire a szívem háromszor olyan gyorsan kezdett verni.

- És azt is tudnod kell, hogy ha újra szeretnél inni egy kis vért, akkor is számíthatsz rám. Ezt is jegyezd meg!

Erik előrehajolt, és még mindig a szemembe nézve gyengéden megharapta a csuklóm, mielőtt megcsókolta volna. Ami korábban csak megmozdult bennem, az most vadul ugrálni kezdett. A combom bizseregni kezdett, és úgy éreztem, alig kapok levegőt. Az ajka még mindig a csuklómon volt. Az egész testemet elöntötte a vágy. Tudtam, hogy ő is érzi a remegésemet. Nyelve hegyével megnyalta a csuklóm, mire újra megborzongtam. Azután elmosolyodott, és elsétált a hajnali szürkületben.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

A csuklóm még mindig bizsergett Erik teljesen váratlan csókjától (illetve harapásától), és abban sem voltam biztos, hogy meg tudnék-e szólalni, ezért különösen megkönnyebbültem, amikor azt láttam, hogy a társalgóban csak néhány lány van, akik egy röpké pillantásra méltattak csupán, majd tovább néztek valami műsort, ami a hangokból ítélve az *Amerika következő topmodellje volt*. A konyhába siettem, és leraktam Nalát a padlóra. Reméltem, hogy nem szalad el, amíg készíték egy szendvicset. Nem szaladt el, sőt úgy követett, mint egy kis vörös szőrű kutya, és közben

folyamatosan reklamált. Felelgettem neki, hogy „tudom” meg „értem”, mert rájöttem, hogy arról magyaráz, milyen ostobán viselkedtem, és tényleg igaza volt. Megcsináltam a szendvicset, felkaptam egy zacskó sós perecet (Stevie Rae-nek igaza volt, tényleg nem tartottak semmi normális nassolnivalót ezekben a szekrényekben), valami üdítőt (nem igazán érdekel, hogy milyen fajta, csak az a lényeg, hogy barna legyen és ne diétás) meg a macskát, és felszaladtam a lépcsőn.

- Zoey! Annyira aggódtam miattad! Mondj el mindent! - Stevie Rae az ágyán feküdt egy könyvvel a kezében, és egyértelműen rám várt. A pizsamáján cowboykalapok voltak, a haja pedig felállt az egyik oldalon, mintha elaludta volna. Esküszöm, hogy nem nézett ki többnek tizenkettőnél.

- Hát... - mondtam frappánsan -, úgy tűnik, van egy macskánk.

- Oldalra fordultam, hogy Stevie Rae is lássa a csípőmön egyensúlyozó Nalát. - Segítenél, mielőtt elejtek valamit? Ha véletlenül a macska lesz az, órákig nyivákol majd utána.

- Jaj, de aranyos! - Stevie Rae kiugrott az ágyból, és odasietett hozzám, hogy elvegye tőlem a macskát, de az úgy kapaszkodott belém, mintha meg akarnák ölni, így Stevie Rae inkább a kaját választotta, és azt rakta le az éjjeliszekrényemre.

- Fantasztikus ez a ruha rajtad.

- Igen, a szertartás előtt vettem fel. - Erről eszembe jutott, hogy vissza kell majd adnom Aphroditének. Remek. Nem fogom megtartani az „ajándékot”, hiába mondta azt Erik, hogy meg kellene. Az egyébként is jó alkalomnak tűnt arra, hogy

„megköszönjem” neki, amiért „elfelejtett” szólni a vérről. A ribanc boszorka.

- Na és... milyen volt?

Leültem az ágyra, adtam Nalának egy peracet, amit azonnal elkezdett rágcsálni (legalább abbahagyta a nyivákolást), majd beleharaptam a szendvicsembe. Éhes voltam, de időt is akartam nyerni. Nem tudtam, mit mondjak el Stevie Rae-nek és mit ne. A vérszomj dolog annyira zavarba ejtő volt - és olyan undorító. Mi lesz, ha ő is azt gondolja, hogy egy szörnyeteg vagyok? Mi lesz, ha megijed tőlem?

Lenyeltem, ami a számban van, és úgy döntöttem, hogy valami biztonságosabb témával kezdem.

- Erik Night hazakísért.

- Nem hiszem el! - Fel-le ugrált az ágyában, mint egy kis krampusz. - Azonnal mondj el mindent!

- Megcsókolt - mondtam a szempillámat rezegettetve.

- Viccelsz? Hol? Hogyan? Jó volt?

- A kezemet csókolta meg. - Úgy döntöttem, hogy hazudok. Nem akartam beszámolni az egész csukló/ütőér/vér/harapás dologról. - Amikor elköszönt. Itt, a kolesz előtt. És igen, nagyon jó volt. - Vigyorogva beleharaptam a szendvicsembe.

- Lefogadom, hogy Aphrodité a haját tépte, amikor együtt eljöttetek a szabadidőcsarnokból.

- Igazából én előbb eljöttem, és csak később találkoztunk. Sé-táltam egyet a fal mellett, akkor találtam meg Nalát. - Megsimogattam a macska fejét. Közelebb bújt hozzám, behunyta a szemét, és elkezdett dorombolni. - Jobban mondva Nála talált meg engem. Mindegy, a lényeg az, hogy felmástrom érte a falra, mert azt hittem, egyedül nem tud

lejönni, és akkor, ezt nem fogod elhinni, láttam valamit, ami leginkább Elizabeth szellemére emlékeztetett, majd hirtelen felbukkant a majdnem ex-pasim, Heath és az ex-legjobb barátnőm a régi sulimból.

- Micsoda? Lassabban! Kezdd Elizabeth szellemével! Megráztam a fejem, és tovább rágtam. Két falat között elmondtam, mi történt.

- Nagyon hátborzongató volt. Fent ültem, a fal tetején Nalával az ölemben, amikor megláttam valamit a szemem sarkából. Odanéztem, és egy lány állt nem messze tőlem. Felnézett, vörösén izzott a szeme, és esküszöm, hogy Elizabeth volt az.

- Jesszusom! Nem rémültél halálra?

- Dehogynem. Gondolhatod. De úgy látszik, ő is, mert abban a pillanatban, ahogy meglátott, felsikoltott, és elrohant.

- Biztos összeszartam volna magam a rémülettől.

- Nekem se sok hiányzott hozzá, de akkor hirtelen megjelent Heath és Kayla.

- Ezt meg hogy érted? Hogy jöttek be?

- Nem jöttek be, a falon kívül voltak. Biztos meghallották a hangomat, amikor Nalát próbáltam megnyugtatni, mert ő is megijedt Elizabeth szellemétől.

- Nala is látta?

Bólintottam.

Stevie Rae megborzongott.

- Akkor tuti, hogy ott volt.

- Biztos vagy benne, hogy Elizabeth meghalt? - kérdeztem szinte suttogva. - Nem lehet, hogy csak rosszul lett, még életben van, és most itt bolyong az iskola körül? -

Nevetségesnek tűnt, amit mondtam, de nem

nevetségesebbnek, mint az, hogy valóban egy szellemmel találkoztam.

Stevie Rae nyelt egy nagyot.

- Meghalt, Zoey. A saját szememmel láttam. Mindenki látta az osztályból.

Úgy nézett ki, mint aki mindjárt elsírja magát, és nekem is borsódzott a hátam a témától, ezért átváltottam valami kevésbé hátborzongatóra.

- Lehet, hogy rosszul láttam. Talán összekevertem egy másik lánnyal, aki hasonlít rá. Sötét volt, és Heath meg Kayla olyan váratlanul bukkantak fel.

- Mit kerestek itt?

- Azért jöttek, hogy „kiszabadítsanak” - mondtam a szememet forgatva. - El tudod ezt képzelni?

- Teljesen elment az eszük?

- Nagyon úgy fest. Ja, és Kayla, az ex-legjobb barátnőm, rástartolt Heath-re!

- A kis kurva! - kapkodott levegő után Stevie Rae.

- Ugye? Szerintem is. Megmondtam nekik, hogy menjenek el, és vissza se jöjjenek, aztán leültem sírni a fa alá. Akkor talált rám Erik.

- Óóóhh! És milyen volt? Romantikus, kedves?

- Igen, olyasmi. És Z.-nek szólított

- Ha becéz, az jó jel.

- Én is ezt gondoltam.

- Aztán visszakísért a koleszba?

- Igen, azt mondta, elvisz enni, de csak a szabadidőcsarnok volt nyitva, oda pedig nem akartam visszamenni. - A fenébe! Azonnal tudtam, hogy megint túl sokat mondtam.

- Nagyon szörnyűek voltak a Sötétség Lányai?

Stevie Rae nagy őzikeszemébe néztem, és tudtam, hogy nem beszélhetek neki a vérivásról. Még nem.

- Ugye Neferet szerinted is egyszerre volt szexi, gyönyörű és elegáns?

Stevie Rae bólintott.

- Aphrodité gyakorlatilag ugyanazt csinálta, mint ő, mégis úgy nézett ki, mint egy kurva.

- Mindig is visszataszítónak találtam - rázta a fejét Stevie Rae undorodva.

Ránéztem, és hirtelen kitört belőlem:

- Tegnap, mielőtt Neferet idehozott a kollégiumba, láttam, ahogy Aphrodité megpróbálja leszopni Eriket.

- Micsoda?! Uramisten, de undorító! De várjunk csak, azt mondtad, *megpróbálta*? Ezt meg hogy érted?

- Erik ellökte magától, és azt mondta neki, hogy már nem akarja.

Stevie Rae kuncogni kezdett.

- Lefogadom, hogy ettől teljesen megzakkant.

Eszembe jutott, hogy Aphrodité szinte könyörgött neki, még akkor is, amikor pedig Erik egyértelműen elutasította.

- Igazából még meg is sajnáltam volna, ha nem olyan... olyan...

Kerestem a megfelelő szót.

- Kurvás? - segített Stevie Rae.

- Igen, azt hiszem, ez a jó szó rá. Van valami a viselkedésében, mintha neki joga lenne gonosznak és utálatosnak lenni, mindenki más meg hajbókoljon előtte.

Stevie Rae bólintott.

- Ilyenek a barátnői is.
- Ja, megismerkedtem a szörnyű hármas ikrekkel. Harciassal, Borzalmassal és Gonosszal?
- Pontosan. Mégis, mit képzeltetek, amikor felvették ezeket az idéetlen neveket? - kérdeztem perccet ropogtatva.
- Ugyanazt képzelték, mint amit az egész bandájuk. Hogy különbek mindenkinél, és érinthetetlenek, mert az undok kis Aphrodité lesz a következő Főpapnő.
- A következő mondatot, mintha valaki súgta volna az agyam mélyéről.
- Szerintem Nüx nem fogja engedni.
- Ezt meg hogy érted? A Főpapnő közülük fog kikerülni, és mióta ötödéves korában kiderült Aphrodité képessége, azóta ő a Sötétség Lányainak vezetője.
- Miféle képessége?
- Látomásai vannak bekövetkező tragédiákról - komorodott el Stevie Rae.
- És szerinted valódiak?
- Abszolút! Elképesztően pontosak a jóslatai. De szerintem, és ebben Damien meg az Ikrek is egyetértenek velem, nem minden látomását mondja el. Csak azokat, amelyeket akkor lát, ha idegenek vannak a közelében.
- Azt akarod ezzel mondani, hogy tudja, valami szörnyűség fog történni, megakadályozhatná, de nem tesz semmit?
- Aha. Múlt héten ebéd közben volt látomása, de a ribancok összezártak körülötte, és elkezdtek kivezetni az étkezőből. Ha Damien nem késik el aznap, és nem szalad belénk az ajtónál, miközben Aphrodité éppen egy látomás kellős közepén volt,

senki nem tudta volna meg, hogy mi történt. Lezuhant volna egy repülő tele emberekkel.

Majdnem a torkomon akadt a percc. Két köhögés között visszakérdeztem:

- Egy repülő tele emberekkel?

- Igen. Damien látta, hogy Aphroditének látomása volt, ezért szólt Neferetnek. Így Aphroditének el kellett mondania, hogy mit látott. Kiderült, hogy egy repülőgép-szerencsétlenséget. A látomása annyira éles volt, hogy körül tudta írni a repülőteret és még a gép farkán lévő számot is el tudta olvasni. Neferet azonnal kapcsolatba lépett a denveri reptérrel. Újra átvizsgálták a gépet, és találtak is valami problémát, amit korábban nem vettek észre. Azt mondták, ha nem javítják ki, a repülő közvetlenül a felszállás után felrobbant volna. De én biztosan tudom, hogy Aphrodité egy árva szót sem szólt volna róla, ha Damien nem kapja rajta. Pedig azt hazudta, hogy a barátnői azért kísérték ki az étkezőből, mert azonnal Neferet elé akarták vinni. Egy szó sem igaz belőle.

Épp azt akartam mondani, hogy szerintem Aphrodité és a többi ribanc boszorka annyira azért nem lehet szívtelen, hogy szándékosan a halálát akarja több száz embernek, de akkor eszembe jutottak azok a gyűlölködő megjegyzések, amelyeket elejtettek az este folyamán - *Az emberek rohadékok. ..Bárcsak mind megdöglenének...* -, és rájöttem, hogy nem csak a levegőbe beszéltek; komolyan gondolták.

- De akkor Aphrodité miért mondta el az igazat Neferetnek? Mondhatott volna egy másik repülőteret is, vagy megváltoztathatta volna a számot, amit látott.

- A vámpíroknak szinte lehetetlen hazudni, főleg akkor, ha valami konkrét kérdést intéznek hozzád. És azt se feledd, hogy Aphrodité Főpapnő akar lenni. Ha Neferet megtudná, hogy milyen valójában, biztosan mindent megtenne, hogy ellehetetlenítse.

- Aphroditéből nem lehet Főpapnő. Önző és rosszindulatú, akárcsak a barátnői.

- Igen, tudom, de Neferet nem így gondolja, ő volt a mentora. Döbbenten pislogtam.

- Most viccelsz, ugye? Akkor hogyhogy nem lát át rajta? - Itt valami nem stimmel, Neferet ennél sokkal okosabb.

Stevie Rae vállat vont.

- Neferet előtt máshogy viselkedik.

- De akkor is...

- Ráadásul van egy komoly képessége, ami azt jelenti, hogy Nüxnek különleges tervei vannak vele.

- Vagy azt, hogy egy démon a pokolból, és a sötét oldaltól kapja az erejét. Hahó! Hát senki nem látta a Csillagok háborúját? Csak én ismerem Anakin Skywalker történetét, és hogy mi lett belőle?

- Ugyan már, Zoey. Az csak mese.

- Attól még lehet igaz.

- Hát, ha akarod, tőlem elmondhatod Neferetnek, de szerintem nem jó ötlet.

Ettem a szendvicsemet, és közben törtem a fejem. Talán tényleg el kellene neki mondanom. Neferet sokkal okosabbnak tűnt annál, mint hogy bedőljön Aphrodité olcsó trükkjeinek. Valószínűleg magától is sejtette már, hogy

valami nincs rendben azokkal a ribancokkal. Talán csak annyi kell, hogy valaki odaálljon elé, és elmondja neki.

- Soha senki nem próbált Aphroditéről beszélni Neferettel? - kérdeztem.

- Tudomásom szerint nem.

- Miért nem?

Stevie Rae zavartan fészkelődött.

- Mert az olyan árulkodásnak tűnik. Egyébként is mit mondanánk neki? Azt *gondoljuk*, hogy Aphrodité *esetleg* eltitkolja a látomásait, de az egyetlen bizonyítékunk az, hogy egy gonosz kurva?

Stevie Rae megrázta a fejét. - Nem, szerintem ebből nem sülné ki semmi jó. És még ha, valami csoda folytán, Neferet hinne nekünk, akkor is mit tudna tenni? Nem rúghatja ki az iskolából, hogy halálra köhögje magát az utcán. Akkor is itt maradna a ribancaival együtt, hogy azokról a srácokról ne is beszéljek, akik egy csettintésére bármit megtennének.

Szerintem nem éri meg.

Stevie Rae-nek igaza volt, de akkor sem tetszett a dolog.

Nagyon-nagyon nem tetszett.

Megválnának a dolgok, ha egy erősebb vámpírjelölt venné át Aphrodité helyét a Sötétség Lányainak élén.

Büntudatosan ugrottam egyet ültömben, de igyekeztem azzal palástolni a mozdulatot, hogy az üdítőért nyúltam. Hogy jutott ilyen eszembe? Nem voltam hataloméhes. Nem akartam Főpapnő lenni, és ahhoz sem volt kedvem, hogy összetűzésbe keveredjek Aphroditével meg a fél iskolával (kétségkívül a csinosabbik felével). Egyszerűen csak meg akartam találni a

helyemet ebben az új életben, otthon akartam érezni magam, és ugyanolyan akartam lenni, mint a többiek.

Aztán eszembe jutott, amit az elemek megidézésekor éreztem mindkét szertartáson. Hogy az elemek szinte végigsimítottak a testemen, és hogy szabályosan erőt kellett vennem magamon, hogy ne csatlakozzak Aphroditéhez a kör közepén.

- Stevie Rae, amikor megidézik az elemeket, te érzel valamit?

- kérdeztem váratlanul.

- Mire gondolsz?

- Például a tűz megidézésekor. Nem szokott meleged lenni?

- Nem. Tényleg szeretem ezeket a szertartásokat, és néha, amikor Neferet imádkozik, úgy érzem, tele vagyok energiával, de ez minden.

- Szóval soha nem éreztél légmozgást, amikor a szelet idézték meg? És esőt se, amikor a vizet, vagy fűvet a lábad alatt, amikor a földet?

- Nem, semmi ilyesmit. Ilyet csak egy Főpapnő érezhet, akinek különleges képességei vannak a négy... - Hirtelen elhallgatott, és elkerekedett a szeme. - Azt akarod mondani, hogy te ezt mind érezted? Amit most elmondtál?

- Azt hiszem - mosolyogtam kényszeredetten.

- Azt hiszed? - sikította. - Zoey! Van róla fogalmad, hogy ez mit jelenthet?

Megráztam a fejem.

- Múlt héten minden idők leghíresebb Főpapnőiről tanultunk vámpírsocon. Több száz éve nem volt olyan papnője a vámpíroknak, aki mind a négy elemmel kapcsolatban állt volna.

- Öt - mondtam alig hallható hangon.

- Mind az öt! A szellemnél is éreztél valamit?
- Igen, azt hiszem.
- Zoey! Ez fantasztikus. Szerintem egyetlen Főpapnő sem rendelkezett még ekkora hatalommal. - A Jelem felé intett a fejével. - Erről van szó. A Jeled azt jelenti, hogy különleges vagy, és valóban.
- Stevie Rae, maradhatna ez kettőnk között? Úgy értem, hogy ne mondd el még Damiennek és az Ikreknak sem. Csak szeretném előbb kitapasztalni, hogy mi is ez az egész. Úgy érzem, minden túl gyorsan történik velem.
- De Zoey...
- És az is lehet, hogy tévedek - szakítottam félbe gyorsan. - Mi van, ha csak ideges voltam a szertartás miatt? Tudod, milyen kínos lenne, ha bejelenteném, hogy „hé, én vagyok az első vámpírjelölt a történelemben, aki mind az öt elemmel kapcsolatban áll”, aztán kiderülne, hogy az egészet csak képzelődtem?
- Stevie Rae elhúzta a száját.
- Hát, nem tudom, de szerintem akkor is el kellene mondanod valakinek.
- Persze, hogy aztán Aphrodité meg a bandája itt örömködjenek, amikor kiderül, hogy mégsem úgy van.
- Stevie Rae elsápadt.
- Igazad van. Az tényleg szörnyű lenne. Rendben, nem szólok róla senkinek, amíg nem akarod. Ígérem.
- Erről eszembe jutott valami, amit már régóta meg akartam tőle kérdezni.
- Igazából mit csinált veled Aphrodité?

Stevie Rae lesütötte a szemét, és összekulcsolta a kezét, a válla pedig úgy megereszkedett, mintha a saját temetésére indulna.

- Meghívott egy szertartásra. Nemrég óta voltam itt, talán egy hónapja, és nagyon izgatott lettem, hogy meghívást kaptam ebbe az „elitklubba”. - Megrázta a fejét, de még mindig nem nézett rám. - Ostobaság volt a részemről, de igazából senkit nem ismertem még, és azt hittem, talán összebarátkozhatok velük. Így hát elmentem. De nem azt akarták, hogy belépjek közéjük. Csak egy vérdonort kerestek a szertartásukhoz. - „Tartálynak” neveztek, mintha semmi másra nem volnék jó, csak hogy vért tároljak nekik. Elsírunk magam, és közöltem, hogy nem, mire nevetve kirúgtak. Akkor találkoztam Damiennel, majd Erinnel és Shaunee-val. Együtt sétálgattak, meglátták, ahogy kiszaladok a szabadidőcsarnokból, odajöttek, hogy megvigasztaljanak. Azóta vagyunk barátok. - Végre felemelte a fejét. - Sajnálom. Tudom, hogy elmondhattam volna ezt előbb is, de biztos voltam benne, hogy veled nem merik megpróbálni. Te túl erős vagy hozzá, Aphrodité meg túlságosan a kíváncsi a Jeledre. Ráadásul vagy olyan szép, mint bármelyikük.

- Akárcsak te! - A gondolatra is összerándult a gyomrom, hogy Stevie Rae ugyanúgy hever a székben, mint Elliott, vagy hogy az ő vérével kínálnak meg...

- Nem, én csak aranyos vagyok, de nem olyan, mint ők.

- Én sem vagyok olyan, mint ők! - kiáltottam, mire Nala felébredt, és elkezdett dűnnyögni.

- Tudom. Nem úgy értettem. Csak arra gondoltam, hogy téged be akarnak venni maguk közé, ezért nem fognak úgy kihasználni, mint ahogy engem akartak.

Mégis átverték, és megpróbálták halálra rémíteni. De miért? Várjunk csak! Hirtelen rájöttem, mit akartak. Erik azt mondta, hogy első alkalommal, amikor vért ivott, egyáltalán nem ízlett neki, és ki kellett rohannia hányni. Még csak két napja voltam itt. Azt akarták, hogy annyira megundorodjak a vértől, hogy soha többé ne menjek a szertartásuk közelébe.

Nem akarták, hogy csatlakozzak a Sötétség Lányaihoz, de ezt nem merték elmondani Neferetnek. Az volt a tervük, hogy én fogom visszautasítani az invitálást. Akármi is az oka, de Aphrodité távol akar tartani a Sötétség Lányaitól. Mindig is utáltam, ha mások akarták megmondani, hogy mit tegyek. Így viszont csak egy választásom maradt. Csatlakoznom kell a Sötétség Lányaihoz.

- Zoey, ugye nem vagy dühös rám? - kérdezte Stevie Rae halkán.

- Nem, dehogy! - Megpróbáltam összeszedni a gondolataimat.

- Igazad volt, Aphrodité tényleg nem próbált meg vérdonornak használni. - Az utolsó falat szendvicset is a számba vettem. - Hű, de fáradt vagyok. Mit gondolsz? Nincs itt valahol egy doboz Nalának, hogy végre lefekhessek? Stevie Rea arca azonnal felderült, és kipattant az ágyból.

- Ide süss! - Átperenderült a szoba másik felébe, és *felemelt* egy nagy, zöld szatyrot, amin ez állt nyomtatott betűkkel:

FELICIA KISÁLLAT-KERESKEDÉS, HARVARD STREET
2616, TULSA. A szatyorból elővett egy macskadobozt, két

kis tálkát, egy doboz Friskies macskakaját és egy zacskó macskaalmot.

- Honnan tudtad?

- Nem tudtam. Itt volt az ajtó előtt, amikor visszaértem vacsoráról.

Belenyúlt a szatyorba, és előhúzott az aljáról egy borítékot meg egy ennivaló, kis rózsaszín nyakörvet apró ezüstitűskékkel.

- Ez neked szól.

Átnyújtotta a borítékot, amelyre rá volt írva a nevem, majd megpróbálta Nalát behízelegni a nyakörvbe. A borítékban drága, elefántcsontszínű levélpapíron egyetlen mondat állt gyönyörű kivárással:

Sündör szólt, hogy ma érkezik.

Az aláírás helyén egyetlen betű: N.

HUSZADIK FEJEZET

Tudtam, hogy beszélnem kell Neferettel. Másnap reggel végig ez járt a fejemben, miközben Stevie Rae-vel gyorsan megreggeliztünk. Az elemekkel kapcsolatos reakcióimról azonban nem akartam beszélni neki. Igazat mondtam Stevie Rae-nek, tényleg nem tudtam, hogy csak képzelődtem-e az egészet. Mi van, ha elmondom Neferetnek, erre ő elvégez rajtam valami furcsa képességtesztet (ebben az iskolában

bármilyen előfordulhat), és kiderül, hogy az egyetlen különleges képességem a túl élénk fantáziám? Eszem ágában sem volt ilyesminek kitenni magamat. Amíg nem tudok róla többet, addig befogom a számat. Arról sem akartam említést tenni, hogy esetleg Elizabeth szelleme volt az, akit láttam. Még a végén Neferet azt hinné, hogy teljesen begolyóztam. Neferet jó fej, de akkor is egy felnőtt, és nem volt kedvem végighallgatni egy „a rengeteg változásra ezekkel a tévképzetekkel reagált az agyad” című előadást. A vérszomjóról azonban mindenképp beszélnem kellett vele. (De ha annyira ízlett, akkor vajon miért kezdtem el émelyegni még a gondolatára is?)

- Szerinted órára is bemegy veled? - kérdezte Stevie Rae Nalára mutatva.

A lábam mellett doromboló macskára néztem.

- Bejöhöt?

- Úgy érted, szabad-e neki?

Bólintottam.

- Persze, a macskák itt oda mennek, ahová akarnak.

- Értem - mondtam, és lehajoltam, hogy megsimogassam a fejét. - Van egy olyan érzésem, hogy akkor egész nap a nyomomban lesz.

- Örülök, hogy a tiéd, és nem az enyém. Amikor megszólalt az ébresztőóra, és átnéztem az ágyadra, azt láttam, hogy szinte teljesen elfoglalja a párnádat.

Felnevettem.

- Ahhoz képest, hogy milyen aranyos kislánynak látszik, simán kitűrt a saját ágyamból. - Még egyszer végigsimítottam a fején. - Menjünk! Nem akarok elkésni.

Felálltam a tányérommal a kezemben, és majdnem nekimentem Aphroditének. Szokás szerint Borzalmas és Harcias kíséretében jött. Gonoszt sehol sem láttam, de nem is hiányzott. Aphrodité mosolya arra a pirájáéra emlékeztetett, amelyet tavaly láttam a Jenks Akváriumban, ahová egy biológiaórán mentünk terepgyakorlatra.

- Szia, Zoey! Kár, hogy úgy elrohantál tegnap este, el sem tudtam tőled köszönni. Sajnálom, hogy nem érezted jól magad, de ez mar csak ilyen. Nem mindenki alkalmas arra, hogy belépjen a Sötétség Lányai közé. - Stevie Rae-re pillantott, és megvetően legörbítette az ajkát.

- Tévedsz. Nagyon jól szórakoztam tegnap, a ruhát pedig, amit adtál, imádom! - lelkesedtem. - Köszí, hogy meghívtál a Sötétség Lányai közé. Elfogadom. Belépek.

Aphrodité ajkáról lehervadt a mosoly.

- Komolyan?

Úgy vigyorogtam, mint egy idióta.

- Komolyan! Mikor lesz a következő találkozó vagy szertartás vagy micsoda? Vagy kérdezzem meg Neferettől? Úgyis találkozom vele nemsokára. Biztos örülni fog, ha elmondom, milyen kedvesek voltatok velem tegnap éjjel, és hogy most már én is a Sötétség egyik Lánya vagyok.

Aphrodité csak egy pillanatig habozott. Azután ismét elmosolyodott, és ugyanolyan színlelt lelkesedéssel válaszolt, ahogy én beszéltem hozzá.

- Neferet egész biztosan repesni fog az örömtől, ha megtudja, hogy beléptél közénk, de mivel én vagyok a Sötétség Lányainak vezetője, és tudom fejből az összes időpontot, semmi szükség rá, hogy efféle kérdésekkel zaklassad. Holnap

tartjuk a samhaint, a november-ünnepet. Vedd fel az új *ruhádat*- hangsúlyozta ki a szót, mire szélesebbre húzódott a mosolyom. Meg akartam lepni, és sikerült. - Közvetlenül vacsora után találkozunk a szabadidőcsarnokban, pontban hajnali fél ötkor.

- Remek. Ott leszek.

- Micsoda kellemes meglepetés - mondta búcsúzóul, majd megfordult és kísétált a konyhából. Borzalmas és Harcias olyan arccal követték, mint akikbe belecsapott a villám.

- Ribanc boszorkák - suttoztam magamnak. Stevie Rae-re pillantottam, aki döbbsenten állt mellettem.

- Csatlakozol hozzánk? - kérdezte elhaló hangon.

- Ez nem az, aminek gondolod. Gyere, útközben elmagyarázom. - Beraktam az edényeinket az egyik mosogatógépbe, majd kitereltem a megkukult Stevie Rae-t a kollégiumból. Nála utánunk ügetett, és fújt minden olyan macskára, aki túl közel mert jönni hozzám a járdán.

- Csak felderítést végzek, ahogy te magad mondtad előző este - magyaráztam.

- Nekem ez akkor sem tetszik - mondta, és olyan erővel rázta meg a fejét, hogy rövid haja csak úgy szállt körülötte.

- Hallottad már azt a mondást, hogy „tartsd szemmel az ellenségeidet”?

- Igen, de...

- Pontosan ezt teszem. Aphrodité túl nagy veszélyt jelent. Gonosz és önző. Nem lehet, hogy Nüx őt akarja Főpapnőnek. Stevie Rae szeme elkerekedett.

- Meg akarod akadályozni?

- Igen, megpróbálom. - És ahogy ezt kimondtam, a zafirkék félhold bizseregni kezdett a homlokomon.

- Köszönöm a macskaholmikát Nalának - mondtam.

Neferet felnézett a dolgozatokból, amelyeket éppen javított, és elmosolyodott.

- Nála, találó név, de ne nekem köszönd, hanem Sündörnek. Ő szólt, hogy érkezik. - Aztán a narancssárga szőrgolyóra pillantott, amely türelmetlenül fészkelődött a lábam között. - Nagyon kötődik hozzád. - Ismét a szemembe nézett. - Mondd csak, Zoey, nem szoktad hallani a hangját a fejedben, vagy nem tudod akkor is pontosan, hogy hol van, amikor nincs a szobában?

Pislogtam. Neferet azt hiszi, hogy bennem is megvan az a képesség a macskák iránt, mint benne!

- Nem, nem hallom a hangját a fejemben. De sokat panaszkodik nekem. Azt pedig nem tudom, érzem-e, hogy hol van, ha nincs velem, mert mindig velem van.

- Elbűvölő kislány - mondta Neferet, és begörbítette az ujját. - Gyere ide hozzám, kicsim!

Nála gondolkodás nélkül felugrott Neferet íróasztalára, szanaszét szóivá a papírokat.

- Óh, Neferet, nagyon sajnálom. - Nala után nyúltam, de Neferet leintett. Megsimogatta Nala fejét, a macska pedig behunyta a szemét, és elkezdett dorombolni.

- A macskákat mindig szívesen látom, a papírokat pedig semeddig sem tart újra rendbe szedni. De inkább mondd, miről is akartál velem beszélni, Zoeybird?

Ugyanúgy szólított, ahogy a nagymamám szokott, és a szívem hirtelen belesajdult, annyira hiányzott. Uralkodnom kellett magamon, nehogy elsírjam magam.

- Hiányzik a régi otthonod? - kérdezte Neferet gyengéden.

- Nem, nem igazán. Csak a nagyi, de olyan elfoglalt voltam, hogy mostanáig észre sem vettem - vallottam be büntudatosan.

- Anyád és apád nem hiányzik.

Nem kérdés volt, mégis úgy éreztem, hogy válaszolnom kell rá.

- Nem. Apámat igazából nem is ismerem. Elhagyott minket, amikor még kicsi voltam. Anyám három évvel ezelőtt újra férjhez ment, és...

- Nekem elmondhatod. A szavamat adom rá, hogy meg fogom érteni - mondta Neferet.

- Gyűlölöm azt az embert! - Annyi düh volt a hangomban, hogy azzal magamat is sikerült meglepnem. - Mióta belépett a *családunkba*- gúnyosan megnyomtam ezt a szót -, azóta semmi sem úgy működik, ahogy kellene. Anyám teljesen megváltozott. Mintha nem tudna a felesége és az anyám is lenni egyszerre. Az a ház már nem az otthonom.

- Anyám tízéves koromban meghalt - szólalt meg Neferet. - Apám nem nősült meg újra. Inkább engem kezdett el feleségként használni. Tízéves koromig, amíg Nüx meg nem mentett a Jellel, apám rendszeresen megerőszakolt. - Neferet szünetel tartott, hogy felocsúdjak a sokból, mielőtt folytatta. - Tehát amikor azt mondom, megértem, milyen az, amikor az embernek elviselhetetlen helyé változik az otthona, nem csak az udvariasság beszél belőlem.

- Ez rettenetes! - mondtam még mindig a hallottak hatása alatt állva.

- Akkor az volt. De most már csak egy emlék. Zoey, az emberek a múltadból, de a jelenedből és a jövődből is, egyre jelentéktelenebbé válnak majd, míg végül alig fogsz már valamit érezni irántuk. Majd jobban megérted, ahogy végbemegy benned az Átváltozás.

Volt valami hideg közömbösség a hangjában, amitől kényelmetlen érzésem támadt, és azt mondtam:

- Nem akarok eljutni odáig, hogy semmit se érezzék a nagymamám iránt.

- Persze hogy nem. - Neferet ismét kedves és gondoskodó volt. - Még csak este kilenc van, miért nem hívod fel? Nem baj, ha késel egy kicsit drámaóráról; majd kimentelek Nolan professzornál.

- Köszönöm, az nagyon jó lenne. De nem erről akartam beszélni. - Vettem egy nagy levegőt. - Tegnap éjjel vért ittam. Neferet bólintott.

- Igen, a Sötétség Lányai gyakran kevernek vért a szertartás borába. A fiatalok szeretik az efféle játékokat. Nagyon felzaklatott a dolog?

- Csak utána tudtam meg, hogy vért ittam. És akkor igen, valóban felzaklatott.

Neferet elkomorodott.

- Ez nem volt etikus Aphrodité részéről, hogy nem szólt előre. Rád kellett volna bíznia, hogy részt akarsz-e venni benne vagy sem. Majd beszélek vele.

- Ne! - vágtam rá egy kicsit talán túl gyorsan, aztán nyugodtabb hangon folytattam. - Ne, semmi szükség rá. Majd

én elintézem. Úgy döntöttem, hogy csatlakozom a Sötétség Lányaihoz, és nem akarom, hogy rögtön az elején úgy tűnjön, mintha bajba akarnám keverni Aphroditét.

- Valószínűleg igazad van. Aphrodité meglehetősen heves vérmérsékletű lány. Biztos vagyok benne, hogy egyedül is elboldogulsz, Zoey. Mindig arra biztatjuk a vámpírjelölteket, hogy amikor csak lehetséges, oldják meg maguk között a problémáikat. - Aggódva tanulmányozta az arcomat. -

Teljesen normális, ha az első néhány alkalommal, a vért nem találod olyan ízletesnek. Majd rájössz, ha már hosszabb ideje köztünk leszel.

- Nem erről van szó. Épp ellenkezőleg. Nagyon is finom volt. Erik azt mondta, hogy ez meglehetősen szokatlan reakció. Neferet tökéletes szemöldöke a homloka közepére ugrott.

- Valóban az. Nem kezdte el szédülni, vagy nem lett úrrá rajtad szokatlan jókedv?

- De igen. Mindkettő - feleltem halkán. Neferet a Jelemre pillantott.

- Te tényleg különleges vagy, Zoey Redbird. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha kiveszlek a harmadéves szociológiáról, és inkább a hatodévesekkel jársz egy órára.

- Inkább ne, kérem - mondtam gyorsan. - Már így is úgy érzem magam, mint valami szörnyszülött, ahogy mindenki megbámulja a Jelemet, és azt figyeli, mikor csinálok már valami furcsaságot. Ha átrak egy olyan osztályba, ahol rajtam kívül már mindenki itt van legalább három éve, akkor tényleg azt fogják gondolni, hogy valami nem stimmel velem. Neferet Nála fejét vakargatta, miközben gondolkodott.

- Értem, amit mondasz, Zoey. Több mint száz éve már annak, hogy kamasz voltam, de a vámpíroknak nagyon jó a memóriájuk, és emlékszem, milyen nehéz volt az Átváltozás.

- Felsőhajtott. - Oké, mit szólnál egy kompromisszumos megoldáshoz? Maradhatsz a harmadéves szociológiaórán, de megkapod azt az anyagot, amit a felsőbb évesek tanulnak. Minden héten elolvasol belőle egy fejezetet, és megígéred, hogy bármi kérdésed van, azt megbeszéled velem.

- Áll az alku - feleltem.

- Tudod, Zoey, az Átváltozás során szó szerint egy új valaki lesz belőled. A vámpírok nem emberek, bár emberségesek vagyunk. Most talán furcsának találod, de az új életedben a vérszomj legalább olyan normális, mint a régiben... - egy pillanatra elhallgatott, majd mosolyogva folytatta - .. .a barna üdítőitalok iránti vonzalmad.

- Jesszusom! Maga mindent tud?

- Nüx bőkezűen megajándékozott. Érték a macskák nyelvén, tudok gyógyítani, ráadásul mindig hallgathatok a megérzéseimre.

- A gondolataimban is tud olvasni? - kérdeztem nyugtalanul.

- Nem teljesen, de bizonyos dolgokat el tudok csípni. Például tudom azt, hogy van még valami, amit el kell mondanod a tegnapi éjszakával kapcsolatban.

Vettem egy nagy levegőt.

- Nagyon felzaklatott, amikor megtudtam, hogy valójában vért ittam, és kirohantam a szabadidőcsarnokból. Így találtam rá Nalára. Egy fán kuporgott közvetlenül a fal mellett. Azt hittem, nem tud lejönni, ezért felmásztam a falra, hogy

segítsek neki, és miközben beszéltem hozzá, rám talált két ismerősöm a régi iskolámból.

- Mi történt? - Neferet keze mozdulatlanra merevedett. Nem cirógatta Nalát, minden idegszálával rám figyelt.

- Nem volt jó. Részegek voltak, és be voltak szívva.

- Bántani akartak?

- Nem, dehogy. Az ex-legjobb barátnőm és a majdnem ex-pasim volt az.

Neferet ismét felvonta a szemöldökét.

- Az a helyzet, hogy már nem járok vele, de még mindig van köztünk valami vonzalom. Neferet bólintott, mint aki érti.

- Folytasd!

- Kayla és én kicsit összekaptunk. Más szemmel néz rám, és azt hiszem, én is őrá. És egyikünknek sem tetszik, amit lát. - Ahogy ezt kimondtam, rájöttem, hogy pontosan így van. Nem arról volt szó, hogy K. megváltozott, pontosan ugyanolyan volt, mint régen. Egyszerűen csak arról volt szó, hogy azok a kis dolgok, amelyekkel korábban nem törődtem, mint például az értelmetlen hablatyolása vagy a rosszindulatú megjegyzései, hirtelen szörnyen idegesítővé váltak számomra.

- A lényeg az, hogy ő elment, és én kettesben maradtam Heath-szel. - Elhallgattam. Nem tudtam, hogyan folytassam. Neferetnek összeszűkül a szeme.

- Megkívántad a vérét.

- Igen - suttogtam.

- Ittál is belőle, Zoey? - kérdezte éles hangon.

- Csak egy csöppet. Megkarmoltam. Nem szándékosan, de amikor meghallottam a vére lüktetését, önkéntelenül megkarmoltam.

- De inni nem ittál a sebből?

- El kezdtem, de Kayla visszajött, és megzavart minket. Teljesen kiakadt, és így sikerült végül rávennem Heath-t, hogy elmenjen.

- Nem akart?

Megráztam a fejem.

- Nem. Egyáltalán nem akart. - Úgy éreztem, mindjárt elsirom magam megint. - Neferet, annyira sajnálom! Nem akartam. Fel sem fogtam, hogy mit csinálok, amíg meg nem hallottam Kayla sikoltását.

- Persze hogy nem fogtad fel. Honnan is tudhatná egy frissen megjelölt vámpírjelölt, hogy mi az a vérszomj? - Megérintette a karomat, hogy megnyugtasson. A mozdulata anyámra emlékeztetett, amikor még az anyám volt. - Valószínűleg nem történt megbélyegzés.

- Megbélyegzés?

- Gyakran előfordul, amikor vámpírok isznak emberek véréből, különösen akkor, ha már a vérivás előtt is volt köztük valamilyen kötelék. Ezért nem szabad a vámpírjelölteknek emberek véréből inni. Igazából felnőtt vámpíroknak sem lenne szabad. Létezik egy egész vámpírszekta, akik erkölcstelennek tartják, és azt szeretnék, ha illegálissá nyilvánítanák - mondta.

Láttam, ahogy a tekintete elsötétül, miközben beszél. Hirtelen kirázott a hideg az arckifejezésétől. Aztán Neferet pislogott egyet, és a szeme újra olyan volt, mint azelőtt. Vagy lehet, hogy csak képzelődtem?

- De erről ráérsz majd hatodéves szociológiaórán vitatkozni.

- Mit csináljak Heath-szel?

- Semmit. Szólj nekem, ha újra megpróbál találkozni veled! Ha hív, ne vedd fel! Ha megtörtént a megbélyegzés, akkor a hangod is olyan hatással lehet rá, hogy képtelen ellenállni neked, és mindenáron a közeledbe akar majd jutni.

- Ez olyan, mint a *Drakulában* - motyogtam.

- Semmi köze ahhoz a nyavalyás könyvhöz! - csattant fel Neferet. - Stoker bemocskolta vele a vámpírok nevét, és rengeteg pitiáner problémát okozott nekünk az emberekkel.

- Elnézést, nem úgy értettem... Leintett.

- Nem, nem lett volna szabad rád zúdítanom a saját frusztrációmat annak a vén hülyének a könyve miatt. Nem aggódom a barátod miatt. Biztos vagyok benne, hogy rendbe fog jönni. Azt mondtad ivott és szívott is? Mármint marihuánát?

Bólintottam.

- De én nem élek vele - tettem hozzá. - Igazából ő meg Kayla sem. Nem értem, mi ütött beléjük. Azt hiszem, túl sokat lógnak együtt a Union drogos focistáival, és egyszerűen nem volt annyi eszük, hogy nemet mondjanak.

- A reakciója valószínűleg inkább a szervezetébe került mérgeknek volt köszönhető, semmint annak, hogy megbélyegezted. - Elhallgatott, előhúzott egy jegyzetömböt az íróasztala fiókjából, és a kezembe nyomott egy ceruzát. - De a biztonság kedvéért, írd le a barátaid teljes nevét és azt, hogy hol laknak! Ja, és ha tudod azoknak a unionos focistáknak a nevét, írd le azokat is!

- Miért kell magának a nevük? - kérdeztem elsápadva. - Ugye nem akarja felhívni a szüleiket?

Neferet felnevetett.

- Persze hogy nem. Az emberek fiatalkori csínytevései nem rám tartoznak. Csak azért van rájuk szükségem, hogy rá tudjak koncentrálni a csoportra, hátha úgy megtalálom, ha valaki mégis meg van bélyegezve közülük.

- És ha igen? Mi lesz akkor Heath-szel?

- Fiatal még, és a megbélyegzés gyenge, ezért idővel elmúlik majd. De ha teljesen meg van bélyegezve, akkor is vannak módszerek annak megszüntetésére. - Épp azt akartam mondani, hogy akkor hajrá, szüntesse meg, de Neferet folytatta: - De egyik módszer sem túl kellemes.

- Óh, értem.

Leírtam Kayla és Heath nevét, illetve címét. Arról fogalmam sem volt, hogy a unionosok hol laknak, de a nevükre emlékeztem. Neferet eközben felállt, elsétált a terem végébe, és levett a polcról egy vastag könyvet, amelyen ezüstszínű betűkkel az állt, hogy *Szociológia 4*.

- Kezdd el az elején, és olvasd végig az egész könyvet! Amíg nem végzel vele, addig tekints rá úgy, mint a házi feladatra ahelyett, amit órán feladok a többieknek.

A kezembe fogtam a könyvet. Nehéz volt, és a borítónak mintha hűvös lett volna a tapintása.

- Ha bármilyen kérdésed van, azonnal keress meg! Ha itt nem találsz, gyere a lakásomra Nüx Templomába. A főbejárattól jobbra van egy lépcső. Mivel jelenleg én vagyok az egyetlen papnő az iskolában, az egész második emelet az enyém.

Amiatt ne aggódj, hogy esetleg zavarsz. A mentorod vagyok, az a dolgod, hogy zavarj - mondta mosolyogva.

- Köszönöm, Neferet.

- Ne aggódj! Nüx megjelölt téged, és az istennő figyel a sajtóujaira. - Megölelt. - Most megyek, és szólok Nolan professzornak, hogy velem vagy. Ott a telefon az íróasztalomon, arról felhívhatod a nagymamádat. - Még egyszer megölelt, majd becsukta az ajtót, és magamra hagyott. Leültem az asztalára, és azon gondolkodtam, *milyen* rendes velem, és milyen rég volt utoljára, hogy anyám így megölelt. Aztán sírva fakadtam.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

- Szia, nagy, én vagyok az,

- Óh, Zoeybird! Jól vagy, kicsim?

Belemosolyogtam a telefonkagylóba, és megtöröltem a szemem. - Jól vagyok, nagy. Csak hiányzol.

- Nekem is hiányzol, kismadaram. - Egy pillanatra elhallgatott, majd azt kérdezte: - Anyád hívott?

- Nem.

Nagy felsóhajtott.

- Lehet, hogy nem akart addig zavarni, míg be nem illeszkedsz az új életedbe. Mondtam neki, amit Neferettől hallottam, hogy a nappalaid és az éjszakáid fel fognak cserélődni.

- Kösz, nagy, de szerintem nem ezért nem hívott.

- Lehet, hogy próbált, csak nem hallottad. Én is hívtalak tegnap, de csak az üzenetrögzítő kapcsol be.

Bűntudatot éreztem, mióta itt vagyok, még csak meg sem néztem a telefonomat.

- Elfelejtettem feltölteni a mobilomat. Fent van a szobámban. Ne haragudj, hogy nem vettem észre a hívásodat. - Aztán, hogy ne legyen annyira elkenődve (és hogy végre témát váltsunk), azt mondtam: - Ha visszamegyek a szobámba, majd megnézem. Lehet, hogy anya tényleg hívott.

- Lehet, kicsim. Na, és mondd, hogy vagy?

- Jól. Úgy értem, sok olyan dolog van itt, ami tetszik. Az óráim nagyon jók. Képzeld, nagyfi, még vívás és lovaglás is van.

- Ez fantasztikus! Emlékszem, mennyire szerettél Tapsin lovagolni.

- És van egy macskám is!

- Óh, Zoeybird, ennek nagyon örülök! Mindig is imádtad a macskákat. Összebarátkoztál már a többiekkel?

- Igen, a szobatársammal, Stevie Rae-vel. Remek csaj. És az ő barátaival.

- Akkor, ha minden ilyen jól megy, mire föl a könnyek? I Tudhattam volna, hogy nagyfi elől semmit nem lehet elrejteni.

- Csak... csak vannak dolgok az Átváltozás körül, amikkel nehéz megbirkózni.

- De azért jól vagy, nem? - Hallottam az aggodalmat a hangjában - Fáj még a fejed?

- Nem, nem ilyesmiről van szó. Inkább arról, hogy... – elhallgattam. El akartam neki mondani, mindent el akartam neki mondani, de nem tudtam, hogyan. Féltem. Féltem, hogyha megtudja, nem fog szeretni. Anyával is így jártam, nem igaz? Jobban mondva az történt, hogy anya elcserélt egy

új férjre, ami bizonyos szempontból még rosszabb is. Mi lesz velem, ha nagyfi is magamra hagy?

- Zoeybird, tudod, hogy nekem mindent elmondhatsz - szólalt meg a vonal másik végén.

- Olyan nehéz, nagyfi. - Az ajkamba haraptam, nehogy elsírjam magam.

- Akkor hadd könnyítsem meg a dolgod. Nem tudsz olyat mondani, hogy ne szeresselek utána is. A nagymamád vagyok, és az leszek holnap meg jövőre is. Sőt akkor is a nagymamád leszek, ha a lelkem csatlakozik őseim lelkéhez. A túlvilágról is szeretni foglak, kicsi madárkám.

- Vért ittam, és ízlett! - tört ki belőlem.

- A vámpíroknál ez a szokás, nem? - kérdezett vissza nagyfi habozás nélkül.

- De én nem vagyok vámpír. Vámpírjelölt vagyok, és az is még csak pár napja.

- Különleges vagy, Zoey. Mindig is az voltál. Miért lenne ez most másként?

- Nem érzem magam különlegesnek. Úgy érzem magam, mint egy szörnyeteg.

- Hadd mondjak valamit. Akármi történik, te akkor is te vagy. Nem számít, hogy megjelöltek. Nem számít, hogy átváltozol. A lelked, a szellemed mindig ugyanaz marad. Kívülről talán csak egy ismerős idegen vagy, de ha magadba nézel, megtalálod azt a **valakit**, akit tizenhat éve ismersz. |

- Az ismerős idegen... - suttogtam. - Honnan tudtad? |

- Vér vagy a véremből, lélek a lelkemből. Elég a helyedbe képzelnem magam, és tudom, hogy mit érzel.

- Köszönöm, nagyfi.

- Nincs mit, *u-ive-tsi-a-ge~ya*.

Elmosolyodtam, ahogy meghallottam a „lányom” szó cseroki megfelelőjét. Olyan varázslatos hangzása volt, mintha egy istennő! adta volna ezt a nevet. Az Istennő ajándéka...

- Nagyi, van még valami.

- Mondjad, madárkám!

- Azt hiszem, kapcsolatban állok az öt elemmel, amikor megidézük őket.

- Ha ez igaz, akkor nagy hatalmat kaptál, Zoey. A nagy hatalom pedig nagy felelősséggel is jár. A családjukban sok törzsfőnök, sámán és vajákos asszony volt. Légy óvatos, gondolkodj, mielőtt cselekszel! Az Istennő nem véletlenül ajándékozott meg ilyen különleges hatalommal. Úgy próbálj élni vele, hogy ne okozz csalódást Nüxnek és az őseidnek!

- Mindent megteszek, ami tőlem telik, nagyi.

- Ennél többet nem is kérek tőled, Zoeybird.

- Van itt egy lány, akinek szintén vannak különleges képességei, de szörnyű egy valaki. Nagyi, azt hiszem... azt hiszem... - Vettem egy nagy levegőt, és kimondtam azt, ami egész délelőtt érlelődött bennem. - Azt hiszem, erősebb vagyok, mint ő, és Nüx talán azért jelölt meg, hogy kilökjem abból a pozícióból, ahol most van. De... de ez azt jelentené, hogy át kell vennem a helyét, és nem tudom, hogy készen állok-e már rá. Talán soha nem is fogok.

- Kövesd a lelked útmutatását, Zoeybird! - Habozott egy kicsit, majd folytatta: - Emlékszel a népünk tisztító imádságára?

Elgondolkodtam. Számtalan alkalommal láttam, ahogy nagyi kimegy a háza mögött futó kis patakhoz, rituálisan megfürdik

benne, és elmondja a tisztító imádságot. Néha én is beálltam mellé a patakba, és elmondtam vele az imádságot. Az imádság egybefonódott a gyerekkorommal, elmondtuk az évszakok változásakor, a levendula betakarításakor, ha közeledett a tél, vagy ha nagy nehéz döntések előtt állt. Néha nem is tudtam pontosan, hogy miért akart megtisztulni és imádkozni. Egyszerűen csak úgy érezte helyesnek.

- Igen. Emlékszem - feleltem.

- Van folyóvíz az iskolátok udvarán?

- Nem tudom, nagy.

- Ha nincs, akkor egy füstölő is megteszi helyette. A zsálya és a levendula a legjobb, de friss fenyőág is megteszi, ha más nincs. Tudod, mit kell csinálnod, Zoeybird?

- Végig kell füstölnöm magam, a lábamtól felfelé, előbb elöl, aztán hátul - úgy szavaltam, mint kiskoromban, amikor nagy a népünk szokásaira tanított. - Aztán kelet felé fordulok, és elmondom a tisztító imádságot.

- Jól van, látom, emlékszel. Kérd az Istennő segítségét, Zoey! Biztos vagyok benne, hogy meg fog hallgatni. Meg tudod még ezt csinálni napfelkelte előtt?

- Azt hiszem, igen.

- Akkor én is elmondok egy imádságot, hátha kettőnk szavára jobban odafigyel az Istennő, és útmutatást nyújt neked.

Máris jobban éreztem magam. Nagy sosem tévedett az efféle dolgokban. Ha szerinte minden rendben lesz, akkor tényleg minden rendben is lesz.

- Hajnalhasadás előtt elmondom a tisztító imádságot. Ígérem.

- Jól van, madárkám. Az öregasszony nem tart fel tovább. Már el is kezdődött a tanítás, nem?

- Éppen drámaórára megyek. De, nagyí, te sosem fogsz megöregedni.
- Amíg hallom a hangodat, addig biztosan nem. Szeretlek, *u-we-tsi-a-ge-ya*.
- Én is szeretlek, nagyí.

Óriási kő esett le a szívemről azzal, hogy beszéltem nagyival. Még mindig félttem attól, mit hoz a jövő, és egyáltalán nem repesem az örömtől, hogy szembe kell szállnom Aphroditével. Arról nem is beszélve, hogy fogalmam sem volt, hogyan kezdjek neki. De most már legalább volt egy tervem. Vagy ha nem is „terv”, de legalább valami, amit csinálhatok. Elmondom a tisztító imádságot, aztán majd meglátjuk.

Igen, ez használni fog. Ezt mondogattam magamnak egész délelőtt tanítás alatt. Mire eljött az ebéd, már azt is eldöntöttem, hol fogom végrehajtani a szertartást: a fal tövében álló fa alatt, ahol Nalát találtam. Ezen gondolkodtam, miközben a salátabár felé mentem az Ikrek nyomában. A fák, különösen a tölgyfák, szentek voltak a cseroki nép számára, ezért jó választásnak tűnt. Ráadásul viszonylag félreeső helyen volt, és könnyen el lehetett jutni oda Heath és Kayla ugyan rám találtak, de most nem szándékozom a fal tetején üldögelni, ráadásul nem sok esélyt láttam rá, hogy Heath két egymást követő napon hajnali kettőkor felbukkanjon akár megbélyegeztem, akár nem. Heath az a fajta volt, aki ha tehetne, délután kettőig aludt mindennap. Év közben két ébresztőóra és az anyja rikoltozása ébresztette, nehogy elkéssen az iskolából, Az is hónapokig fog tartani, mire a

tegnapi éjszakázást kiheveri, Nyilván kiszökött otthonról este, találkozott K.-val (neki sosem okozott gondot, hogy meglépjen otthonról, mert a szülei teljesen gyanútlanok voltak), és fenn voltak egész éjjel. Ami nála azt jelentette, hogy ma nem ment suliba, és két napig a pályán is olyan lesz, mint a mosott szar. A lényeg az, hogy ma nem kellett a látogatásától tartanom.

- Szerinted nem félelmetesek ezek a bábukukoricák? Van valami kísérteties abban, hogy ilyen törpék.

Ijedtemben ugrottam egyet, és majdnem beleejtettem a merőkanalat a fehér dresszingsgel teli edénybe. Felnéztem, és Erik nevető kék szeme nézett vissza rám.

- Óh, szia - mondtam. - Megijesztettél.

- Úgy látszik, az a specialitásom, hogy rád ijesztek. Idegesen nevetgéltem, és közben tudtam, hogy az Ikrek árgus szemekkel figyelik minden mozdulatunkat.

- Látom, rendbe jöttél tegnap óta.

- Igen, minden oké. Jól vagyok. És most igazat mondok.

- Hallom, csatlakozol a Sötétség Lányaihoz.

Shaunee és Erin levegő után kapkodtak. Nem mertem rájuk nézni.

- Igen.

- Az király. Úgyis rájuk fér egy kis vérfrissítés.

- Rájuk? Úgy beszélsz, mintha te nem tartoznál köztük, pedig ha jól tudom, a Sötétség Fiainak tagja vagy.

- Igen, de az nem ugyanaz, mint a Sötétség Lányai. Mi csak a dísz vagyunk. Pont fordítva, mint az emberek világában.

Minden srác tudja, hogy nekünk csak az a feladatunk, hogy jól nézzünk ki, és Aphroditét szórakoztassuk.

A szemébe néztem, hátha ki tudok valamit olvasni belőle.

- És ezt csinálod még mindig? Szórakoztatod Aphroditét?

- Ahogy tegnap este mondtam, már nem, ezért is gondolom azt, hogy már nem sokáig leszek már a csoport tagja. Biztos vagyok benne, hogy már régen kirúgtak volna, ha nem lenne ez a színjátszósdi, amit csinállok.

- A „színjátszósdi” alatt azt érted, hogy a Broadway és Hollywood is felfigyelt már rád?

- Igen, erre gondoltam. - Elvigyorodott. - Tudod, az nem az igazi énem. Csak színjáték. Én nem olyan vagyok. - Közelebb hajolt hozzam, és a fülembé súgta. - Nekem is megvannak a magam mániái.

- Sokat gyakoroltad ezt a szöveget? Színlelt sértődöttséggel hátrahőkölt.

- Szöveget? Nem, Z. Ez nem csak szöveg, be tudom bizonyítani.

- Azt meghiszem.

- De tényleg. Gyere át ma este filmezni. A kedvenc DVD-imet fogjuk nézni.

- És mi ebben a bizonyíték?

- Az, hogy a *Csillagok háborúja* a kedvencem, az eredeti három rész. Kívülről tudom az egészet. - Ismét közelebb hajol hozzám. - Még Csubakka szövegét is.

Felnevettem.

- Meggyőztél. Tényleg nem vagy normális.

- Ugye megmondtam?

Időközben teleszedtük a tányérunkat salátával, és Erik elkísért az asztalhoz, ahol Damien, Stevie Rae és az Ikrek már vártak.

És meg sem próbáltak úgy tenni, mintha nem minket bámulnának tágra meredt szemmel.

- Szóval eljössz... velem... ma este?

Hallottam, hogy mindannyian visszafojtják a lélegzetüket. Szó szerint.

- Szívesen elmennék, de ma este nem tudok. Más... más programom van.

- Óh. Oké. Akkor... majd legközelebb. Szia. - Biccentett az asz tálnál ülők felé, és elment.

Leültem. Szótlanul meredtek rám.

- Mi az? - kérdeztem.

- Teljesen elment az a csöpp eszed - mondta Shaunee.

- A számból vetted ki a szót, húgocskám - mondta Erin.

- Remélem, jó okod volt rá, hogy így lepattintsad - szólalt meg Stevie Rae is. - Biztosan megbántottad vele.

- Szerintetek hagyná, hogy megvigasztaljam? - kérdezte Damien, aki még mindig álmodozva nézett Erik után.

- Felejtsd el - hűtötte le Erin.

- Nem vagytok egy súlycsoportban - tette hozzá Shaunee.

- Csss! - intette le őket Stevie Rae. Felém fordult, és egyenesen a szemembe nézett. - Miért mondtál neki nemet?

Mi fontosabb dolgod lehet annál, mint randizni vele?

- Megszabadulni Aphroditétől - feleltem egyszerűen.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

- Igaza van - mondta Damien.
- De csatlakozott a Sötétség Lányaihoz! - árulkodott Shaunee.
- Micsoda? - kiáltott fel Damien húsz oktávval magasabb hangon.
- Szálljatok le róla! - kelt azonnal a védelmemre Stevie Rae. - Csak felderítést végezz!
- Felderítést a francokat! Ha csatlakozott a Sötétség Lányaihoz, az azt jelenti, hogy egy követ fúj az ellenséggel - csattant fel Damien.
- Márpedig csatlakozott - mondta Shaunee.
- A saját fülünkkel hallottuk - tette hozzá Erin.
- Hahó! Én is itt vagyok - szóltam közbe.
- Akkor mondd el, mit fogsz csinálni! - fordult felém Damien.
- Még nem tudom pontosan.
- Márpedig jobb, ha kitalálsz valamit, különben azok a ribancok megesznek reggelire - mondta Erin.
- Bizony ám - helyeselt Shaunee, és a nagyobb nyomaték kedvéért vicsorogva beleharapott a salátájába.
- Álljatok már le! Nem egyedül kell kitalálnia az egészet. Itt vagyunk neki mi is. - Stevie Rae összefonta a karját a mellkasán, és az Ikrekre nézett.
Hálásan rámosolyogtam Stevie Rae-re.
- Igazából van egy elképzelésem.
- Helyes. Mondd el, és mi majd ötletelünk - vágta rá Stevie Rae. Mindenki várakozóan nézett rám. Felsőhajtottam.
- Nos. Ööö... - kezdtem bizonytalanul. Féltem, hogy ostobaságnak fog tűnni, amit mondok. De aztán vettem egy nagy levegőt, és úgy döntöttem, elmondom nekik, mi jár a

fejemben egyfolytában azóta, hogy a nagyival beszéltem. - Azt gondoltam, hogy elmondok egy ősi tisztító imádságot a cseroki rítus szerint, és Nüx segítségét kérem, hogy ki tudjak találni valami tervet.

Egy végtelennek tűnő pillanatig senki sem szólalt meg az asztalnál. Végül Damien törte meg a csendet:

- Nüx segítségét kérni nem rossz ötlet.

- Te cseroki vagy? - kérdezte Shaunee.

- Úgy nézel ki - mondta Erin.

- Ébresztő! Redbird a vezetékneve. Persze hogy cseroki - zárta le a vitát Stevie Rae.

- Az jó - mondta Shaunee kétkedő arccal.

- Én csak azt gondoltam, hogy Nüx hátha meghallgat, és talán ad valami ötletet, hogy mit kezdjek azzal a szörnyű

Aphroditével. - Végignéztem a barátaimon. - Valami belül azt súgja, nem szabad hagynom, hogy megússza azt a sok szemétséget, amit csinál.

- Hadd mondjam el nekik! - szólalt meg hirtelen Stevie Rae. - Nem fogják elárulni senkinek. De tényleg. És ők segíthetnének, ha tudnák.

- Mi a lóf? - kérdezte Erin.

- Oké, most már nincs más választásod - mondta Shaunee, és Stevie Rae-re szegezte a villáját. - Akármi is az, most már így is, úgy is kiverjük belőled.

Megrovóan néztem Stevie Rae-re, aki büntudatosan megvonta a vállát, és azt mondta:

- Ne haragudj!

Vonakodva lehalkítottam a hangomat, és előrehajoltam.

- Ígérjétek meg, hogy nem mondjátok el senkinek!

- ígérjük - felelték.
- Azt hiszem, kapcsolatot tudok teremteni mind az öt elemmel.
- Csend. Szótlanul meredtek rám. Hárman döbbenet, Stevie Rae önelégült mosollyal az arcán.
- Még mindig azt gondoljátok, hogy nem tudja legyőzni Aphroditét? - kérdezte Stevie Rae.
- Tudtam, hogy a Jeled nem csak azért ilyen, mert elestél, és bevágtad a fejed! - mondta Shaunee.
- Ez igen - füttyentett halkán Erin. - Micsoda pletyka!
- Senki nem tudhatja meg! - hűtöttem le gyorsan.
- Ne aggódj - nyugtatott meg Shaunee. - Csak azt mondjuk, hogy eljön a nap, amikor ez az év pletykája lesz!
- Tudjuk, hogyan kell kivárni a megfelelő pillanatot – mondta Erin. Damien ügyet sem vetett rájuk.
- Ha jól tudom, nem volt még a történelemben olyan Főpapnő, aki mind az öt elemmel kapcsolatba tudott volna lépni. – Damien hangja egyre izgatottabb lett beszéd közben. - Tudod, mit jelent? - De nem hagyta, hogy válaszoljak. - Azt jelenti, hogy te lehetsz minden idők legkolosszálisabb vámpír Főpapnője.
- Kolosszális?
- Erős, hatalmas - mondta türelmetlenül. - Valóban képes lehelsz arra, hogy legyőzd Aphroditét!
- Ez aztán tényleg jó hír - mondta Erin, Shaunee pedig egyetértően bólogatott.
- Mikor és hol csináljuk azt a tisztító izét? - kérdezte Stevie Rae.
- Csináljuk?

- Most már mi is benne vagyunk, Zoey - felelte.

Már nyitottam a számat, hogy tiltakozzak, hiszen még magam sem tudtam, hogy mit fogok csinálni. Nem akartam olyasvalamibe belerángatni a barátaimat, ami még bennem sem állt össze. De Damien nem hagyott rá időt, hogy nemet mondjak.

- Szükséged van ránk - mondta. - Még a legkolosszálisabb Főpapnőnek is kell egy kör.

- Igazából nem akartam megidézni az elemeket. Csak egy megtisztító imádságot akartam elmondani.

- Mi lenne, ha alakítanánk egy kört, megidéznéd az elemeket, majd elmondanád az imádságot, és utána kérnéd Nüx segítségét? - kérdezte Stevie Rae.

- Logikusnak tűnik - felelte Shaunee.

- Ráadásul ha tényleg kapcsolatba tudsz lépni az öt elemmel, fogadni mernék, hogy azt mi is érezni fogjuk, ha mi alkotjuk a kört körülötted. Jól mondom, Damien? - kérdezte Stevie Rae. Mindenki a csoport meleg okostojására meredt.

- Ésszerű feltételezés - mondta.

Még mindig ellenkezni akartam, noha legbelül nagy megkönnyebbülést éreztem, és hálás voltam, hogy a barátaim mellettem állnak, és nem hagyják, hogy egyedül nézzek szembe az ismeretlennel.

Becsüld meg őket; értékes gyöngyszemek.

Az ismerős hang megszólalt a fejemben, és rájöttem, hogy nem szabad megkérdőjeleznem azt az ösztönt, amelyet Nüx csókja hívott életre bennem, örökre megváltoztatva ezzel a Jelemet és az életemet.

- Oké, szükségem lesz egy füstölőre. - Értetlenül néztek rám, ezért megmagyaráztam. - A megtisztuláshoz kell, mivel folyóvíz nincsen kéznél. Vagy van?
- Úgy érted, hogy egy folyó vagy patak? - kérdezte Stevie Rae.
- Igen.
- Hát, van egy kis ér, ami az étkező előtt fut, és valahol az iskola alatt tűnik el - mondta Damien.
- Az nem jó; túlságosan szem előtt van. Füstölőt kell használnunk. Legjobb a szárított levendula és zsálya összegyúrva, de végszükség esetén egy fenyőág is megteszi.
- Én tudok szerezni zsályát és levendulát - mondta Damien. - Az iskola raktárában vannak efféle cuccok az ötöd- és hatodévesek Varázslatok és szertartások órájához. Majd azt mondom, hogy egy felsőbb évesnek van szüksége rá, és én csak segítek neki. Mi kell még?
- A tisztító imádságok alkalmával nagyfi mindig köszönetet mondott a cserokik hét szent irányának: északnak, délnek, keletnek, nyugatnak, a Napnak, a Földnek és önmagának. De én azt akarom, hogy ez az imádság inkább Nüxnek szóljon. - Az ajkamat rágcsálva gondolkodtam.
- Okos gondolat - mondta Shaunee.
- Igen - szólalt meg Erin is. - Nüx például nem szövetségese a Napnak. Ő az Éjszaka. .
- Szerintem az a legjobb, ha a megérzéseidre hallgatsz - mondta Stevie Rae.
- Egy Főpapnőnek az az egyik első dolog, amit meg kell tanulnia, hogy bízson önmagában - jelentette ki Damien.

- Oké, akkor szükségem van öt gyertyára is az öt elemhez - határoztam el magam.
- Gyerekjáték - mondta Shaunee.
- Igen, a templomot sosem zárják, és tele van gyertyákkal.
- És az nem gond, ha elhozzuk őket? - Nüx Templomából lopni nem tűnt valami jó ötletnek.
- Addig nem, amíg visszavisszük őket - felelte Damien. - Még valami?
- Ennyi. - Azt hiszem. De nem voltam benne biztos. Igazából még mindig nem tudtam pontosan, hogy mit csinállok.
- Hol és mikor? - kérdezte Damien.
- Vacsora után. Mondjuk ötkor. De nem mehetünk együtt. Más se hiányozna, mint hogy Aphrodité vagy valamelyik Sötétség Lánya azt higgye, valami titkos összejövetelet tartunk, és érdeklődni kezdjen. Találkozzunk annál a hatalmas tölgyfánál a keleti fal mellett! - Elmosolyodtam. - Csak tegyetek úgy, mintha ki akarnátok rohanni a szabadidőcsarnokból, hogy minél messzebb kerüljete azoktól a sötét ribancoktól, és akkor biztosan megtaláljátok.
- Nem lesz nehéz úgy tenni - mondta Shaunee. Erin bólogatott.
- Oké, mi majd visszük a hozzávalókat - mondta Damien. - Ja, mi visszük a hozzávalókat; te hozod a kolosszálisságot - vigyorgott gúnyosan Shaunee.
- Ilyen alakja nincs ennek a szónak. Többet kéne olvasnod. Attól talán nőne a szókincsed - felelte Damien.
- Anyádnak kéne többet olvasnia - vágott vissza Shaunee, majd jót nevettek Erinrel ezen a nagyon rossz viccen.

Én azonban örültem, hogy végre nem én vagyok a téma, és viszonylag nyugodtan megehetem a salátámat, miközben ők egymással vannak elfoglalva. Evés közben a tisztító imádság szövegét próbáltam felidézni szóról szóra, amikor Nála egyszer csak felugrott mellém a padra. Nagy szemekkel meredt rám, aztán odabújt hozzám, és elkezdett dorombolni, mint egy traktor. Nem tudom, miért, de ez valahogy megnyugtató. És amikor a csengő megszólalt, és mindannyian elindultunk órára, a barátaim rám mosolyogtak, lopva kacsintottak egyet, és azt mondták: „Majd találkozunk, Z.” Jólesett, még akkor is, ha az Eriktől kapott becenév hallatán egy pillanatra megsajdult a szívem.

A spanyolóra gyorsan elröpült; egész órán azt gyakoroltuk, hogyan kell azt mondani, hogy szeretünk vagy nem szeretünk valamit. Garmy professzor haláli egy fazon. Azt mondta, ezek a mondatok meg fogják változtatni az életünket. *Me gusta gatos.* (Szeretem a macskákat.) *Megusta irdecompras.*

(Szeretek vásárolni.) *No megusta cocinar.* (Nem szeretek főzni.) *No me gusta lavantarel gato.* (Nem szeretem kimosni a macskát.) Ezek voltak Garmy professzor kedvencei, és azzal töltöttük az órát, hogy kitaláltuk a magunk kedvenceit is.

Igyekeztem nem írni olyanokat, mint *me gusta Erik...* vagy *no megusta el ribanc Aphrodité.* Jó, tudom, hogy spanyolul nem úgy van a ribanc, de akkor is jól hangzik. Mindenesetre az óra jól telt, és végre értettem is azt, amit mondok. A lovaglás már nem röpült el ilyen gyorsan. Az istállótakarítás remek alkalom a gondolkodásra - újra meg újra elmondtam magamban a tisztító imádság szövegét-, de az egy óra akkor is egy órának tűnt. Stevie Rae-nek ezúttal nem kellett értem jönnie.

Túlságosan fel voltam pörögve ahhoz, hogy elveszítsem az időérzékemet. Ahogy megszólalt a csengő, gyorsan leraktam a kefét (Lenobia megint megengedte, hogy lecsutakoljam Perszephonét, és kilátásba helyezte, hogy a jövő héten talán már meg is ülhetem.) Kisiettem az istállóból, és közben azt kívántam, bárcsak ne lenne ilyen késő a „való világban”. Nagyon szerettem volna felhívni nagyit, és elmondani neki, milyen jól kijövök a lovakkal.

- Tudom, mire készülsz. Majdnem félrenyeltem ijedtemben.

- Aphrodité! Nehezedre esett volna szólni, hogy itt állsz a háttam mögött? Mi vagy te, valami pók? Halálra rémisztettél.

- Mi a baj? - dorombolta. - Nem tiszta a lelkiismereted?

- Ha lesből támadsz, még szép, hogy megijedek. A lelkiismeretemnek ehhez semmi köze.

- Szóval nem követtél el semmit?

- Elárulnád, miről beszélsz?

- Tudom, mit tervezel ma estére.

- Beavatnál engem is? - *A francba? Vajon hogyan jött rá?*

- Mindenki bedől a kis aranyos pofikádnak meg az ártatlan tekintetednek, és le vannak nyugózva az átkozott Jeledtől.

Mindenki, rajtam kívül. - Elém lépett, és megálltunk a járda közepén. Kék szeme összeszűkülte, az arca pedig eltorzult a gyűlölettől. Pont úgy nézett ki, mint valami mesebeli boszorkány. Egy ribanc boszorkány. - Nem érdekel, hogy mit

hallottál, ő akkor is az enyém! És az enyém is marad.

Mindörökre.

Elkerekedett a szemem, és úgy megkönnyebbültem, hogy majdnem elnevettem magam. Erikről beszélt, nem a tisztító imádságról!

- Úgy beszélsz, mintha Erik anyja lennél. Ő is tudja, hogy ennyire szemmel tartod?

- Akkor is úgy néztem ki, mintha az anyja lennék, amikor kilested, ahogy leszopom a farkát?

Szóval tudta. Mindegy. Azt hiszem, ez a beszélgetés elkerülhetetlen volt.

- Nem, nem úgy néztél ki, mint az anyja. Hanem úgy, mint valami szájalmas ribanc, aki kétségbeesetten könyörög egy srácnak, de az már nem kér belőle!

- A kurva anyádat!

Velem senki nem beszélhet így!

Felemelte a kezét, és behajlított körmökkel az arcom felé csapott velem. Abban a pillanatban mintha megállt volna a világ, és csak ketten maradtunk egy lassított felvételen. Könnyedén elkaptam a csuklóját. Túl könnyedén. Olyan volt, mint egy kisgyerek, aki dühösen hadonászik, de nincs benne annyi erő, hogy bárkinek is fájdalmat tudjon okozni. Egy pillanatig így maradtunk, és álltam gyűlölködő tekintetét.

- Soha többé ne próbálj megütni! Én nem tartozom a talpnyalóid közé. Jól jegyezd meg, amit mondom! Én nem félek tőled. - Azzal ellöktem a csuklóját, és én lepődtem meg a legjobban, amikor azt láttam, hogy a mozdulatom erejétől majdnem elveszíti az egyensúlyát.

A csuklóját dörzsölgetve bámult rám.

- Ne is próbálj eljönni holnap! Vedd úgy, hogy visszavontam a meghívást a Sötétség Lányai közé.

- Valóban? - Hihetetlen nyugalom áradt szét bennem. Nálam volt az aduász, és most elő is húztam. - És mit fogsz mondani a mentoromnak, Neferet Főpapnőnek, aki támogatta, hogy

csatlakozzam a Sötétség Lányaihoz? Hogy kirúgtál, mert féltékeny vagy rám az ex-pasid miatt?

Aphrodité elsápadt.

- Ja, és abban biztos lehetsz, hogy nekem nagyon, de nagyon rosszul fog esni a dolog, amikor Neferet megkérdezi, hogy mi történt. - Szípoztam egy kicsit, mint aki mindjárt elsírja magát.

- Tudod, milyen érzés az, amikor egy csoportban *senki nem* akarja, hogy ott legyél? - vicsorogta.

Éreztem, ahogy a gyomrom görcsbe rándul, és uralkodnom kellett, nehogy eláruljam magam. Igen, pontosan tudtam, milyen érzés része lenni valaminek - egy úgynevezett családnak -, és közben azt érezni, hogy nemkívánatos személy vagyok, de Aphrodité ezt sosem tudhatja meg. Így hát elővettem a legkedvesebb mosolyomat, és azt csicseregtem:

- Biztos vagy benne, Aphrodité? Ha jól tudom, Erik a Sötétség Fiainak tagja, és ma ebédnél azt mondta, nagyon örül, hogy csatlakoztam.

- Jól van. Gyere el! Tegyéél úgy, mintha te is közénk tartoznál! De ne feledd, hogy ők az én híveim. Te csak egy betolakodó vagy, egy nemkívánatos személy. És még valami: Erik Night és köztem olyan kapocs van, amit te sosem fogsz megérteni. Ő nem az *exem*. Nem vártad meg a végét a mi kis játékunknak ott a folyosón. Akkor is és most is az történt, amit én akarok. Az enyém volt, és az is marad. - Azzal hátradobta nagyon szőke haját, és elviharzott.

Egy pillanattal később Stevie Rae dugta ki a fejét egy fa mögül, amely nem messze volt a járdától, és azt kérdezte:

- Elment?

- Hála Istennek. - Mosolyogva ráztam a fejemet. - Te mit keresel itt?
 - Viccelsz? Bujkállok. Mindig halálra rémülök tőle. Épp téged kerestelek, amikor megláttam, hogy veszekedtek. Az nem semmi volt, ahogy elkaptad a kezét!
 - Aphroditére ráférne egy terápia. Stevie Rae felnevetett.
 - Figyelj csak, most már előjöhetsz a fa mögül.
- Stevie Rae még mindig nevetve odapenderült mellém, és belém karolt.
- Jól megmondtad neki!
 - Meg én.
 - Tényleg nagyon utál téged. Tényleg.
 - Tudod, mit jelent ez? - kérdezte Stevie Rae.
 - Igen. Hogy nincs más választásom. Le kell győznöm.
 - Úgy van.

De tudtam, hogy már azelőtt sem volt más választásom, hogy Aphrodité megpróbálta volna kikaparni a szemem. Már akkor eldőlt minden, amikor Nüx elhelyezte a Jelét a homlokomon. Ahogy Stevie Rae-vel sétáltunk a gázégőkkel megvilágított éjszakában, ismét eszembe jutottak az Istennő szavai: *A lelked sokkal érettebb a korodnál, Zoeybird. Higgy önmagában, és megfogod találni az utadat! De ne feledd, hogy a sötétség nem egyenlő a gonosszal, mint ahogy a világosság sem jelent mindig jót!*

HUSZONHARMADIK FEJEZET

- Remélem, a többiek is idetalálnak - mondtam, és körülnéztem. Stevie Rae és én a nagy tölgyfa alatt álltunk. - Tegnap nem tűnt ilyen sötétnek az éjszaka.

- Nem is volt. Ma éjjel nagyon felhős az ég, szinte teljesen eltakarja a Holdat. De ne aggódj, az Átváltozás következtében egyre jobban látunk a sötétben. Szerintem már van olyan jó a szemem, mint Nalának. - Stevie Rae szeretetteljesen megsimogatta a macska fejét, mire Nála behunyta a szemét, és dorombolni kezdett. - Meg fognak találni minket.

Nekidőltem a fának, és tovább aggodalmaskodtam. A vacsora finom volt - sült csirke fűszeres rizzzel és zöldborsóval (meg kell hagyni, hogy tényleg jól főztek) -, minden remekül ment, egészen addig, míg Erik oda nem jött az asztalunkhoz, és azt nem mondta, hogy szia. Nem azt mondta, hogy „szia, Zoey, még mindig tetszel nekem”. Hanem csak annyit, hogy „szia, Zoey”. Pont. Egy szóval sem többet. Fogta a kajáját, és elsétált két srác társaságában, akiket az Ikrek egyszerűen csak dögösnek tituláltak. Én addig észre sem vettem őket.

Túlságosan el voltam foglalva Erikkal. Hiába mosolyogtam, ő csak egyetlen pillanat erejéig nézett rám, amíg azt mondta, hogy „szia, Zoey”, majd továbbment. Hirtelen a csirke sem esett már olyan jól.

- Megsértetted az önérzetét. Legyél kedves vele, és akkor majd újra elhív randizni - mondta Stevie Rae visszarántva a jelenbe, a fa alá.

- Honnan tudtad, hogy Erikre gondolkodok? - kérdeztem. Stevie Rae abbahagyta Nála simogatását, ezért odanyúltam, és megvakartam a fejét, mielőtt elkezd nyivákolni.
- Onnan, hogy én is ezen gondolkodtam.
- Inkább az elemek megidézésére kellene gondolnom, mivel soha életemben nem csináltam még ilyet, meg a tisztító szertartásra, nem valami pasira.
- Ő nem „valami pasi”! Ő az iskola legdöögösebb pasija - mondta elnyújtott hangon Stevie Rae, amin elnevettem magam.
- Ez csak Erik lehet - lépett ki Damien a fal árnyékából. - Ne aggódjatok! Láttam, milyen szemekkel nézett rád ebéd közben. Újra meg fogja próbálni.
- Neki elhiheted - szólalt meg Shaunee.
- A csoport péniszszakértője - helyeselt Erin. Végre együtt voltunk mind az öten.
- Ahogy mondod - bólogatott vigyorogva Damien. Mielőtt megfájdult volna a fejem ettől a sok sületlenségtől, gyorsan témát váltottam.
- Sikerült mindent beszerezni?
- Én magam kötöttem össze a szárított zsályát és levendulát. Remélem, így jó lesz. - Damien előhúzott a kabátujjából egy szárított gyógynövényekből sodort füstölőt, Vastag volt, körülbelül harminc centi hosszú, és azonnal megcsapott a levendula ismerős, édes illata. Az összesodort leveleket Damien szorosán összekötözte, nehogy szétessen a füstölő.
- Tökéletes - mosolyogtam rá. Látszott rajta, hogy megkönnyebbült.
- Keresztöltéssel csináltam - mondta szégyenlősen.

- Hé, már mondtam, hogy emiatt nem kell szégyenkezned. A hímzés nagyon aranyos hobbi. Ráadásul jó vagy benne - próbálta felvidítani Stevie Rae.

- Bárcsak apám is így gondolná - felelte Damien. Belesajdult a szívem, olyan bánatosan mondta ezt.

- Igazán megtaníthatnál valamikor hímezni. Mindig is szerettem volna megtanulni, hogyan kell - hazudtam. Damien arca felderült.

- Bármikor, Z.

- Hol vannak a gyertyák? - kérdeztem az Ikrektől.

- Ne izgulj! Megmondtuk, hogy gyerek... - Shaunee kinyitotta a táskáját, és kivett belőle egy zöld, egy sárga és egy kék gyertyát hozzá illő színű üvegtartókkal együtt.

- ...játék. - Erinnél volt a piros és a lila gyertya, szintén üvegtartóval együtt.

- Jól van. Nézzük csak! Gyertek ide, kicsit odébb a fától, de ne túl messzire, hogy azért az ágai fölöttünk legyenek. - Eltávolodtam néhány lépésnyire a fától, ők pedig követtek. A gyertyákra pillantottam. Mit tegyek? Talán az lenne a legjobb, ha... És ahogy megfogalmazódott bennem az ötlet, már tudtam, hogy azt kell tennem. Gondolkodás nélkül rábíztam magam a megérzéseimre, és egyszerűen csak követtem őket. - Mindegyikötöknek adok egy gyertyát. Ti fogjátok képviselni az elemeket, akárcsak a Telihold Szertartáson a Neferet körül állók. Én leszek a szellem. - Erin odaadta a lila gyertyát. - Én vagyok a kör közepén. Ti körülöttem fogtok állni. - Habozás nélkül elvettem a piros gyertyát Erintől, és Shaunee kezébe nyomtam. - Te leszel a tűz.

- Az illik hozzám. Úgyis tudja mindenki, hogy milyen tüzes vagyok - mondta vigyorogva, és elfoglalta a helyét a kör déli csücskén.

A zöld gyertya volt a következő. Stevie Rae felé fordultam.

- Te vagy a föld.

- A zöld a kedvenc színem - mondta vidáman, és beállt Shaunee-val szembe.

- Erin, te vagy a víz.

- Remek. Úgyszincs jobb annál, mint a tengerparton napozni, és néha csobbanni egyet. - Erin beállt nyugati irányba.

- Akkor én leszek a levegő - mondta Damien, és megfogta a sárga gyertyát.

- Így van. A te elemed fogja nyitni a kört.

- Pont úgy, ahogy én szeretném megnyitni az emberek elméjét

- mondta, és elfoglalta a keleti pozíciót.

Kedvesen rámosolyogtam.

- Igen, pont úgy.

- Oké. És most? - kérdezte Stevie Rae.

- A füstölő segítségével megtisztítjuk magunkat. - Leraktam a lila gyertyát a földre, hogy a füstölőre tudjak koncentrálni.

Aztán a szememet forgatva megkérdeztem: - A pokolba!

Eszébe jutott valakinek, hogy gyufát vagy öngyújtót hozzon?

- Természetesen - felelte Damien, és előhúzott egy öngyújtót a zsebéből.

- Kösz, levegő - mondtam.

- Szóra sem érdemes, Főpapnő - válaszolta.

Nem feleltem rá semmit, de a név hallatán jóleső borzongás futott végig a testemen.

- így kell használni a füstölőt - mondtam, és örültem, hogy a hangom nyugodtabb, mint amilyen valójában vagyok. Megálltam Damien előtt, mert úgy döntöttem, hogy azzal kezdem, aki az elemek megidézésekor is az első lesz. Ahogy elkezdtem magyarázni a barátaimnak, hogy mit csinálok, rá kellett jönnöm, hogy kísértetiesen hasonlítok a nagymamámra. - A füstölés egy személy, egy hely vagy egy tárgy rituális megtisztítása a negatív energiáktól, szellemektől vagy hatásoktól. A füstölés ceremóniája abból áll, hogy különleges, szent növényeket égetünk el, és vagy az így keletkezett füstbe mártjuk a tárgyat, vagy körbehordjuk ezt a füstöt az adott helyen, illetve személy körül. A növény szelleme tisztítja meg azt, amit megfüstölünk. - Damienre mosolyogtam. - Mehet?

- Feltétlenül - válaszolta Damien rá jellemző módon. Meggyújtottam a füstölőt, hagytam egy kicsit égni a száraz gyógynövényeket, majd elfújtam a lángot, és nem maradt más, csak egy kis szépen füstölgő parázs. Damien lábánál kezdtem, onnan haladtam felfelé a testén, közben pedig folytattam ennek az ősi rituálénak a magyarázatát.

- Nem szabad megfeledkezni róla, hogy azoknak a növényeknek a szellemétől kérjük a segítséget, amelyeket a füstöléshez használunk, és megfelelő tisztelettel kell bánni velük, el kell ismernünk a hatalmukat.

- Miért pont levendula és zsálya? - kérdezte Stevie Rae a kör másik oldaláról.

Nem hagytam abba Damien testének megtisztítását, úgy válaszoltam.

- A szürke levelű zsályát sok hagyományos szertartáshoz használják. Elűzi a negatív energiákat, szellemeket és hatásokat. Más zsályafajoknak is megvan ugyanez a hatása, de én jobban szeretem a szürke levelűt, mert annak jobb az illata.

- Felértem Damien fejéhez, és rámosolyogtam. - Jó választás volt, Damien.

- Néha azt gondolom, van némi érzékem a gondolatolvasáshoz - mondta Damien.

Erin és Shaunee felhorkantak, de nem foglalkoztunk velük.

- Oké, most fordulj meg az óramutató járásával egy irányba, és megtisztítom a hátadat is - szóltam. Damien megfordult, én pedig folytattam a füstölést. - A nagymamám mindig tesz levendulát is a füstölőibe. Biztos vagyok benne, hogy részben azért, mert van egy levendulaültetvénye.

- Az király! - mondta Stevie Rae.

- Igen, fantasztikus hely. - Hátramosolyogtam a vállam felett, de közben továbbra is Damienre dolgoztam. - A másik oka annak, hogy levendulát használ, az, hogy ez a növény képes visszaállítani az egyensúlyt és létrehozni egy békés atmoszférát. Ráadásul vonzza a pozitív energiákat és szellemeket. - Megérintettem Damien vállát, aki erre megfordult. - Készen vagy.

Aztán odaléptem Shaunee-hoz, a tűz megszemélyesítőjéhez, és elkezdtem őt is füstölni.

- Pozitív szellemek? - kérdezte Stevie Rae ijedt gyerekhangon. - Nem tudtam, hogy az elemeken kívül mást is megidézünk a körbe.

- Kérlek, Stevie Rae - mondta Shaunee összevonva a szemöldökét. - Milyen vámpír az olyan, aki fél a szellemektől?

- Bizony. Ez nem hangzik valami jól - helyeselt Erin. Stevie Rae-re pillantottam, és találkozott a tekintetünk. Mindketten ugyanarra gondoltunk, az Elizabeth-szel való találkozásomra, de egyikünk sem akart beszélni róla.

- Én nem vagyok vámpír. Még nem. Csak egy vámpírjelölt. Ezért szerintem teljesen normális, ha félek a szellemektől.

- De Zoey nem a cseroki szellemekről beszél? Azok valószínűleg nem fognak törődni öt vámpírjelölttel, akik közül csak egy tartozik vér szerint közéjük - mondta Damien. Végeztem Shaunee-val, és továbbmentem Erinhez.

- Szerintem nem sokat számít, hogy milyenek vagyunk kívülről - mondtam, és azonnal éreztem, hogy helyes az, amit mondok. - Az számít, ami bennünk van. Gondolatok csak bele: Aphrodité és a bandája az iskola legszebb és legtehetségesebb diákjaiból áll. Ha ebből indulunk ki, akkor a Sötétség Lányai akár egy remek klub is lehetne. Mégis ribanc boszorkáknak hívjuk őket, és valójában egy csapat erőszakos és elkényeztetett kölyökből áll a társaságuk. - Egy pillanatra eltűnődtem, hogy Erik vajon hogyan illik bele ebbe az egészbe? Tényleg fél lábbal már kint volt belőle, ahogy mondta nekem, vagy inkább Aphroditének volt igaza, és sokkal jobban kötődött hozzá, mint azt bevallotta?

- Vagy olyanokból, akiket kényszerítettek, hogy csatlakozzanak, és félnek kiszállni az egészségből - mondta Erin.

- Pontosan. - Gondolatban megráztam magam. Nem ez volt a megfelelő időpont arra, hogy Erikről álmodozzam. Befejeztem Erin füstölését, és Stevie Rae elé léptem. - A lényeg az, hogy szerintem az őseim szelleme hall minket, a zsálya és a levendula szelleme pedig segít nekünk. Azt

azonban nem hiszem, hogy félnünk kellene tőlük, Stevie Rae. Nem azért hívjuk ide őket, hogy segítsenek szétrúgni Aphrodité seggét. - Egy pillanatra elhallgattam, majd hozzátettem: - Annak ellenére, hogy igencsak ráférne, hogy valaki szétrúgja a seggét. Nem hinném, hogy ijesztő szellemek fognak keringeni körülöttünk ma éjjel - mondtam határozottan, majd átadtam a füstölőt Stevie Rae-nek. - Oké, most te csináld velem!

Stevie Rae elkezdte leutánozni a mozdulataimat, én pedig átadtam magam az ismerős, édes illatnak, amely körülfonta a testemet.

- Nem fogjuk megkérni őket, hogy segítsenek szétrúgni a seggét? - kérdezte Shaunee csalódottan.

- Nem. Megtisztítjuk magunkat, és Nüx útmutatását fogjuk kérni. Nem megverni akarom Aphroditét. - Hirtelen eszembe jutott, mennyire jólesett ellökni és megmondani neki a magamét. - Oké, azt elismerem, hogy jólesne, de ez akkor sem oldaná meg a Sötétség Lányainak problémáját.

Stevie Rae befejezte a füstölésemet, én pedig elvettem tőle a füstölőt, és óvatosan elnyomtam a földön. Utána visszatértem a kör közepére, ahol Nála narancsvörös labdaként feküdt a szellem gyertyája mellett. A barátaimra néztem.

- Igaz, hogy nem szeretjük Aphroditét, de szerintem fontos, hogy ne olyan negatív dolgokra koncentráljunk, mint az ő szétpofozása vagy eltávolítása a Sötétség Lányainak éléről. Ő biztosan ezt tenné a helyünkben. Mi azt akarjuk, ami helyes. Igazságot, nem pedig bosszút. Mások vagyunk, mint ő, és ha valahogy sikerül átvennünk a helyét, akkor a Sötétség Lányai is másmilyenek lesznek.

- Látod, ezért leszel te a Főpapnő, Erin meg én pedig csak a te nagyon csinos segítőid. Mi egyszerűek vagyunk, és semmi mást nem szeretnénk, mint lerúgni a szőke fejecskéjét a válláról - mondta Shaunee, miközben Erin buzgón bólogatott.

- Csak pozitív gondolatokat, ha kérhetném - mondta Damien szigorúan. - Éppen egy tisztító szertartás kellős közepén vagyunk.

Mielőtt Shaunee gyilkos pillantását néhány keresetlen szóval is meg tudta volna támogatni, Stevie Rae csiripelni kezdett:

- Oké! Én csak pozitív dolgokra gondolok! Például arra, hogy milyen nagyszerű volna, ha Zoey lenne a Sötétség Lányainak vezetője.

- Remek ötlet, Stevie Rae - mondta Damien. - Én is ugyanerre gondolok.

- Hé! Nem ér! Nekem is ez pozitív gondolatom - szólalt meg Erin. - És neked, húgocskám?

Shaunee befejezte Damien szemmel verését, és azt mondta:

- Tudjátok, hogy mindig szívesen veletek tartok. És tényleg baromi jó lenne, ha Zoey vezetné a Sötétség Lányait, és egy nap valódi Főpapnő válna belőle.

Valódi Főpapnő... egy pillanatra eltűnődtem, vajon az jó vagy rossz jelnek számít-e, hogy a szavak hallatán úgy éreztem, mindjárt elhányom magam. Már megint. Felsőhajtottam, és meggyújtottam a lila gyertyát.

- Készen álltok? - kérdeztem tőlük.

- Készen! - felelték egyszerre.

- Oké, fogjátok meg a gyertyákat!

Azzal gyorsan (nehogy legyen időm meggondolni magam és visszakozni), odavittem a gyertyát Damiennek. Nem voltam

olyan tapasztalt és elegáns, mint Neferet, sem olyan csábító és magabiztos, mint Aphrodité. Olyan voltam, mint én. Mint Zoey, az ismerős idegen, aki egy viszonylag normális középiskolásból egyáltalán nem hétköznapi vámpírjelöltté vált. Vettem egy nagy levegőt.

Ahogy a nagymamám mondaná, csak annyit tehettem, hogy megpróbálom kihozni magamból a legjobbat.

- A levegő mindenhol jelen van, ezért logikus, hogy ez legyen az első elem, amelyet megidézünk a körbe. Arra kérlek, levegő, hogy hallgasd meg kérésemet, és gyere el közénk! -

Meggyújtottam Damien sárga gyertyáját az én lilámmal, mire a láng azonnal rebegni kezdett. Láttam, hogy Damien szeme elkerekedik a döbbenettől, amikor hirtelen egy kis minitornádó keletkezett körülöttünk, amely belekapott hajunkba, és megcirógatta a bőrünket.

- Hát igaz - suttogta Damien rám meredve. - Tényleg meg tudod idézni az elemeket.

- Legalábbis az egyiket - súgtam vissza neki. Könnyűnek éreztem magam, mint a szél. - Nézzük, megy-e kettővel is! Odaléptem Shaanee-hoz. Izgatottan nyújtotta felém a gyertyáját, és nem tudtam megállni mosoly nélkül, amikor azt mondta:

- Készen állok a tűzre, jöhet!

- A tűz a hideg téli éjszakákat juttatja eszembe, amikor a kandalló biztonságos melege átjárja a nagymamám faházát. Arra kérlek, tűz, hogy hallgasd meg kérésemet, és gyere el közénk! - Meggyújtottam a piros gyertyát, és a lángja sokkal fényesebben ragyogott fel, mint ahogy az egy közönséges gyertyától elvárható lett volna. A levegő Shaanee és köztem

hirtelen megtelt égő fahasábok illatával és egy pattogó kandalló barátságos melegével.

- Ez igen! - kiáltott fel Shaunee, sötét szemében ott táncolt a gyertya lángjának tükörképe. - Nagyon király!

- Kettő - hallottam Damien hangját.

Erin elvigyorodott, amikor megálltam előtte.

- Készen állok a vízre - mondta gyorsan.

- A víz enyhülést jelent egy forró, nyári napon. A víz az óceán, amelyet látni szeretnék egy napon, és az eső, amely a levendulát élteti. Arra kérlek, víz, hogy hallgasd meg kérésemet, és gyere el közénk!

Meggyújtottam a kék gyertyát, és azonnal éreztem a hűvösséget a bőrömön, orromat pedig megtöltötte az óceán tiszta, sós illata.

- Elképesztő. Tényleg elképesztő! - mondta Erin, és mélyen beszívta az óceáni levegőt.

- Három - mondta Damien.

- Már nem félek - mondta Stevie Rae, amikor megálltam előtte.

- Az jó - feleltem. A negyedik elemre, a földre összpontosítottam. - A föld körülvesz és támogat minket. Semmik nem volnánk nélküle. Arra kérlek, föld, hogy hallgasd meg kérésemet, és gyere el közénk! - A zöld gyertya könnyedén meggyulladt, és hirtelen beborított minket a frissen vágott fű édes illata. Hallottam a tölgyfalevelek susogását a fejünk felett, felnéztem, és azt láttam, hogy az ágak fölénk hajoltak, mintha védelmezni akarnának minket.

- Hihetetlen... - suttogta Stevie Rae.

- Négy - jelentette be izgatott hangon Damien.

Gyorsan odaléptem a kör közepére, és felemeltem a lila gyertyát.

- Az utolsó elem, amely kitölt mindent és mindenkit. Amely különlegessé tesz minket, és életet lehel a dolgokba. Arra kérlek, szellem, hogy hallgasd meg kérésemet, és gyere el közénk!

Hihetetlen érzés volt, ahogy a négy elem egyszerre örvényleni kezdett a kör közepén. De ez nem volt félelmetes, egyáltalán nem. Nyugalom áradt szét bennem, ugyanakkor fehéren izzó erőt éreztem magamban, és össze kellett szorítanom az ajkamat, nehogy felnevessek örömömben.

- Odanézzetek! Nézzétek a kört! - kiáltotta Damien. Pislogtam egyet, hogy tisztán lássak, és azonnal éreztem, ahogy az elemek lecsillapodnak. Úgy ültek körülöttem, mint a játékos kismacskák, akik arra várnak, hogy pamutgombolyagot gurítsak nekik. Elmosolyodtam a hasonlattól, amikor megláttam a világító fénykört, amely körbevette a kör külső szélét, összekapcsolva ezzel Damient, Shaunee-t, Erint és Stevie Rae-t. Tiszta, csillogó, ezüstszerű fény volt, akárcsak a teliholdé.

- És itt az ötödik is - közvetített Damien.

- Azt a kurva! - tört ki belőlem, mire mind a négyen felnevettek, megtöltve az éjszakát a vidámság hangjaival. És most végre megértettem, miért táncolt Neferet és Aphrodité szertartás közben. Én is szerettem volna táncra perdülni és kiáltozni örömömben. *Majd máskor*, mondtam magamnak. Ma este komoly feladatunk van.

- Oké, elmondom a tisztító imádságot - szóltam a többiekhez.
- Imádság közben szembefordulok mind a négy elemmel, szépen sorban.
- És mi mit csináljunk közben? - kérdezte Stevie Rae.
- Koncentráljatok az imádságra! Összpontosítsatok!
Higgyetek benne, hogy az elemek elviszik Nüxhöz, és az Istennő segít nekem, és megmondja, mit tegyek - mondtam sokkal magabiztosabban, mint ahogy valójában éreztem.
Újra kelet felé fordultam. Damien bátorítóan rám mosolygott. Én pedig elkezdtem szavalni az ősi tisztító imádságot, amelyet annyiszor hallottam a nagymamámtól. Csak néhány helyen változtattam a szövegén, ahogy azt már napközben eldöntöttem.

Éjszaka Istennője, kinek hangja zúg a szélben, ki életet lehel a gyermekeibe. Hallgass meg; szükségem van az erődre és a bölcsességedre.

Egy pillanatra elhallgattam, és déli irányba fordultam.

Engedd, hogy meglássam a szépséget, szemem hadd pihenjen meg a lemenő nap vörös korongján, mely az éjszaka eljövételét jelzi! Kezem hadd érintse tisztelettel az általad teremtett dolgokat, fülem hadd hallja a hangod! Adj bölcsességet, hogy megérthessem, amit népednek tanítottál!

Ismét jobbra fordultam, a hangom egyre erősebb lett, ahogy felvettem az imádság ritmusát.

Segíts megőriznem az erőmet és a nyugalmamat, bármi várjon is rám! Tanítsd meg nekem a falevelek és a kövek mélyére rejtett leckéket! Segíts, hogy tiszta gondolataim támadjanak, és segíteni tudjak másokon! Segíts könnyörületesnek lennem anélkül, hogy maga alá temetne a szánakozás!

Stevie Rae felé fordultam, aki összeszorított szemmel koncentrált.

Erőt kérek, de nem azért, hogy nagyobb legyek másoknál, hanem hogy legyőzzem legnagyobb ellenségemet, a bennem lakozó kételyt.

Visszamentem a kör közepére, és befejeztem az imádságot. Életemben először éreztem, ahogy az ősi szavak és a bennük rejlő erő eltávolodik tőlem, és nyílegyenesen halad valami felé. Teljes szívemből reméltem, hogy az a valami a minket hallgató Istennő.

Segíts, hogy mindig tiszta szívvel és felemelt fejjel jöhessek hozzád! Hogy ha az élet kihuny, mint a nap, szellemem szégyenkezés nélkül állhasson színed elé.

Hivatalosan ez volt a vége annak a cseroki imádságnak, amelyet nagymamám tanított nekem, de úgy éreztem, valamit hozzá kell még tennem:

- Nüx, nem értem, miért jelöltél meg engem, és miért kaptam tőled a képességet, hogy kapcsolatba lépjek az elemekkel. Nem is kell tudnom. Csak annyit kérek, hogy segíts

meglátanom, mi a helyes, és adj erőt ahhoz, hogy meg tudjam tenni.

Az imádságot ugyanazzal a két szóval fejeztem be, mint Neferet a szertartást:

- Áldott légy!

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

- Kétségkívül ez volt a leggrandiózusabb szertartás, amin valaha részt vettem! - mondta Damien, miután megbontottuk a kört, és összeszedtük a gyertyákat meg a füstölőt.

- Azt hittem, a grandiózus azt jelenti, hogy „nagy” - értetlenkedett Shaunee.

- De jelentheti átvitt értelemben is, vagyis hogy „nagyyszerű” - magyarázta Damien.

- Most az egyszer nem vitatkozom veled - mondta Shaunee, és ezzel Erin kivételével mindenkit sikerült meglepnie.

- Igen, tényleg grandiózus volt - helyeselt Erin.

- Amikor Zoey megidézte a földet, tényleg éreztem a bőrömön

- lelkendezett Stevie Rae. - Mintha hirtelen egy mezőn találtam volna magam. Egy mezőn, aminek én is a része voltam.

- Tudom, miről beszélsz. Amikor megidézte a tüzet, úgy éreztem, mintha tűz lobbant volna bennem - mondta Shaunee.

Miközben ők négyen vidáman cseverésztek, megpróbáltam összeszedni a gondolataimat. Boldog voltam, az nem is vitás, ugyanakkor össze is zavarodtam. Szóval tényleg képes vagyok kapcsolatba lépni mind az öt elemmel.

De miért?

Azért, hogy elmozdítsam a helyéről Aphroditét? (Nem mintha lett volna a leghalványabb fogalmam is, hogyan csináljam.)

Nem, nem hiszem. Aligha azért adott Nüx ekkora hatalmat a kezembe, hogy leválsak egy elkényeztetett hisztérikát egy klub éléről.

Jó, a Sötétség Lányai valamivel fontosabbak voltak, mint egy diákönképzőkör, de ennek akkor sem volt semmi értelme.

- Zoey, jól vagy?

Hallani lehetett Damien hangján, hogy aggódik értem. Abba-hagytam Nála cirógatását, felnéztem, és akkor jöttem rá, hogy egyedül ülök azon a helyen, ami néhány perce még a kör közepe volt, az ölemben a macskám, amelyet teljes elmélyültséggel simogatok.

- Igen, persze. Ne haragudjatok, csak egy kicsit elbambultam.

- Indulnunk kellene. Későre jár - mondta Stevie Rae.

- Oké. Igazad van - feleltem, és felálltam. Nála még mindig a kezemben volt. De képtelen voltam rávenni magam, hogy elinduljak vissza a kollégiumba.

- Zoey?

Damiennek tűnt fel először a tétovázásom. Megállt, és a nevémen szólított, majd a többiek is hátrafordultak. Arcukon zavar és aggodalom tükröződött.

- Ööö, mi lenne, ha előremennétek? Én még maradok egy kicsit.

- Itt maradhatunk veled mi is... - kezdte Damien, de Stevie Rae (áldott legyen érte a neve) a szavába vágott.

- Zoey át akarja gondolni, ami történt. Egyedül. Te nem ezt tennéd a helyében, ha rájönne, hogy te vagy az egyetlen vámpírjelölt a történelemben, aki mind az öt elemmel kapcsolatba tud lépni?

- De, azt hiszem... - felelte Damien vonakodva.

- Ne feledd, hogy hamarosan világos lesz - mondta Erin. Megnyugtatóan rámosolyogtam.

- Nem fogom. Mindjárt megyek én is.

- Csinálok neked egy szendvicset, és megpróbálok keríteni némi chipset a barna üdítőd mellé. Fontos, hogy egy Főpapnő rendszeren egyen egy szertartás levezénylése után - mondta Stevie Rae mosolyogva. Búcsút intett, és magával húzta a többieket is.

Köszönetet mondtam Stevie Rae-nek, ők pedig eltűntek a sötétségben. Azután odamentem a fához, leültem, a hátamat pedig nekitámasztottam a vastag fatörzsnek. Behunytam a szemem, és Nalát simogattam. Dorombolása ismerős volt, és végtelenül megnyugtató.

- Még mindig én vagyok az - suttogtam a macskának. - Ahogy nagyí mondta. Minden más megváltozhat, de ami igazán Zoey, az Zoey is marad.

Talán ha újra meg újra elismétlem magamnak, végül el is hiszem majd. Egyik kezembe tettem az arcomat, míg a másikkal Nalát simogattam, közben pedig azt mondogattam magamnak, hogy még mindig én vagyok... még mindig...

- *Ni, most lehajtja arcát a kezére! Ó, bár lehetnék kesztyű a kezén, Hogy az arcához érjek!**

(* William Shakespeare: Romeo és Júlia, II. felvonás, 2. szín.
Kosztolányi Dezső fordítása.)

Nála hangosan nyivákolt egyet, ahogy összerementem a meglepetéstől.

- Úgy tűnik, ennél a fánál mindig megtalállak - mondta Erik mosolyogva. Úgy nézett ki, mint egy isten.

Ahogy megláttam, összerándult a gyomrom, de ma este valami más is megfordult a fejemben. Miért talál mindig meg? És vajon mennyi ideje lehet itt?

- Mit keresel itt, Erik?

- Szia, én is örülök, hogy látlak. És igen, szívesen leülök, köszönöm - mondta, és már ült is volna le.

Én azonban felálltam, ami megint nem tetszett Nalának.

- Ami azt illeti, épp indultam vissza a koleszba.

- Hé, nem akartam rád erőltetni magam. Csak nem tudtam a házi feladatomra koncentrálni, és gondoltam, sétálok egyet. A lábam magától hozott erre, nem is figyeltem arra, hogy merre megyek, aztán egyszer csak itt találtam magam. Nem téged követtelek. Hidd el!

Zsebre dugta a kezét, és tényleg úgy nézett ki, mint aki zavarban van. Nagyon aranyos volt, ahogy ott állt, és hirtelen eszembe jutott, mennyire szerettem volna igent mondani neki, amikor elhívott filmet nézni. Most pedig itt van újra, és én megint visszautasítom. Csoda, hogy még szóba áll velem. Úgy látszik, kezdem túl komolyan venni ezt a Főpapnő dolgot.

- Mi lenne, ha megint visszakísérnél a koleszba? - kérdeztem.

- Benne vagyok.

Ezúttal Nála nem akarta, hogy hozzam, inkább mögöttünk jött egy fél méterrel, miközben Erik meg én egymáshoz igazítottuk a lépteinket. Egy ideig egyikünk sem szólt semmit. Kérdezni akartam tőle valamit Aphroditével kapcsolatban, vagy legalább elmondani neki, hogy mit hallottam tőle, de nem tudtam, hogyan hozzak fel valamit, amihez nagy valószínűséggel semmi közöm.

- És mit csináltál kint ilyenkor? - kérdezte.

- Gondolkodtam. - Ami nem is volt hazugság. Tényleg gondolkodtam. Sokat. Az elemek megidézése előtt, közben és után is, de ezt nem akartam neki elmondani.

- Aggódsz a miatt a Heath gyerek miatt?

Az igazat megvallva Heath és Kayla eszembe sem jutott azóta, hogy Neferettel beszéltem, de csak megvontam a vállamat, mert nem akartam belemenni abba, hogy min gondolkodtam.

- Elhiszem, hogy nehéz lehet csak azért szakítani valakivel, mert megjelöltek - mondta.

- Nem azért szakítottam vele, mert megjelöltek. Már korábban befejeződött, a Jel csak végérvényessé tette. - Erikre néztem, és vettem egy nagy levegőt. - És mi a helyzet veled meg Aphroditével?

Meglepetten pislogott.

- Mire gondolsz?

- Ma odajött hozzám, és azt mondta, te nem vagy az exe, mert mindig az övé leszel.

Összeszűkülte a szeme, és láttam rajta, hogy ezen tényleg bepöccent.

- Aphroditének komoly nehézséget okoz az igazmondás.

- Tudom, hogy nem rám tartozik...
- De igen, *rád* tartozik - mondta gyorsan. Aztán teljesen váratlanul megfogta a kezemet. Szóhoz sem jutottam a döbbenettől. - Legalábbis szeretném, ha rád tartozna.
- Óh - mondtam. - Hát, oké. - Valószínűleg sikerült lenyűgöz-nöm a frappáns válasszal.
- Szóval nem csak engem akartál lekoptatni ma este, hanem tényleg volt valami komoly dolog, amit végig kellett gondolnod? - kérdezte lassan.
- Nem koptattalak le. Csak... - Haboztam. Nem tudtam, hogyan magyarázzak el neki valamit, amiről tudom, hogy nem kellene elmagyaráznom. - Csak annyi minden történik most velem. Ez az egész Átváltozás nagyon zavaros tud lenni néha.
- Majd jobb lesz - mondta, és megsimogatta a kezemet.
- Efelől vannak kétségeim - motyogtam. Felnevetett, és megérintette az ujjával a Jelemet.
- Egyszerűen csak arról van szó, hogy mindannyiunk előtt jársz. Tudom, hogy elsőre nehéz ezt elfogadni, de hidd el, hogy egyre könnyebb lesz, még neked is.
Felsőhajtottam.
- Remélem. - De nem hittem benne.
Megálltunk a kolesz előtt, Erik pedig hirtelen odafordult hozzám, és komoly hangon azt mondta:
- Z., ne hidd el azt a sok szemétséget, amit Aphrodité mond.
Hónapok óta nincs köztünk semmi.
- De korábban volt.
Bólintott, és az arca megfeszült.
- Olyan ellenszenves nőszemély - mondtam.
- Tudom.

És akkor rájöttem, mi az, ami igazából zavar, és úgy döntöttem, hogy lesz, ami lesz, kimondom.

- Nem tetszik, hogy együtt tudtál lenni valakivel, aki ennyire gonosz. Furcsán érzem magam, amiért én is veled akarok lenni. - Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de én folytattam, nem akartam hallani a kifogásait, amiket valószínűleg úgysem hittem volna el. - Köszö, hogy hazakísértél. Örülök, hogy megint rám találtál.

- Én is örülök, hogy rád találtam - mondta. - Szeretnék veled újra találkozni, Z., és nem csak véletlenül. Haboztam. De magam sem tudom, hogy miért. Én is akartam vele találkozni. Ki kell vernem a fejemből Aphroditét, gondoltam. Tényleg nagyon csinos, Erik meg fiú.

Valószínűleg megtetszett neki a kurvás (és dögös) stílusa, és mielőtt kiismerte volna, már beleesett a hálójába. Aphrodité tényleg olyan volt, mint egy pók. Mit problémázom itt ahelyett, hogy örülnék, hogy nem harapta le a fejét?

- Oké, mit szólnál egy kis DVD-zéshez szombat este? - kérdeztem, mielőtt sikerült volna lebeszélnem magam arról, hogy randizzak az iskola leghelyesebb pasijával.

- Ez egy randi - felelte.

Aztán lassan, hogy legyen időm elhúzódni, ha akarok, odahajolt hozzám, és megcsókolt. Az ajka meleg volt, és nagyon jó illatú.

Puhán csókolt. Azt kívántam, hogy csókoljon meg újra. Túl hamar vége lett. Egymáshoz simulva álltunk, és csak akkor vettem észre, hogy a kezem a mellkasán van. Az övé pedig az én vállamon. Rámosolyogtam.

- Örülök, hogy nem adtad fel - mondtam.

- Én pedig örülök, hogy végre igent mondtál - felelte. Azután újra megcsókolt, de ezúttal nem olyan tétován. A csók egyre hosszabbra nyúlt, a kezem pedig felfelé vándorolt, és lassan átkaroltam a vállát. Inkább éreztem, mint hallottam, ahogy felnyög, és hirtelen mintha elfordítottak volna bennem egy kapcsolót, végigsöpört a testemen az édes vágy. Soha életemben nem éreztem még ilyet csókolózás közben. Élveztem, ahogy a testem hozzásimul, kemény a puhához. Megfeledkeztem Aphroditéről, az elemek megidézéséről és minden másról is. Most, amikor az ajkunk elvált egymástól, mindketten nehezen vettük a levegőt, és csak bámultunk a másikra. Ahogy magamhoz tértem, rájöttem, hogy teljesen nekidőlök, és egyébként is egy kolesz előtt smárolok, mint valami cafka. Elkezdtem kibontani magam az öleléséből.

- Mi a baj? Mi történt? - kérdezte, és még szorosabban átölelt.

- Erik, én nem vagyok olyan, mint Aphrodité. - Megmakacsoltam magam, mire elengedett.

- Tudom, hogy nem vagy olyan. Nem is szeretném, ha olyan lennél.

- Nem csak a személyiségemre gondolok. Én nem szoktam egy kollégium előtt csókolózni.

- Oké. - Kinyújtotta felém a kezét, mintha vissza akarna húzni magához, de aztán meggondolta magát, és visszaengedte a karját a teste mellé. - Zoey, soha senkivel nem éreztem még ilyen jól magam.

Elvörösödtem, de nem tudom, hogy a haragtól-e vagy attól, hogy zavarba jöttem.

- Ne kábíts ezzel, Erik! Láttalak a folyosón Aphroditével. Nyilván nem először csinálta azt veled.

Megrázta a fejét, és láttam rajta, hogy sikerült megbántanom.

- Ami Aphrodité és köztem történt, az pusztán fizikai dolog volt. Te viszont megérintetted a szívemet. Tudom, mi a különbség, Zoey, és azt hittem, te is tudod.

A szemébe néztem, abba a gyönyörű kék szemébe, ami már az első pillanatban megdobogtatta a szívemet.

- Ne haragudj - mondtam halkán. - Szemétség volt, amit mondtam. Én is tudom, mi a különbség.

- ígérd meg, hogy nem hagyod, hogy Aphrodité közénk álljon.

- ígérem. - És komolyan is gondoltam.

- Jól van.

Nala bukkant elő a sötétből, a lábamhoz dörgölözött, és elkezdett panaszkodni.

- Azt hiszem, jobb lesz, ha bemegyek, és ágyba dugom.

- Oké. - Elmosolyodott, és gyorsan megcsókolt. - Akkor szombaton várlak, Z.

Még akkor is bizsergett a szám, amikor felértem a szobámba.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Utólag visszagondolva a következő nap gyanúsan normálisan kezdődött. Stevie Rae és én megreggeliztünk, közben pedig arról sugdolóztunk, hogy milyen jó pasi Erik, és hogy vajon mit vegyek fel a szombati randinkra. Nem láttuk sem Aphroditét, sem a sleppjét, Harciast, Borzalmast és Gonoszt. A vámpírszociológia óra olyan érdekes volt - az amazonokról

áttértünk egy ősi görög vámpírfesztiválra, a Correiára -, hogy egy rövid időre még a Sötétség Lányainak esti szertartásáról is megfeledkeztem, és nem agyaltam azon, hogy mit fogok csinálni Aphroditével. A drámaóra is jó volt. Úgy döntöttem, hogy Kata monológját választom *A makrancos hölgyből* (azóta imádom ezt a darabot, hogy láttam a filmet Elizabeth Taylорral és Richárd Burtonnel). Óra után Neferet elkapott a folyosón, és megkérdezte, hol tartok a vámpírszociológia könyvben, amit adott. Be kellett vallanom neki, hogy még nem sokat olvastam belőle (értsd: semennyit), és láttam rajta, hogy ezzel csalódást okoztam neki. Irodalomórán éppen csak elfoglaltam a helyemet Damien és Stevie Rae között, amikor elszabadult a pokol, és attól fogva semmi sem emlékeztetett a normálisra.

Penthesilea a negyedik fejezetet olvasta fel *A Titanic pusztulásából*. Tényleg nagyon jó regény, és szokás szerint mindannyian odafigyeltünk, amikor az az ostoba Elliott köhögni kezdett. Uramisten, hogy ez a srác milyen idegesítő! A fejezet közepén jártunk, és Elliott köhögött már pár másodperce, amikor hirtelen megéreztem valaminek a szagát. Édeskés, finom, megfoghatatlan szag volt. Önkéntelenül is mélyen belélegeztem, miközben próbáltam a könyvre koncentrálni.

Elliott egyre jobban köhögött, és másokkal egyetemben én is felé fordultam, hogy megrovó pillantást vessek rá. Nem igaz, hogy nem tud bevenni valamit vagy inni egy pohár vizet? És akkor megláttam a vért.

Elliott nem a szokásos görnyedt testtartásában szundikált. Egyenes derékkal ült, és a kezére meredt, ami tiszta vér volt.

Ahogy figyeltem, ismét felköhögött, csúnya, beteges hangon, ami saját magamat juttatta eszembe azon a napon, amikor megjelöltek. Azzal a különbséggel, hogy amikor Elliott köhögött, vér spriccelt a szájából.

- Mi a...? - gurgulázta.

- Hívja valaki Neferetet! - adta ki az utasítást Penthesilea, majd kirántotta az egyik fiókot, elővett belőle egy szépen összehajtott törölközőt, és Elliotthoz sietett. Az ajtóhoz legközelebb ülő tanuló felpattant, és elrohant Neferetért. Néma csendben figyeltük, ahogy Penthesilea a törölközővel felfogja Elliott következő véres köhögését. Elliott az arcára szorította a törölközőt, és abba köhögött, harákkolt, köpködött. Amikor végre felemelte a fejét, véres könnyek csorogtak le sápadt, kerek arcán, az orrából pedig úgy ömlött a vér, mint egy nyitva hagyott csapból. Amikor Penthesilea felé fordította a fejét, láttam, hogy a füléből is vér szivárog.

- Ne! - kiáltotta Elliott olyan indulatosan, amilyennek még nem láttam. - Nem akarok meghalni!

- Csss... - csitítgatta Penthesilea, és a srác csatakos haját simogatta. - Hamarosan megszűnnek a fájdalmaid.

- De... de... én nem... - akart mondani valamit vinnyogó, felismerhetetlen hangon, de aztán belefojtotta a szót egy újabb köhögési roham. Megint vért hányt a már amúgy is véres törölközőbe.

Neferet lépett be a terembe két magas, erőteljes vámpírférfi kíséretében. A két férfi egy hordágyat és egy takarót hozott, Neferetről csak egy tejszerű folyadékkal teli üvegse volt. Néhány pillanattal később Sárkány Lankford is beviharzott a terembe.

- Ő a mentora - suttogta Stevie Rae szinte hangtalanul. Bólintottam. Emlékeztem rá, amikor Penthesilea összeszidta Elliottot, amiért szégyent hoz Sárkányra.

Neferet átadta Sárkánynak az üvegcsét, majd megállt Elliott mögött. Kezét a vállára tette, mire a köhögése azonnal enyhülni kezdett.

- Idd meg ezt gyorsan, Elliott - mondta Sárkány. Amikor a fiú erőtlenül rázni kezdte a fejét, gyengéden hozzátette: - Megszünteti a fájdalmadat.

- Itt... itt marad velem? - hörögte Elliott.

- Természetesen - mondta Sárkány. - Nem hagylak egyedül egy pillanatra sem.

- Felhívja majd az anyámat? - suttogta Elliott.

- Fel.

Elliott egy másodpercre behunyta a szemét, majd remegő kézzel az ajkához emelte a kis fiolát, és megitta a tartalmát.

Neferet intett a két férfinak, azok felkapták, és úgy fektették rá a hordágyra, mintha valami baba lenne, nem pedig egy haldokló kamasz. Sárkánnyal az oldalán kivitték a teremből. Mielőtt Neferet követte volna őket, szembefordult az osztállyal, és így szólt a harmadévesekhez:

- Mondhatnám azt, hogy Elliott rendbe fog jönni, hogy meggyógyul, de ez hazugság volna. - A hangja nyugodt volt, mégis erőt sugárzó. - Az igazság az, hogy a teste nem fogadta el az Átváltozást. Perceken belül meg fog halni, és sosem lesz belőle felnőtt vámpír. Mondhatnám azt, hogy ne aggódjatok, veletek nem fog ilyesmi történni. De ez is hazugság lenne.

Átlagosan tízből egy vámpírjelöltnek nem sikerül az Átváltozás. Néhány vámpírjelölt már harmadév elején

meghal, mint Elliott. Vannak olyanok köztetek, akik erősebbek, és kitartanak egészen hatodéves korukig, majd rosszul lesznek, és hirtelen meghalnak. Ezt nem azért mondom el, mert azt akarom, hogy félelemben éljete. Két oka van annak, hogy elmondom. Először is, én vagyok a Főpapnőtök, és sohasem fogok hazudni nektek, de megkönnyítem az elmúlást, ha eljön az ideje. Másodszor, azt akarom, hogy úgy éljete, mintha bármikor meghalhatnátok, mert valóban bármikor meghalhattok. És ha tényleg meghaltok, a lelketek békében nyugodhat majd, mert tiszteletreméltó emléket hagytok magatok után. Ha pedig életben maradtok, akkor megvetettétek egy hosszú és teljes élet alapjait. - Egy pillanatra elhallgatott, egyenesen a szemembe nézett, majd folytatta: - Nüx áldását kérem, hogy vigasztaljon meg titeket ma, és emlékeztessen titeket arra, hogy a halál az élet természetes velejárója, még egy vámpír életének is. Egy napon mindannyian megtérünk az Istennő kebelére. - Becsukta maga mögött az ajtót. Hangja sokáig visszhangzott még a teremben.

Penthesilea gyorsan és hatékonyan dolgozott. Gyakorlatias mozdulatokkal feltakarította a kiömlött vért Elliott padjáról. Amikor minden bizonyítékát eltüntette annak, hogy egy diák meghalt, visszament az asztalához, és azt kérte, hogy egy pillanatnyi csenddel emlékezzünk Elliottra. Azután felemelte a könyvet, és folytatta az olvasást onnan, ahol abbahagyta. Próbáltam odafigyelni. Próbáltam kitörölni az agyamból a látványt, ahogy Elliott szeméből, füléből, orrából és szájából dől a vér. És próbáltam nem gondolni arra, hogy a finom

illatot, amelyet megéreztem, nem más árasztotta magából, mint a haldokló Elliott vére.

Tudom, hogy azt várják tőlünk egy vámpírjelölt halála után, hogy tegyünk úgy, mintha mi sem történt volna, de az a tény, hogy ketten is meghaltak ilyen gyors egymásutánban, szokatlanul csendessé tett mindenkit a nap hátralévő részére. Az ebéd néma volt és nyomasztó, a legtöbben csak turkálták az ételüket ahelyett, hogy megették volna. Még az Ikrék sem piszkálták Damient, ami akár pozitív változás is lehetett volna, ha nem tudom az okát. Amikor Stevie Rae valami mondvacsinált indokkal felállt, hogy visszamenjen a szobánkba még az ötödik óra kezdete előtt, boldogan tartottam vele.

Sétáltunk egymás mellett a sötét, felhős éjszakában. Ma este a gázlámpák sem tünnek vidámnak és barátságosnak. Hűvösen és homályosan világítottak.

- Senki nem kedvelte Elliottot, és valahogy ettől még rosszabb az egész - mondta Stevie Rae. - Elizabeth esetében sokkal könnyebb volt. Az ő halálát legalább őszintén sajnálta mindenki.

- Értem, miről beszélsz. Én is zaklatott vagyok, de tudom, hogy azért, mert láttam, mi történhet velünk, és nem tudom kiverni a fejemből, nem pedig azért, mert meghalt egy évfolyamtársunk.

- De legalább gyorsan vége van - mondta halkan. Megborzongtam.

- Kíváncsi vagyok, fájdalmas-e.

- Adnak ilyenkor valamit, azt a fehér löttyöt, amit Elliott megivott. Megszünteti a fájdalmat, de eszméletnél tart az utolsó pillanatig. Neferet pedig mindig segít a haldoklóknak.

- Ijesztő, nem? - kérdeztem.

- De igen.

Egy ideig nem szóltunk semmit. Azután a hold kibukkant a felhők mögül, kísérteties módon ezüstszínűre festve a faleveleket, nekem pedig hirtelen eszembe jutott Aphrodité meg a szertartása.

- Szerinted Aphrodité lefűjja a ma esti samhain szertartást?

- Kizárt dolog. A Sötétség Lányai sosem halasztanak el egyetlen szertartást sem.

- A francba - mondtam. Aztán Stevie Rae-re pillantottam. -Ő volt a tartályuk.

Zavartan rám nézett.

- Elliott?

- Igen, nagyon undorító volt, és úgy viselkedett, mint aki be van gyógyszerelve. Biztos már akkor elkezdte elutasítani a szervezete az Átváltozást. - Kényelmetlen csend állt be, mire hozzátettem: - Nem akartam előbb mondani, azok után, hogy mesélted a... izé... tudod. Biztos vagy benne, hogy Aphrodité nem fogja lefűjni? Úgy értem, most hogy Elizabeth, aztán meg Elliott.

- Nem számít. A Sötétség Lányai sosem törődnek azokkal, akiket tartálynak használnak. Majd kerítenek valaki mást. - Elhallgatott. Láttam rajta, hogy mondani akar valamit. - Zoey, gondolkodtam. Talán mégsem kellene elmenned ma este. Hallottam, mit mondott tegnap Aphrodité. Biztos mindent

megtesz majd, hogy senki se lásson szívesen téged. Tényleg nagyon gonosz lesz.

- Ne aggódj, tudok vigyázni magamra.

- Rossz előérzetem van. Nincs még semmilyen terved, ugye?

- Hát, nincs. Még mindig a felderítési fázisban vagyok - próbáltam viccesre venni a figurát.

- Hagyd a felderítést későbbre! A mai nap épp elég szörnyű enélkül is. Mindenki nagyon zaklatott. Szerintem jobb lenne, ha várnál egy kicsit.

- Nem tehetem meg, hogy nem megyek el, különösen azok után, amit Aphrodité tegnap mondott. Azt hinné, hogy sikerült megfélemlítenie.

Stevie Rae vett egy nagy levegőt.

- Akkor vigyél magaddal!

Rázni kezdtem a fejem, de ő folytatta.

- Most már te is a Sötétség Lányai közé tartozol. Te is meghívhatsz embereket a szertartásra. Hívjál meg engem!

Elmegyek veled, és fedezlek.

A vérivásra gondoltam, ami olyan látványosan ízlett nekem, hogy még Harciasnak és Borzalmasnak is feltűnt. Próbáltam, de nem sikerült kivernem a fejemből a vér illatát - Heath-ét, Erikét, de még Elliottét sem. Stevie Rae egy nap úgyis rá fog jönni, de az nem ma lesz. Igazából, ha rajtam múlna, akkor sosem tudná meg. Nem akartam megkockáztatni, hogy elveszítsem őt, az Ikreket vagy Damient. És attól félttem, ha megtudják, elfordulnak tőlem. Igen, tudták, hogy „különleges” vagyok, és elfogadtak, mert ez a különlegesség azt jelentette nekik, hogy Főpapnő lesz belőlem, ami jó dolog volt. A

vérszomjam azonban már egyáltalán nem volt ilyen jó. Vajon azt is ilyen könnyen elfogadnák?

- Szó sem lehet róla, Stevie Rae.

- De Zoey, nem mehetsz oda egyedül.

- Nem leszek egyedül. Erik is ott lesz.

- Igen, de ő Aphrodité fiúja volt. Ki tudja, megvéd-e, ha Aphrodité tényleg rád száll?

- Én is meg tudom magam védeni.

- Tudom, de... - Stevie Rae elhallgatott, és furcsa pillantást vetett rám. - Z., te rezegsz?

- Tessék? Mit csinállok? - De akkor én is meghallottam, és kitört belőlem a nevetés. - A mobilom. Beraktam a táskámba, miután feltöltöttem tegnap éjjel. - Előhúztam a táskámból, és rápillantottam a kijelzőjére. - Elmúlt éjfél, ki a... - Kinyitottam a telefont, és döböntően láttam, hogy kaptam tizenöt üzenetet, és van öt nem fogadott hívásom. - Jesszusom, valaki folyamatosan hívott, én meg észre sem vettem.

Először az sms-eket néztem meg, és görcsbe rándult a gyomrom, ahogy elolvastam őket.

Hívj fel Zo

Még mindig szeretlek

Hívj fel plíz

Haraxol?

Én (L)Zo

Hívj lécei

Dumcsiznunk kell

Zo!

Csak csörgess meg

A többit el sem olvastam. Gyakorlatilag mind ugyanarról szólt.

- A francba! Heath küldte őket.

- Az exed?

- Igen - sóhajtottam.

- Mit akar?

- Úgy tűnik, hogy engem. - Vonakodva bejelentkeztem a hangpostafiókomra, és szinte sokkot kaptam, amikor meghallottam, hogy Heath aranyosan ostoba hangja milyen hangos és izgatott.

- Zo! Hívj fel! Tudom, hogy késő van, de... Neked nem késő, csak nekem. De semmi baj, nem számít. Csak hívj fel, lécei. Oké? Na, csá. Hívjál!

Nyögtem egyet, és kitöröltem. A következőn még mániákusabbnak tűnt a hangja.

- Zoey! Oké. Hívj fel! Most azonnal! De tényleg. És ne légy dühös. Kayla nem is tetszik. Olyan idétlen. Még mindig szeretlek, Zo, csak téged. Hívj fel! Akármikor, nem baj, ha felébredsz.

- Óh, mamám - mondta Stevie Rae, akinek nem kellett hegyeznie a fülét, hogy hallja Heath könnyörgését. - Ez a srác egy megszállott. Nem csoda, hogy dobtad.

- Ja... - motyogtam, és gyorsan töröltem ezt az üzenetet is. A harmadik pont ugyanolyan volt, mint az első kettő, csak, ha lehet, még kétségbeesettebb. Lehalkítottam a telefont, és idegesen topogtam a lábammal, mire végimentem mind az öt üzeneten. Meg sem hallgattam őket, csak azt vártam, hogy mikor törölhetem már, aztán ugrottam a következőre.

- Beszélnem kell Neferettel - mondtam inkább magamnak, mint Stevie Rae-nek.

- Miért? Le akarod tiltatni a hívásait?

- Nem. Vagyis igen. Valami olyasmi. Meg kell beszélnem vele, hogy mit csináljak. - Kerültem Stevie Rae kíváncsi tekintetét. - Végül is egyszer már felbukkant itt. Nem akarom, hogy újra idejöjjön, és valami galibát csináljon.

- Igen, igazad van. Nem lenne jó, ha összefutna Erikkel.

- Szörnyű lenne. Na megyek, megpróbálom elcsípni Neferetet még az ötödik óra előtt. Suli után találkozunk.

Meg sem vártam, hogy Stevie Rae válaszoljon, sarkon fordultam, és elindultam Neferet szobája felé. Miféle szörnyűség történhet még a mai napon? Elliott meghalt, én pedig megkívántam a vérét. El kell mennem a samhain szertartásra egy olyan társaságba, ahol mindenki gyűlöl engem. Ráadásul úgy tűnik, hogy megbélyegeztem az ex-barátomat.

Igen. Jó eséllyel ez életem legszörnyűbb napja.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Ha Sündör fujtatása és morgása nem hívja fel rá a figyelmemet, észre sem vettem volna Aphroditét, aki Neferet szobájától nem messze, egy alkóvban kuporgott.

- Mi az, Sündör? - nyújtottam felé a kezem óvatosan, mert emlékeztem, hogy Neferet azt mondta róla, harapós macska

hírében áll. Annak őszintén örültem, hogy Nála ezúttal nem tartott velem, mert Sündör valószínűleg egészben lenyelte volna szegényt.

- Cic-cicc - udvaroltam neki, mire a nagy, vörös kandúr elgondolkodva rám nézett (feltehetően azon gondolkodott, hogy leharapja-e a kezemet, vagy sem). Aztán elhatározta magát, és odaszaladt hozzám. Nekidörgölözött a lábamnak, majd fűjt még egyet az alkóv felé, és elszelelt Neferet szobájának irányába.

- Mi lehetett a baja? - kérdeztem magamtól félhangosan, és tettem egy lépést a beugró felé, miközben azon tűnődtem, vajon mitől ijedhetett meg ennyire egy ilyen macska, mint Sündör. Földbe gyökerezett a lábam a döbbenettől, amikor az alkóvban megpillantottam Aphroditét. A padlón ült, az árnyékban, közvetlenül a kis polc alatt, ami Nüx szobrát tartotta. A feje hátrabicsaklott, a szeme pedig teljesen kifordult, csak a fehérjét lehetett látni. Rémisztő látvány volt. Attól féltem, hogy bármelyik pillanatban elkezdhet vér spriccelni az arcából. Akkor felnyögött, és motyogott valamit, amit nem értettem, miközben a szemgolyója fel-alá mozgott félig leeresztett szemhéja alatt, mint aki néz valamit. Hirtelen rájöttem, miről van szó. Aphroditének látomása van. Valószínűleg megérezte, hogy jön, és elbújt ebbe a falmélyedésbe, hogy megtarthassa magának az információt, és ne tudják megakadályozni az újabb haláleseteket. A ribanc! De most ráfaragott, mert én nem hagyom, hogy tovább folytassa a kisdud játékait! Odahajoltam hozzá, megfogtam a karját, és talpra ráncigáltam. (Csak zárójelben jegyzem meg, hogy sokkal nehezebb, mint amilyennek látszik.)

- Gyere! - mordultam rá, és húztam magam után, ő pedig vakon követett. - Sétáljunk egy kicsit, és nézzük, ezúttal milyen tragédiát akarsz megtartani magadnak!

Neferet szobája szerencsére nem volt messze. Amikor betántorogtunk az ajtón, Neferet azonnal felugrott, és odasietett hozzánk.

- Zoey! Aphrodité! Mi történt? - De amint rápillantott Aphroditére, azonnal rájött, hogy miről van szó. - Segíts odavinni a székemhez! Ott kényelmesebb lesz neki.

Odatereltük Aphroditét Neferet nagy bőrszékéhez, és hagytuk, hogy belesüppedjen. Azután Neferet lekuporodott mellé, és megfogta a kezét.

- Aphrodité, az Istennő nevében kérlek, mondd el papnőjének, hogy mit látsz. - Neferet halkán beszélt, mégis volt valami ellentmondást nem tűrő a hangjában.

Aphrodité szemhéja azonnal mozogni kezdett, és zihálva szedte a levegőt. Aztán hirtelen kipattant a szeme, és tágra meredt, üveges tekintettel nézett maga elé.

- Vér! Sok vér! Rengeteg vér ömlik a testéből!

- Kiből, Aphrodité? Koncentrálj! Mit látsz pontosan? - utasította Neferet.

Aphrodité ismét zihálni kezdett.

- Halottak! Nem. Nem. Az nem lehet! Nem. Nem helyes. Ilyen nincs! Nem értem... én... - Pislogott néhányat, és a tekintete tisztulni kezdett. Körülnézett a szobában, mintha most látná először. A tekintete megállapodott rajtam. - Te... - mondta. - Te tudod.

- Igen - feleltem. Biztos voltam benne, hogy arról beszél, én tudom, miért bújít el, és miért akarta megtartani magának, amit

lát, de csak annyit mondtam: - A folyosón találtam rád, és... - De nem folytathattam, mert Neferet felemelt keze belém fojtotta a szót.

- Még nem fejezte be. Nem szabad ilyen hamar visszahozni. A látomás még túl homályos - mondta Neferet gyorsan, azután lehalkította a hangját, és újra elővette ellentmondást nem tűrő hanghordozását. - Aphrodité, menj vissza! Lásd meg, amit látnod kell, és amin változtatnod kell!

Aha! Most megfogták! Önkéntelenül is elmosolyodtam. Ennyit megérdemelt azok után, hogy tegnap ki akarta kaparni a szemem.

- A halottak... - Egyre nehezebben lehetett érteni Aphrodité motyogását, csak minden harmadik-negyedik szót tudtam kivenni. - Az alagút... ölnek... valaki... nem... nem tudom... - Annyira szenvedett, hogy szinte már megsajnáltam. Akármit is látott, az nagyon megrémítette. Aztán Neferetre nézett, és felismerés villant a szemében. Kezdem megnyugodni, hogy mindjárt véget ér ez az egész, és kitisztul az elméje. De szinte végig sem tudtam ezt gondolni, amikor Aphrodité szeme elkerekedett, egész arcára kiült a rettenet, és felsikoltott. Neferet megragadta reszkető vállát, és megrázta.

- Ébredj fel!

Válla felett hátraszólt nekem.

- Menj el, Zoey! Nagyon zavaros a látomása. Elliott halála felzaklatta. Magához kell térítenem.

Nem kellett kétszer mondania. Heath megszállottsága egyszerre nem tűnt olyan fontosnak. Kimenekültem a szobából, és mentem spanyolórára.

Képtelen voltam az iskolára koncentrálni. Újra meg újra végigpörgettem a fejemben a különös jelenetet, amely Neferet és Aphrodité között játszódott le. Aphroditének nyilvánvalóan látomása volt, amelyben emberek haltak meg, de Neferet reakciójából ítélve ez nem egy normális látomás volt (már ha egyáltalán létezik ilyen). Stevie Rae azt mondta, Aphroditének olyan tiszta látomásai vannak, hogy nemcsak a repülőteret, de még a járat számát is pontosan meg tudta mondani. Ma azonban úgy tűnt, hogy nem tud mondani semmi konkrétumot. Semmit azonkívül, hogy összevissza zagyvál, és üvölt, mint a fába szorult fereg. Ebből így semmit nem lehetett kihámozni. Szinte már vártam, hogyan fog viselkedni ma este. Szinte.

Letettem Perszephoné csutakolókefét, és felkaptam Nalát, aki egész óra alatt a ló etetőjén ült, onnan figyelt és nyávogott. Lassan elindultam vissza a kollégiumba. Ezúttal nem támadott le Aphrodité, de amikor befordultam a sarkon az öreg tölgyfánál, Stevie Rae, Damien és az Ikrek nagyban beszélgettek - majd hirtelen elhallgattak, amikor felbukkantam. Mindannyian büntudatos pillantásokat vetettek rám. Nem volt nehéz kitalálnom, hogy kiről beszéltek.

- Mi van? - kérdeztem.

- Rád vártunk - mondta Stevie Rae tőle szokatlan komorsággal.

- Mi a baj? - kérdeztem.

- Aggódik miattad - felelte Shaunee.

- Aggódunk miattad - javította ki Erin.

- Mi baja van az exednek? - kérdezte Damien.

- Zaklat, ennyi az egész. Ha nem ilyen lenne, talán még mindig vele járnék. - Próbáltam közömbös hangon beszélni, és közben nem néztem egyiküknek sem a szemébe. (Sosem tudtam valami jól hazudni.)

- Szerintünk jobb lenne, ha elkísérnélek ma este - mondta Stevie Rae.

- Igazából azt gondoljuk, hogy mindnyájunknak veled kellene tartanunk - helyesbített Damien.

Összeráncoltam a homlokom. Szó sem lehetett róla, hogy mind a négyen végignézzék, amint megiszom a vérét valami lúzernek, akit ma estére sikerül szereznünk a Sötétség Lányainak.

- Nem.

- Zoey, ez tényleg egy nagyon rossz nap. Mindenki zaklatott. Ráadásul Aphrodité bosszút akar állni rajtad. Az lenne a logikus, hogy összetartsunk, és segítsünk egymásnak - érvelt Damien.

Igen, ez valóban logikusnak tűnt, de ők nem ismerték a teljes történetet. Egyelőre. Az igazság az, hogy túl fontosak voltak nekem. Elfogadtak, és mellettük biztonságban éreztem magam, mintha tartoznék valahová. Nem kockáztathattam meg, hogy ezt elveszítem, főleg nem most, amikor még minden olyan új és ijesztő volt. Így hát azt tettem, amit otthon tanultam, mert fogalmam sem volt, mi mást tehetnék: dühbe gurultam, és megsértődtem.

- Azt mondjátok, hogy olyan hatalmam van, amelynek segítségével egy napon Főpapnő leszek? - Olyan lelkesen bólogattak, hogy belesajdult a szívem. Összeszorítottam a fogam, és hűvösen azt mondtam:

- Akkor meg kell tanulnotok elfogadni azt is, ha nemet mondok. Nem akarom, hogy ott legyetek ma este. Ezzel nekem kell szembenéznem. Egyedül. Téma lezárva.

Azzal sarkon fordultam, és otthagytam őket.

Egy félórával később persze már bántam, hogy ilyen undok voltam velük. Fel-alá járkáltam a nagy tölgy alatt, amely valahogy a szentélyemmé vált. Járkálásommal halálra idegesítettem Nalát, közben pedig azt kívántam, bárcsak felbukkanna Stevie Rae, hogy bocsánatot kérhessek tőle. A barátaim nem tudták, miért nem akarom, hogy ott legyenek. Ők csak nekem akartak jót. Talán... talán a vérszomjamat is megértenék. Erik szemmel láthatóan megértette. Igaz, ő már ötödéves volt. Előbb-utóbb mindannyiunknak át kell esni ezen. Vagy elkezdjük kívánni a vért, vagy meghalunk. Ettől kicsit jobb kedvre derültem, és megsimogattam Nala fejét.

- Ha a másik lehetőség a halál, akkor a vérszívás nem is olyan rossz választás, nem igaz?

Nala dorombolását igennek vettem. Ránéztem az órámra. A fenébe! Vissza kell mennem a kollégiumba átöltözni, aztán indulni a Sötétség Lányaihoz. Egykedvűen elindultam a fal mellett. Megint felhős volt az ég, de most örültem a sötétségnek. Az igazság az, hogy kezdtem megkedvelni az éjszakát. Jobb is, hiszen egy jó időre ez lesz a természetes közegem. Már ha életben maradok. Mintha csak olvasna a gondolataimban, az előttem haladó Nála mordult egyet.

- Igen, tudom. Nem volna szabad ilyen negatívnak lennem. Majd dolgozom rajta, hogy...

Nala torokhangú morgása meglepett. Megállt előttem. A háta ívben megfeszült, a szőre felállt, és úgy nézett ki, mint egy kis

szőröcsomó. A testtartásában azonban nem volt semmi vicces, akárcsak a sziszegő hangban, amelyet kiadott magából.

- Nala, mi tört...

Borzongás futott végig a gerincemen, még mielőtt én is abba az irányba néztem volna, amerre a macskám. Utólag csak azt nem értettem, miért nem sikoltottam fel. Emlékszem, hogy kinyitottam a számat, de egyetlen hang sem jött ki rajta.

Mintha mindenem elzsibbadt volna. Ha akarok, sem tudtam volna megmozdulni, úgy álltam ott, mint egy kőszobor.

Elliott alig három méterre volt tőlem, a fal árnyékában állt.

Valószínűleg ugyanabba az irányba tarthatott, mint Nala meg én. Aztán meghallotta Nala fújtatását, és félig hátrafordult.

Nála ismét fújt egyet, mire Elliott egy rémisztően gyors mozdulattal teljesen felénk fordult.

Esküszöm, hogy a lélegzetem is elakadt a rémülettől. Egy szellem állt velem szemben, csak az lehetett, mégis olyan szilárdnak, olyan valóságosnak tűnt. Ha nem a saját szememmel látom, ahogy a teste elutasítja az Átváltozást, azt hittem volna, hogy csak beteg, azért olyan halálosan sápadt... és... *furcsa*. Szinte teljesen fehér volt, de nem csak ez volt vele

a baj. A tekintete is megváltozott. A sötétség ellenére is jól láttam, hogy a szeme vörösen izzik, mintha véres lenne.

Pontosan úgy, ahogy Elizabeth szellemének a szeme.

De valami más is megváltozott rajta. Az egész alakja másmilyen volt, mintha lefogyott volna. Hogyan lehetséges ez? Akkor éreztem meg a szagot. Dohos, száraz, oda nem illő szag volt, mint egy szekrény vagy egy pince, amit évek óta nem nyitottak ki. Ugyanezt a szagot éreztem Elizabeth felbukkanásakor is.

Nala felmordult, mire Elliott félig lekuporodott, és visszamorgott rá. Ahogy kivillant a fogsora, észrevettem, hogy *megnőttek a szemfogai!* Tett egy lépést Nala felé, mintha meg akarná támadni. Ösztönösen cselekedtem.

- Hagyd békén, és takarodj innét! - Engem is meglepett, milyen magabiztosnak tűnt a hangom, mintha csak egy vicsorgó kutyával állnék szemben, pedig az igazság az volt, hogy majd' elájultam a félelemtől.

Felém kapta a fejét, és vörösen izzó tekintete az enyémbé fúródott. *Ne!* kiáltotta a már ismerőssé vált belső hang. *Ez maga a borzalom!*

- Téged... - A hangja rettenetes volt. Reszelős, mélyről jövő hörgés, mintha valami baj lenne a torkával. - Elkaplak! - Azzal elindult felém.

Páni félelem kerített hatalmába.

Nala harci kiáltása felverte az éjszaka csendjét, ahogy rávetette magát Elliott szellemére. Sokkos állapotban figyeltem, mit csinál.

Azt hiszem, arra számítottam, hogy átrepül az üres levegőn. Ehelyett a jelenség combján landolt kieresztett karmokkal, és úgy üvöltött, mintha nem is macska, hanem oroszlán lenne. Elliott felkiáltott, elkapta Nalát a grabancánál, és elhajította. Aztán, hihetetlen gyorsasággal és erővel, szó szerint felugrott a fal tetejére, majd eltűnt az iskolát körülölelő éjszakában.

Annyira remegett a lábam, hogy alig bírtam megmozdulni.

- Nala! - zokogtam. - Hol vagy, kiscicám?

Fújtatva és morogva odajött hozzám, de a szemét továbbra is a falra szegezte. Leguggoltam mellé, és remegő kézzel megtapogattam, hogy nem esett-e baja. Úgy tűnt, mindene

egyben van, ezért felkaptam, és amilyen gyorsan csak tudtam, eltávolodtam a faltól.

- Jól van. Semmi baj. Elment. Micsoda bátor kislány vagy! - Folyamatosan beszéltem hozzá. Felkapaszkodott a vállamra, és egész idő alatt a sötétséget kémlelte, közben pedig egyfolytában morgott.

Amikor odaértem az első gázlámpához, nem messze a szabadidőcsarnoktól, megálltam, és az ölembe vettem Nalát, hogy tüzetesebben is meg tudjam vizsgálni, nincs-e valami baja. Sérülést nem találtam rajta, de valami mást igen, amitől görcsbe rándult a gyomrom, és úgy éreztem, azonnal elhányom magam. A mancsa véres volt. De nem a saját véréből. És ennek nem is volt olyan jó illata, mint azoknak, amelyekkel korábban találkoztam. Ugyanolyan dohos, száraz szaga volt, mint amit Elliott és Elizabeth árasztott magából. Minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne dobjam ki a taccsot, miközben beletöröltem Nála mancsát a fübe. Azután felkaptam, és végigsiettem a koleszhoz vezető járdán. Nála közben egy pillanatra sem hagyta abba a hátrafelé kémlelést és morgást.

Stevie Rae, az Ikrek és Damien gyanúsán nem voltak sehol. Sem a társalgóban, sem a többi közös helyiségben, mint a számítógépterem, a konyha vagy a könyvtár. Gyorsan felszaladtam a szobánkba, hátha Stevie Rae-t ott találom, de nem volt ilyen szerencsém.

Ültem az ágyamon, és a még mindig zaklatott Nalát cirógattam. Keressem meg a barátaimat? Vagy egyszerűen csak maradjak itt? Stevie Rae előbb vagy utóbb úgyis visszajön a szobába. Elvises órájára pillantottam. Tíz percem

maradt arra, hogy átöltözzem, és odaérjek a szabadidőcsarnokba. De hogy menjek el a szertartásra azok után, ami történt? Mi is történt valójában?

Egy szellem megpróbált rám támadni. Nem. Ez nem igaz. Hogyan vérezhetne egy szellem? De valóban vér volt az? A szaga alapján nem. Fogalmam sem volt, hogy mi folyik itt. A legjobb lenne azonnal elmenni Neferethez és elmondani neki, hogy mi történt. Fel kellene állnom, fogni a halálra rémült macskámat, elmenni Neferethez és elmesélni neki, hogy múlt éjjel Elizabeth-t, most meg Elliottot láttam...

Nem. Ezúttal nem kellett kiabálnia a belső hangnak. Az utasítás nélkül is egyértelmű volt. Nem mehetek el Neferethez, legalábbis nem most.

- El kell mennem a szertartásra. - Hangosan kimondtam a fejemben visszhangzó szavakat. - Ott kell lennem ezen a szertartáson.

Ahogy elővettem a fekete ruhámat meg a balettcipőmet a szekrényből, végtelen nyugalom szállt meg. Itt nem úgy működtek a dolgok, mint a régi világomban, a régi életemben, és legfőbb ideje volt alkalmazkodni az újfajta szabályokhoz. Kapcsolatot tudtam teremteni az öt elemmel, ami azt jelentette, hogy hihetetlen hatalommal ruházott fel egy ősi istennő. És ahogy nagyfi mondta, a nagy hatalom nagy felelősséggel is jár. Talán megvan annak is az oka, hogy miért látok ilyen különös dolgokat, mint ezek a szellemek, akik egyáltalán nem úgy néznek ki és nem úgy viselkednek, mintha szellemek volnának. Egyelőre nem tudtam, mit jelent ez. Az igazat megvallva mindössze két gondolat zakatolt a fejemben:

az, hogy nem mondhatom el Neferetnek, és hogy el kell mennem a szertartásra.

A szabadidőcsarnok felé sietve igyekeztem legalább pozitívan gondolkodni. Lehet, hogy Aphrodité el sem jön ma este, vagy ha igen, mégsem fog engem zaklatni.

Mint kiderült, mindkettő hiú ábránd volt.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

- Szép a ruhád, Zoey. Pont úgy néz ki, mint az enyém. Óh, várjunk csak! De hiszen ez az enyém is volt. - Aphrodité felnevetett. Olyan volt a nevetése, mint a felnőttnek, aki egy gyerek butaságán derül. Utáltam, amikor valaki így viselkedik. Igen, tudom, hogy idősebb nálam, de én se vagyok már kislány.

Elmosolyodtam, és elővettem a létező legnaivabb hangomat. Annak ellenére, hogy nem vagyok valami gyakorlott hazudozó, nem sokkal ezelőtt támadott meg egy szellem, és mindenki minket nézett, azt hiszem, sikerült egészen hihetően kamuznom.

- Szervusz, Aphrodité! Képzeld, épp most olvastam a hatodéves vámpírszoc könyvben, amit Neferettől kaptam, hogy mennyire fontos, hogy a Sötétség Lányainak vezetője szívélyesen üdvözlje a csoport minden új tagját. Büszke

lehetsz rá, hogy neked ez ilyen jól megy. - Aztán közelebb léptem hozzá, és lehalkítottam a hangom, hogy csak ő hallja, amit mondok. - És meg kell mondanom, sokkal jobban nézel ki, mint amikor legutóbb találkoztunk. - Láttam, ahogy elsápad, és mintha félelem villant volna a szemében. Meglepő módon mégsem töltött el elégedettség ennek láttán. Hirtelen gonosznak éreztem, és el is szégyelltem magam. Felsóhajtottam. - Ne haragudj, ezt nem kellett volna mondanom. Megkeményedett az arca.

- Takarodj az anyádba, te kis kurva - sziszegte. Aztán hangosan felnevetett, mintha épp most sütött volna el egy óriási poént (az én káromra), majd hátat fordított nekem, és besétált a szabadidőcsarnok közepére.

Most már nem volt lelkiismeret-furdalásom. Hülye ribanc! Aphrodité felemelte az egyik karját, és mindenki, aki eddig engem nézett, hirtelen felé fordult (hála Istennek). Ma este egy antik kinézetű, vörös selyemruha volt rajta, amely olyan tökéletesen illett rá, mintha rá lenne festve. Vajon honnan szerezte ezeket a fantasztikus ruhákat?

- Tegnap meghalt egy vámpírjelölt, ma pedig egy másik. A hangja erős volt és tiszta, sőt mintha részvét csendült volna ki belőle, ami őszintén meglepett. Egy pillanatra megint Neferetre emlékeztetett, és kíváncsi voltam, vajon mond-e valami olyat, ami egy igazi vezetőhöz illik.

- Mindannyian ismertük őket. Elizabeth kedves, csendes lány volt. Elliott pedig a tartályunk volt a legutóbbi néhány szertartás alkalmával. - Hirtelen elmosolyodott; gonosz, állatias mosoly volt ez, és most már egyáltalán nem hasonlított Neferetre. - De gyengék voltak, és a vámpíroknak

nincs szükségük gyengeségre. - Megrántotta vörösbe öltöztetett vállát. - Ha emberek volnánk, akkor azt mondanánk, hogy ez a természetes kiválasztódás. De az Isten-nőnek hála, nem vagyunk azok, így nevezzük egyszerűen Végzetnek, és örvendezzünk ma este, hogy nem miránk sújtott le!

Felfordult a gyomrom, amikor meghallottam az általános helyeslést. Nem igazán ismertem Elizabeth-t, de amikor találkoztunk, kedves volt hozzám. Azt elismerem, hogy Elliottot nem kedveltem, senki sem kedvelte. Idegesítő és ápolatlan volt (akárcsak a szelleme), de akkor sem örültem, hogy meghalt. *Ha én leszek egyszer a Sötétség Lányainak vezetője, soha nem fogok gúnyt űzni egy vámpírelölt halálából, legyen akármilyen ellenszenves vagy jelentéktelen az illető.* Megfogadtam, hogy így teszek, de a lelkem mélyén azt reméltem, hogy Nüx is hallja, és egyetért velem.

- De elég a búból és a bajból! - mondta Aphrodité. - Samhain van! Ezen az éjszakán ünnepeljük a szüretszezon végét, és ma emlékezünk őseinkre, a nagyszerű vámpírokra, akik előttünk éltek. - Hátborzongató volt a hangja, mintha kissé túljátszottá volna a szerepét, én pedig a szememet forgattam, ahogy tovább folytatta. - Ez az az éjszaka, amikor élet és halál között a legvékonyabb a függöny fátyla, ma van a legnagyobb esély arra, hogy a szellemek megjelenjenek előttünk.

Tartott egy kis hatásszünetet, és végignézett a hallgatóságán, de gondosan ügyelt, nehogy egyetlen pillantást is vessen rám (a többiek ugyanígy tettek). Egy másodpercre eltűnődtem azon, amit mondott. Lehetséges, hogy Elliott halálának valami köze volt az életet a haláltól elválasztó függönyhöz? Vagy

ahhoz a tényhez, hogy samhain napján halt meg? De nem sokat töprengtettem ezeken a kérdéseken, mert Aphrodité felemelte a hangját, és elkiáltotta magát:

- Szóval mit fogunk csinálni?

- Kimegyünk! - kiáltották vissza a Sötétség Lányai és Fiai. Aphrodité nevetése túl buja volt a helyzethez, és esküdni mernek, hogy magához is nyúlt. Ott, mindenki szeme láttára.

Jesszusom, micsoda egy undorító nőszemély!

- Így van. Kiváló helyet választottam ma estére, sőt még egy új tartályt is szereztem, aki már ott vár a lányokkal.

A lányokkal? Vajon Harciasra, Borzalmasra és Gonoszra gondolt? Gyorsan körbepásztáztam a teremben. Sehol nem láttam őket. Nagyszerű. Képzelem, milyen hely lehet az, ami Aphrodité szerint „kiváló”. Abba pedig bele sem akartam gondolni, vajon ki lehet az a szerencsétlen, aki elvállalta a tartály szerepét.

És igen, arról sem akartam tudomást venni, hogy összefutott a nyál a számban, amikor Aphrodité megemlítette a tartályt, ami azt jelentette, hogy ismét ihatok vért.

- Induljunk! De ne feledjétek: csendben! Koncentráljatok arra, hogy láthatatlanok vagytok, és ha van is olyan ember, aki történetesen ébren van, az sem fog meglátni minket. - Aztán egyenesen a szemembe nézett. - És Nüx legyen irgalmas ahhoz, aki elárul minket, mert mi biztosan nem leszünk. - Elmosolyodott, és visszafordult a többiekhez. - Kövessetek, Sötétség Lányai és Fiai!

Párokba vagy kisebb csoportokba rendeződve néma csendben követte mindenki Aphroditét ki a szabadidőcsarnok hátsó bejáratán. Rám, természetesen, ügyet sem vetettek. Nem

sokon múlt, hogy nem mentem utánuk. Tényleg nem volt hozzá kedvem. Ma éjszakára már megvolt az izgalomadagom. Inkább vissza kellene mennem a koleszba, és bocsánatot kérni Stevie Rae-től. Aztán együtt megkeresnénk az Ikreket meg Damient, és elmesélhetném nekik Elliottot (egy pillanatnyi szünetet tartottam a gondolatmenetben, vártam, hogy figyelmeztessen a belső hang, hogy ne tegyem, de ezúttal csendben maradt). Oké. Szóval nekik elmondhatom. Ez sokkal jobb ötletnek tűnt, mint a ribanc Aphroditét és a barátait követni, akik ki nem állhatnak engem. De az ösztönöm, amely nem szólalt meg, amikor a barátaimról kérdeztem, most ismét feléledt. El kell mennem a szertartásra, súgta. Felsőhajtottam.

- Gyere, Z.! Ugye nem akarsz lemaradni a műsorról?

Erik állt a hátsó bejáratnál. Mosolyogva várt rám. Úgy nézett ki, mint egy kék szemű Superman. Hát legyen!

- Viccelsz? Utálatos csajok, egy tartály kivéreztetése és jó eséllyel valami nyilvános megszégyenítés. A világért ki nem hagynám. - Erik és én követtük a többieket.

Mindenki szótlanul a szabadidőcsarnok mögötti falhoz sétált, ami túl közel volt ahhoz a helyhez, ahol Elizabeth-t és Elliottot láttam, így nem voltam teljesen nyugodt. Aztán hirtelen elkezdtek eltűnedezni a falban, egyik a másik után.

- Mi a...? - suttogtam.

- Csak egy trükk. Nyugi.

Valóban az volt. Egy rejtekajtó. Mint azokban a régi krimikben, ahol a könyvtár egyik fala vagy a kandalló (mint az egyik Indiana Jones-filmben) valójában egy titkos ajtó. Ez az ajtó a masszívnek látszó iskolafalba volt beépítve. Egy

helyen oldalra csúszott, és megnyílt egy akkora rés, amelyen keresztül egyszerre egyvalaki (egy vámpírjelölt, egy vámpír vagy akár egy furcsamód kézzelfogható szellem) átsusszanhatott. Erik és én maradtunk utoljára. Halk *huss* hallatszott, és ahogy visszanéztem, még éppen láttam, ahogy a fal újra összezár mögöttem.

- Automata, mint a kocsiaablak - suttogta Erik.

- Aha. Kik tudnak erről?

- Mindenki, aki valaha a Sötétség Lányai vagy Fiai közé tartozott.

Úgy számoltam, hogy ez valószínűleg az összes felnőtt vámpírt jelenti. Körülnéztem. Nem láttam, hogy bárki is figyelne vagy követne minket.

Erik észrevette a mozdulatot.

- Nem foglalkoznak velem. Hagyományosan ki szoktunk szökni bizonyos szertartásokra. Amíg nem csinálunk semmi ostobaságot, addig úgy tesznek, mintha nem tudnának róla. - Vállat vont. - Valószínűleg ennyi még belefér.

- Amíg nem csinálunk semmi ostobaságot - feleltem.

- Csss! - Valaki lepisszegett minket. Befogtam a számat, és úgy döntöttem, hogy inkább arra koncentrálok, hogy merre megyünk.

Hajnali fél öt volt. Egy teremtett lélek sem volt ébren. Furcsa volt úgy végigsétálni Tulsának ezen a részén, ahol egymást érték az olajpénzből emelt kis paloták, hogy közben senki nem vett minket észre. Gyönyörűen karbantartott kerteken vágunk át, és még egy kutya sem ugatott meg minket. Mintha árnyak lennének... vagy szellemek... A gondolattól kirázott a hideg. A hold, amelyet korábban szinte teljesen eltakartak a

felhők, most ezüstfehéren ragyogott a meglepően tiszta égbolton. Esküszöm, hogy olvasni tudtam volna a fényénél. Hideg volt, de nem zavart úgy, mint egy héttel korábban zavart volna. Igyekeztem nem belegondolni, mit árul ez el a testemben lejátszódó Átváltozásról.

Keresztülváltunk egy utcán, majd hangtalanul elosontunk két udvar között. Előbb meghallottam a vízcso bogást, mint hogy megláttam volna a kis gyaloghídat. A holdfényben úgy nézett ki a kis patak, mintha valaki higanyt öntött volna a felszínére. Lenyűgözött a szépsége, és önkéntelenül is lelassítottam, emlékeztetve magamat, hogy mostantól az éjszaka az én nappalom. Reméltem, hogy sosem fogok teljesen hozzászokni a sötétséghez.

- Gyere, Z.! - suttogta Erik a híd túloldaláról.

Ránéztem. Erik alakja egy hihetetlenül gyönyörű épület előtt rajzolódott ki a holdfényben. A háta mögött hatalmas, golfpálya simaságú pázsit, egy mesterséges tó, egy nyári lak, szökőkutak és vízesések látszottak (akárki lakott is itt, nyilvánvalóan nem tudott mit kezdeni a rengeteg pénzével). Erik pedig, ahogy ott állt, úgy nézett ki, mint egy romantikus történelmi hős, mint... mint... Az igazat megvallva csak két hős jutott eszembe: Superman és Zorro, de egyikük sem történelmi. Erik azonban kétségkívül úgy festett, mint egy romantikus hős valami lovagregényből. Aztán hirtelen rájöttem, mi ez a gyönyörű birtok, ahová éppen behatolunk, és átsiettem a hídon.

- Erik - suttogtam izgatottan -, ez a Philbrook Múzeum!

Komoly bajba kerülhetünk, ha itt elkapnak minket.

- Nem fognak elkapni.

Szednem kellett a lábamat, hogy lépést tudjak tartani vele.

Gyorsan ment, szemmel láthatóan jobban utol akarta érni az előttünk haladó néma, szellemszerű csoportot, mint én.

- Ez nem valami gazdag fickó háza. Ez egy múzeum. Itt éjjel-nappal örök vannak.

- Aphrodité elkábította őket.

- Micsoda?

- Csss! Nem esik bántódásuk. Egy ideig kótyagosak lesznek tőle, aztán hazamennek, és nem fognak emlékezni semmire.

Nem nagy ügy.

Nem válaszoltam, de egyáltalán nem tetszett, hogy ennyire félvállról veszi a biztonsági örök elkábítását. Egyszerűen nem tűnt helyesnek, még ha megértettem is az okát.

Birtokháborítást követtünk el. Nem akartuk, hogy elkapjanak. Ezért az öröket el kellett kábítani. Felfogtam. Egyszerűen csak nem tetszett, és tudtam, ha egyszer rajtam fog múlni, ezt is megváltoztatom a Sötétség Lányainak lekezelő hozzáállásával együtt. Egyre jobban emlékeztettek a Hit Egyházára, ami az én számból nem volt túl hízelgő. Aphrodité nem Isten (vagy Istennő, ha már itt tartunk), akármit is képzel saját magáról. Erik megállt. Utolértük a többieket, akik laza kört formáltak a kupolás tetejű nyári lak körül, amely a múzeumhoz vezető emelkedő alján állt. Nem messze feküdt tőle a halastó, amely a múzeumlépcső aljánál ért véget. Elképesztően szép hely volt. Eddig mindössze két vagy három alkalommal jártam itt, egyszer rajzórán jöttünk ki terepgyakorlatra, és még én is kedvet kaptam a kert lerajzolásához, pedig egyáltalán nem tudok rajzolni. Az éjszaka most ezt a gyönyörű, szépen

karbantartott kertet mesebeli tündérkertté varázsolta, amely csak úgy ragyogott a Hold ezüst fényében.

A nyári lak önmagában is fantasztikusan szép volt.

Trónusként ült egy lépcsősor tetején, fel kellett mászni hozzá.

Faragott, fehér márványoszlopok tartották a kupolát, amely alulról volt megvilágítva. Pont úgy nézett ki, mintha egyenesen az ókori Görögországból röpítették volna ide, és csak a mi kedvünkért világították volna ki éjszakára.

Aphrodité felment a lépcsőn, és elfoglalta a helyét a nyári lak közepén, ami így azonnal veszített valamit varázslatos szépségéből.

Mondanom sem kell, hogy Harcias, Borzalmas és Gonosz már ott voltak. Velük volt még egy negyedik lány is, de őt nem ismertem. Biztosan láttam már, csak nem

jegyeztem meg az arcát, mert ugyanolyan Barbie-szerű szőke volt, mint a többség (a neve pedig valószínűleg az volt, hogy Aljas vagy Utálatos).

Felállítottak egy kis asztalt a nyári lak közepén, és letakarták egy fekete terítővel. Gyertyákat láttam rajta, meg többek között egy serleget és egy kést. Egy szerencsétlen tartály ült egy széken arccal az asztalra borulva. Köpönyeget borítottak rá, ami befedte az egész testét, így pont úgy nézett ki, mint Elliott két nappal korábban, amikor ő volt a tartály.

Biztosan sokat kivesz valakiből, ha lecsapolják a vérének Aphrodité szertartásához, és eltűnődtem. Vajon ennek nem volt-e köze Elliott halálához. Igyekeztem nem foglalkozni vele, hogy ismét összefutott a nyál a számban, amikor a szerencsétlen tartály borral kevert vérére gondoltam.

Hihetetlen, hogy tud valami ennyire undorító és kívánatos lenni egyszerre.

- Megidézem az elemeket, és idehívom őseink szellemét, hogy táncoljanak velünk a kör belsejében - mondta Aphrodité. Halkan beszélt, de a hangja mérgező ködként borult ránk. Kísérteties ötlet volt szellemeket megidézni a körbe, különösért azok után, hogy nemrég találkoztam kettővel is, de be kell vallanom, hogy ennek ellenére legalább annyira izgatott a dolog, mint amennyire megrémisztett. Talán azért voltam olyan biztos benne, hogy el kell jönnöm ma este, mert megtudok valamit Elizabeth-ről és Elliotról. Ráadásul nagyon úgy tűnt, hogy ezt a szertartást nem először csinálják a Sötétség Lányai. Nem lehet benne semmi veszélyes vagy ijesztő. Aphrodité játszotta a nagymenőt, de én átláttam rajta. A felszín alatt - mint a legtöbb nagyhangú, agresszív ember - bizonytalan volt és éretlen. Arról nem is beszélve, hogy az ilyen szájhősök rendszerint kerülnek a náluk erősebbeket, ezért logikusnak tűnt, hogy Aphrodité csak olyan szellemeket fog megidézni, akik ártalmatlanok, sőt feltehetően kedvesek. Nyilván nem egy nagy, szörnyű mumust akart meghívni a körbe.

És nem is valami olyan hátborzongató teremtményt, mint amilyen Elliottból lett.

Kezdtem megnyugodni. A négy Sötétség Lánya megfogta az általuk képviselt elemek gyertyáit, és elfoglalták helyüket a nyári lak belsejében kialakított kör megfelelő pontján. Aphrodité megidézte a szelet, mire a hajam megrebbent az enyhe légmozgástól, amit csak én éreztem. Behunytam a szemem, és élveztem, ahogy bizsereg a bőröm a szél érintésétől. Akárhogy is igyekezett Aphrodité meg a sleppje, nem tudták elvenni tőlem ezt az örömet. Ráadásul Erik ott állt

mellettem, így nem zavart az sem, hogy rajta kívül senki nem áll velem szóba.

Még jobban ellazultam, és hirtelen biztos voltam benne, hogy a jövő kellemes dolgokat tartogat számomra. Kibékülök a barátaimmal, együtt kitaláljuk, mit kezdünk ezekkel a rémisztő szellemekkel, és még az is lehet, hogy lesz egy hihetetlenül szexi pasim. Minden rendben lesz. Kinyitottam a szemem, és azt láttam, hogy Aphrodité halad tovább körbe. Az összes elem végigsöpört rajtam, és azon csodálkoztam, Erik hogy nem veszi észre, amikor ott áll mellettem. Lopva rápillantottam, hátha engem néz, de nem, pont ugyanazt csinálta, mint mindenki más: Aphroditét bámulta. (Ami elég dühítő volt. Nem úgy illett volna, hogy lopva ő is engem néz?) Aztán Aphrodité elkezdte megidézni az ősök szellemét, és akkor már én sem tudtam levenni róla a tekintetemet. Az asztalnál állt, és hosszú köteg szárított füvet tartott a lila gyertya lángjába. A fű azonnal meggyulladt. Aphrodité hagyta égni egy kicsit, majd elfújta. Finoman hadonászni kezdett vele, és ahogy beszélni kezdett, a levegő megtelt körülötte füsttel. Beszívtam, és azonnal felismertem az illatos szentperje illatát, amely az egyik legszentebb gyógynövénynek számított. Nagyi gyakran használta imádság közben. De akkor hirtelen elkomorodtam. Szentperjét csak az után szabad égetni, hogy előtte zsályával megtisztítottuk a területet; ha nem így teszünk, akkor bármilyen energia felszabadulhat - és a „bármilyen” nem feltétlenül jelentett jót. De most már túl késő lett volna bármit is szólni. A szertartást egyébként sem tudtam volna félbeszakítani. Aphrodité már elkezdte megidézni a szellemeket. Hangja kísértetiesen dallamos volt,

amit valami módon csak fokozott a körülötte keringő sűrű füst.

Samhain éjjelén halljátok meg hívásomat, őseink szellemei! Samhain éjjelén vigye hangomat e füst a Túlvilágra, ahol szellemek játszanak az emlékezet perjefüstjében. Samhain éjjelén nem ember őseim szellemét idézem meg. Nem, őket hagyom békében nyugodni; nincs rájuk szükségem sem élve, sem holtan. Samhain éjjelén azokat a varázslatos ősoket idézem meg, akik életükben és halálukban is különbek voltak, mint az emberek.

Teljesen elvarázsolva figyeltem a többiekkel együtt, ahogy a kavargó füst megváltozik, és elkezd alakot ölteni. Először azt hittem, képzelődöm, és pislogtam néhányat, hogy kitisztuljon a látásom, de aztán rájöttem, hogy nem a látásommal van baj. Alakok formálódtak a füstben. Először inkább csak a körvonalaik, de ahogy Aphrodité folytatta a hadonászását a füstölővel, a kör egyszerre megtelt fantomszerű alakokkal, akik sötét, beesett szemmel és tátott szájjal meredtek ránk. Egyáltalán nem hasonlítottak Elizabeth-re vagy Elliotra. Az igazat megvallva pontosan úgy néztek ki, amilyenek a szellemeket képzeltem: légies, átlátszó, kísérteties jelenségek voltak. Mélyen beszívtam a levegőt. Nem, semmi dohos pinceszag.

Aphrodité lerakta a még mindig füstölgő szeptperjét, és felkapta a serleget. Még abból a távolságból is, ahonnan néztem, szokatlanul sápadtnak tűnt az arca, mintha maga is megpróbált volna hasonlóná válni a szellemekhez. Vörös

ruhája szinte bántóan világított a szürke füsttel és köddel teli körben.

- Üdvözöllek titeket, ősi szellemek, és kérlek, fogadjátok el ajándékunkat, a bort és a vért, hogy újra eszetekbe jusson, milyen az élet íze. - Azzal felemelte a serleget, mire a ködös alakok izgatottan kavarni kezdtek körülötte. - Üdvözöllek titeket, ősi szellemek, és a kör oltalma alatt...

- Zo! Tudtam, hogy megtalállak!

Heath hangja hasított bele az éjszakába, belefojtva Aphroditébe a szót.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

- Heath! Mi a fenét keresel te itt?

- Nem hívtál vissza - mondta válasz helyett, majd ügyet sem vetve a többiekre, megölelt. A vakítóan éles holdfényben láttam, hogy vérekes a szeme a kialvatlanságtól és a piától. - Hiányoztál, Zo! - mondta, és betértett sörszagú leheletével.

- Heath. Nem maradhatsz...

- De. Hadd maradjon - szólt közbe Aphrodité.

Heath felé fordította a fejét, és ismertem már annyira, hogy tudjam, milyenek látja. Aphrodité a nyári lakot megvilágító reflektorok fényében állt tetőtől talpig füstbe burkolózva. Vörös ruhája ráfeszült a testére. Szőke haja majdnem a derekáig ért. Ajka gonosz mosolyra görbült, amit Heath

egészen biztosan félreértett, és kedvesnek látott. Valószínűleg észre sem vette a szellemeket, akik abbahagyták a kavargást a serleg körül, és Heath-t bámulták sötét szemükkel. Az sem tűnt fel neki, hogy Aphroditének milyen furcsa a hangja és milyen üveges a tekintete. Lefogadom, hogy semmi mást nem látott Aphrodité csöcsein kívül.

- Egy vámpírluvnya. Király! - mondta Heath, igazolva minden előzetes félelmemet.

- Vidd ki innét! - szólt oda nekem Erik nyugtalanul.

Heath elkapta a tekintetét Aphroditéről, és agresszíven Erikhez fordult.

- Te meg ki a fene vagy?

Ismertem már ezt a hanghordozást. Akkor vette elő Heath, amikor féltékenységből neki akart ugrani valakinek. (Újabb ok arra, hogy az exem legyen).

- Heath, el kell tűnnöd innét - mondtam.

- Nem. - Közelebb lépett hozzám, és jelentőségteljesen átkarolta a vállamat, de közben nem nézett rám. Eriket bámulta. - Azért jöttem, hogy találkozzam a barátnőmmel, és nem megyek sehová nélküle.

Nem foglalkoztam azzal, hogy hallom Heath pulzusának lüktetését. Nem haraptam bele a csuklójába, és nem kezdtem el szívni a vérét, inkább leráztam magamról a karját, és szembefordultam vele, hogy ne Erikre nézzen, hanem rám.

- Én *nem* vagyok a barátnőd.

- Ugyan, Zo, ne csináld már!

A fogamat csikorgattam dühömben. Hogy lehet ennyire ostoba! (És még egy ok arra, hogy már csak az exem legyen.)

- Süket vagy? - kérdezte tőle Erik.

- Na, idehallgass, te vérszívó faszfej, én... - kezdte Heath, de Aphrodité furcsán visszhangzó hangja eltérítette Eriktől.

- Gyere fel ide, ember!

Heath, Erik és az én (valamint az összes jelenlévő) tekintete mágnesként tapadt Aphroditére. Különös dolog történt a testével. Mintha pulzált volna. De hogyan? Hátradobta a haját, egyik kezével pedig végigsimított a testén, mint egy sztriptíz táncos. Megfogta az egyik mellét, majd lejjebb csúszott a keze, és a lába közét kezdte dörzsölni. A másik kezével pedig Heath-t hívogatta.

- Gyere ide hozzám, ember! Hadd kóstoljalak meg!

Itt valami nagyon-nagyon nem stimmel. Éreztem, hogy valami rettenetes dolog fog történni Heath-szel, ha felmegy oda, és belép a körbe.

Heath teljesen a hatása alá került, és habozás (illetve ész) nélkül elindult Aphrodité felé. Elkaptam az egyik karját, és hálás voltam Eriknek, amiért ő a másikat.

- Elég legyen, Heath! Azt akarom, hogy menj el. Most azonnal! Te nem ide tartozol.

Heath komoly erőfeszítés árán eltépte a tekintetét Aphroditéről. Kirántotta a karját Erik kezéből, és rámordult. Azután felém fordult.

- Te megcsaltál!

- Nem hallottad, amit mondtam? Nem tudlak megcsalni, mert már nem vagyunk együtt! Most pedig tűnj el...

- Ha visszautasítja a meghívást, akkor mi megyünk el érte! Aphrodité teste megrándult, és sűrű füst szivárgott belőle. Sóhajra emlékeztető hang szakadt ki a torkából, amely valahol a sírás és a sikoltás között volt. A szellemek, beleértve azt is,

amelyik birtokba vette a testét, a kör szélére siettek, és megpróbáltak kitörni, hogy rárohanhassanak Heath-re.

- Állítsd meg őket, Aphrodité! Különben megölik! - kiáltotta Damien, és előlépett egy díszsövénny mögül, amely a kis tó partján állt.

- Damien, te mit... - kezdtem bele, de megrázta a fejét.

- Most nincs idő elmagyarázni - mondta gyorsan, majd visszafordult Aphrodité felé. - Tudod jól, hogy kik ezek - kiáltott oda neki. - Ha nem tartod a körön belül őket, akkor megölik. Aphrodité olyan sápadt volt, hogy maga is inkább szellemnek látszott. Hátrálni kezdett a ködös alakoktól, akik még mindig a kör láthatatlan határait feszegették. Csak akkor állt meg, amikor nekiütközött az asztalnak.

- Nem fogom megállítani őket - mondta. - Ha ő kell nekik, hadd vigyék. Inkább őt ölje meg, mint engem vagy valakit közülünk.

- Elegendem van ebből, nem bírom tovább! - kiáltotta Borzalmas, azzal eldobta a gyertyáját, ami a földre esve azonnal kialudt. Majd minden további nélkül kilépett a körből, és leszaladt a nyári lak lépcsőjén. A másik három lány, akiknek az elemeket kellett volna képviselniük, követték a példáját, és eltűntek utána az éjszakában. Csak a kialudt, felborult gyertyák maradtak utánuk.

Rémülten figyeltem, ahogy az egyik szürke alak szép lassan kiszivárog a körből. A testét alkotó füst elindult lefelé a lépcsőn, mint valami kígyó. Éreztem magamon a Sötétség Lányainak és Fiainak rémült pillantását. Idegesen hátráltak, arcukon félelem tükröződött.

- Neked kell megmentened, Zoey!

- Stevie Rae!

Bizonytalanul állt a kör közepén. Ledobta magáról a köpönyeget, és látszott a fehér kötés a két csuklóján.

- Mondtam, hogy össze kell tartanunk. - Mosolyodott el.

- Igyekezzünk - mondta Shaunee.

- Azok a szellemek halálra rémisztik az exedet - tette hozzá Erin. Hátranéztem, és megláttam az Ikreket, amint a falfehér arccal és tátott szájjal tántorgó Heath mellett állnak.

Leírhatatlan boldogság uralkodott el rajtam. Nem hagytak magamra! Mégsem vagyok egyedül!

- Lássunk munkához - mondtam. - Ne engedd, hogy feljöjjön - szóltam oda Eriknek, aki döbbenetesen nézett rám.

Nem kellett hátranézniem, hogy tudjam, a barátaim követnek.

Felszaladtam a lépcsőn a szellemekkel teli nyári lakba.

Amikor elértem a kör szélére, egy pillanatra megtorpantam. A szellemek szivárogtak kifelé, egyenesen Heath irányába.

Vettem egy nagy levegőt, és átléptem a láthatatlan határvonalat. Kirázott a hideg, ahogy a holtak hozzám dörgölöztek.

- Nincs jogod belépni ide. Ez az én köröm - förmedt rám Aphrodité, és elállta az utamat, nehogy meg tudjam közelíteni az asztalt és a szellem gyertyáját, az egyetlen, amelyik még mindig égett.

- Csak volt a te köröd. Most pedig kuss legyen, és takarodj innen! - vettem oda neki.

Aphroditének összeszűkülte a szeme. A fenébe! Erre most tényleg nincs időm.

- Ribikém, én a helyedben szót fogadnék Zoeynek. Két éve vágyom arra, hogy szétrúghassam a seggedet - mondta Shaunee, és odalépett mellém.

- Én is, te utálatos kurva - szólalt meg Erin a másik oldaláról. Mielőtt azonban az Ikrék nekieshettek volna Aphroditének, Heath felsikoltott. Megpördültem. Köd kavargott felfelé Heath lábán, és a farmerján hosszú repedések keletkeztek, amelyekből azonnal vér kezdett szivárogni. Heath pánikba esve rúgkapált és sikoltzott. Erik nem menekült el, hanem a ködöt csépelte, pedig az ő ruhája és bőre is felszakadt.

- Gyorsan! Foglaljátok el a helyeteket! - kiáltottam, mielőtt Heath és Erik vérének édes szaga elterelhette volna a figyelmemet.

A barátaim az eldobott gyertyákhoz szaladtak. Gyorsan felkapták őket, és felvették a pozíciókat.

Megkerültem Aphroditét, aki a szájára tapasztott kézzel bámulta Heath-t és Eriket. Felkaptam a lila gyertyát, és Damienhez siettem.

- Szél! Megidézlek e körbe - kiáltottam, és a lila gyertyával megérintettem a sárgát. Majdnem elsírtam magam a megkönnyebbüléstől, amikor megéreztem az ismerős örvénylést, amely összeborzolta a hajamat.

Kezemmel védve a lila gyertya lángját, Shaunee-hoz szaladtam.

- Tűz! Megidézlek e körbe! - Forróság vegyült az örvénylő levegőbe, ahogy meggyújtottam a piros gyertyát. Nem álltam meg, folytattam utamat az óra járásával megegyező irányban.

- Víz! Megidézlek e körbe! - A tenger egyszerre volt sós és édes az ajkamon.

- Föld! Megidézlek e körbe! - Hozzáérintettem a lángot Stevie Rae gyertyájához, és közben igyekeztem nem nézni a csuklóján lévő kötésekre. Természetellenesen sápadt volt, de azért elvigyorodott, amikor a levegő megtelt frissen vágott fű illatával.

Heath ismét felsikoltott, én pedig a kör közepére siettem, és felemeltem a lila gyertyát.

- Szellem! Megidézlek e körbe! - Energia áradt szét bennem. Gyorsan körülnéztem, és láttam az erő gyűrűjét a kör külső körívén. Egy pillanatra behunytam a szemem. *Köszönöm, Nix!*

Azután leraktam a gyertyát az asztalra, és felemeltem a véres borral teli serleget. Szembefordultam Heath-szel, Erikkal és a túlvilági hordával.

- Itt az áldozatok! - kiáltottam, és kilöttyintettem a serleg tartalmát magam köré. Vérszínű kör keletkezett a nyári lak padlóján. - Nem azért hívtunk titeket, hogy gyilkoljatok. Azért hívtunk, mert samhain van, és tisztelegni akartunk az emléketek előtt. - Kiöntöttem még egy kis bort, közben pedig igyekeztem figyelmen kívül hagyni a vér csábító illatát.

A szellemek egy pillanatra megálltak. Minden erőmmel rájuk összpontosítottam, nem akartam, hogy a Heath szemében ülő rettegés vagy Erik fájdalma elvonja a figyelmemet.

- *Inkább a meleg vért szeretjük, papnő.* - Kirázott a hideg, ahogy a túlvilági hang visszhangot vert a fejemben.

Esküszöm, hogy éreztem rothadó hús szagára emlékeztető leheletüket.

Nyeltem egyet.

- Megértem, de azokat az életeket nem vehetitek el. Ez az éjszaka az ünneplésé, nem a halálé.

- *De mi akkor is a halált választjuk, az kedvesebb nekünk.* -

Kísérteties nevetés szállt a levegőben, és összekeveredett a szent-perje füstjével. A szellemek újra elkezdtek Heath körül kavargani.

Eldobtam a serleget, és felemeltem a kezem.

- Akkor nem kérem többet, hanem parancsolom! Szél, tűz, víz, föld és szellem! Nüx nevében parancsolom, hogy zárjátok be e kört, és hozzátok vissza a holtakat, akik kiszabadultak innen!

Forróság söpört végig a testemen, és lövellt ki kinyújtott kezemből. Sós szagú, forró, zöld szél kerekedett, és egy szempillantás alatt körbevette Heath-t és Eriket. Ruhájuk és hajuk vadul lobogott. A mágikus szellő felkapta a ködös alakokat, elszakította őket áldozataiktól, és fülsiketítő robajlással visszazívta őket a körbe. Hirtelen szellemek vettek körül, ugyanúgy éreztem a vérszomjas éhségüket, ahogy korábban Heath vérének lüktetését. Aphrodité a székre kuporodva remegett félelmében.

Az egyik szellem hozzádörgölözött, mire Aphrodité sikkantott egyet. Ettől mintha vérszemet kaptak volna, és még közelebb nyomultak hozzám.

- Zoey! - kiáltotta a nevemet Stevie Rae. A hangja tele volt rettegéssel. Láttam, hogy tesz egy bizonytalan lépést felém.

- Ne! - üvöltött rá Damien. - Ne bontsd meg a kört! Nem bánt-hatják Zoeyt, és minket sem. A kör megvéd minket, de csak akkor, ha nem bomlik meg.

- Nem mozdulunk innét - mondta Shaunee.

- De nem ám - erősítette meg Erin kissé erőtlen hangon.

Hűségük és bizalmuk olyan volt, mint a hatodik elem. Egyre magabiztosabb lettem. Kihúztam magam, és a dühös, kavargó szellemekre néztem.

- Mi maradunk. Ami azt jelenti, hogy nektek kell menni. A kiöntött borra és vére mutattam.

- Vegyétek el az áldozatot, és távozzatok! Ma éjjel csak ennyi bor jár nektek.

A horda egy pillanatra abbahagyta a kavargást. Tudtam, hogy megfogtam őket. Vettem egy mély lélegzetet, és kimondtam az utolsó mondatot:

- Az elemek erejével parancsolok rátok: távozzatok!

Hirtelen, mintha egy láthatatlan óriás rájuk csapott volna, eltűntek a nyári lak bor áztatta padlóján keresztül, és közben valahogy a véres folyadékot is magukkal vitték.

Hosszan, megkönnyebbülten felsóhajtottam. Automatikusan Damien felé fordultam.

- Köszönöm, szél. Távozhatsz. - El akarta fújni a gyertyáját, de nem volt rá szükség, mert egy játékos kis szellő megtette helyette. Damien elvigyorodott. Majd hirtelen elkerekedett a szeme.

- Zoey! A Jeled!

- Mi az? - A homlokomhoz kaptam a kezemet. Ugyanúgy bizsergett, akárcsak a vállam és a nyakam (ami szerintem a stressztől volt), ráadásul az egész testem zsongott még az elemek erejétől, ezért nem vettem észre.

Damien döbönt tekintete egyszerre vidámmá változott.

- Fejezd be a kör bezárását, aztán megnézheted Erin valamelyik tükrében, hogy mi történt.

Shaunee felé fordultam, hogy elköszönjek a tűztől.

- Fantasztikus! - mondta Shaunee a homlokomra meredve.

- Honnan tudad, hogy nem csak egy tükör van a táskámban? - kérdezte Erin a kör másik felén álló Damientől, miután a vizet is elengedtem. Aztán elkerekedett a szeme, amikor ő is rám nézett. - Beszárás!

- Erin, igazán tudhatnád, hogy ez egy szent kör. Nem lenne szabad... - oktatta ki Stevie Rae imádnivaló tájszólásával, de amikor szembeálltam vele, hogy a földtől is elbúcsúzzak, hirtelen elakadt a szava: - Uramisten!

Felsőhajtottam. *Mi a fene lehet az?* Visszamentem az asztalhoz, és felemeltem a szellem gyertyáját.

- Köszönöm, szellem. Távozhatsz.

- Miért? - állt fel Aphrodité olyan hirtelen, hogy felborította a széket. Ő is ugyanolyan döbbenten meredt rám, mint a többiek. - Miért te? Miért nem én?

- Aphrodité, miről beszélsz?

- Erről beszél. - Azzal Erin a kezembe nyomott egy kipattintható tükröt a tünci kis táskájából, amit mindig magánál hordott.

Kinyitottam, és belenéztem. Először nem értettem, amit látok - túl idegen volt, túl meglepő. De aztán meghallottam, ahogy Stevie Rae azt suttogja: - Ez gyönyörű...

És rájöttem, hogy igaza van. Tényleg gyönyörű volt. A Jelem kiegészült. Zafirkék tetoválás jelent meg a szemem körül.

Nem olyan bonyolult, mint egy felnőtt vámpíré, de vámpírjelölt arcán teljesen példátlan. Végigsimítottam az

ujjammal a kanyargó vonalakon, és közben arra gondoltam, hogy olyan, mint valami egzotikus hercegnő arcdíszje, vagy... vagy mint egy Főpapnőé. Hosszú percekig bámultam magamat a tükörben, az idegent, aki egyre ismerősebbé vált.

- Ez még nem minden, Zoey. Nézd meg a válladat is - mondta Damien halkán.

A ruhám mély kivágására pillantottam, amely szabadon hagyta a vállamat, és összeresztettem a döbbenettől. A vállam is tele volt tetoválással. A nyakamtól lefelé, végig a vállamon, egészen le a hátamig zafirkék tetoválás húzódott. Kanyargós mintázata nagyon hasonló volt az arcomon láthatóhoz, azzal a különbséggel, hogy a testemen talán még ősbibb, még titokzatosabb jelek voltak, amelyek betűkre emlékeztettek. Kinyitottam a számat, de képtelen voltam megszólalni.

- Z., a barátodnak segítségre van szüksége. - Erik hangja törte meg a varázst, és ahogy hátrafordultam, ott állt a nyári lak szélén tántorogva, karjában az eszméletlen Heath-szel.

- Ugyan már! Hagyjuk itt - mondta Aphrodité. - Reggel majd megtalálják. El kell tűnnünk, mielőtt az örök felébrednek.

- És még azt kérded, miért én és nem te? - támadtam rá. -

Talán azért, mert Nüxnek elege van már az önző, elkényeztetett, aljas... - Elhallgattam, mert olyan dühös voltam, hogy több jelző nem jutott eszembe.

- Gusztustalan! - segített Erin és Shaunee egyszerre.

- Igen, a gusztustalan pofádból. - Közelebb léptem hozzá, hogy majdnem összeért az arcunk. - Ez az egész Átváltozás nélküled is éppen elég nehéz. Aki nem akar a... - Damienre pillantottam, és elmosolyodtam - ...a csinovnyikod lenni, azzal úgy bánasz, mintha nem számítana, mintha semmit sem érne.

Ennek vége, Aphrodité. Amit ma éjjel csináltál, az megbocsáthatatlan. Heath majdnem meghalt miattad. Akárcsak Erik, és még ki tudja, ki mindenki. És mindez az önzőséged miatt.

- Nem az én hibám, hogy a barátod idetalált - kiáltotta.

- Nem. Ez az egy tényleg nem a te hibád. Az viszont már igen, hogy az úgynevezett barátaid képtelenek voltak megtartani a kört. És az is a te hibád, hogy rossz szellemeket idéztél meg a körbe. - Zavart tekintete csak még jobban feldühített. - Zsálya, te ostoba ribanc! Zsályát kellett volna használnod a szentperje előtt, hogy elűzd vele a negatív erőket. Nem csoda, hogy ilyen szörnyű szellemek bukkantak fel.

- Igen, mert te magad is egy szörnyeteg vagy - kotyogta közbe Stevie Rae.

- A tartálynak kuss a neve - mordult rá Aphrodité.

- Nem! - fenyegettem meg az ujjammal. - Ez a tartály-dolog lesz az első, amit megszüntetünk.

- Óh, csak nem úgy akarsz tenni, mintha nem kívánnád ugyanúgy a vért, mint mindenki más?

A barátaimra pillantottam. A szemük sem rebbent. Damien bátorítóan elmosolyodott. Stevie Rae bólintott. Az Ikek kacsintottak. És akkor rájöttem, milyen ostoba is voltam. Ők nem fognak hátat fordítani nekem. Ők a barátaim; sokkal jobban meg kellett volna bíznom bennük, még ha magamban nem tanultam még meg bízni, akkor is.

- Mindannyian szeretjük a vért - feleltem. - Amelyikünk nem, az meg fog halni. De attól még nem kell szörnyetegként viselkednünk, és a Sötétség Lányai sem lesznek azok többé.

Vége, Aphrodité. Mostantól nem te vagy a Sötétség Lányainak vezetője.

- És jól sejtem, hogy azt hiszed, te vagy az?

Bólintottam.

- Igen. Nem kértem ezt a hatalmat senkitől, amikor megérkeztem az Éjszaka Házába. Csak be akartam illeszkedni valahová. Azt hiszem, ez Nüx válasza az imáimra. - A barátaimra mosolyogtam, akik válaszul elvigyorodtak. - Kétségkívül van humora az Istennőnek.

- Nem válthatsz le, te hülye kurva! Csak egy Főpapnő mozdíthat el a Sötétség Lányainak éléről!

- Micsoda szerencse, hogy épp kéznél van egy, nem igaz? - szólalt meg Neferet.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Neferet előlépett az árnyékból, és gyorsan Heath-hez és Erikhez lépett. Először megérintette Erik arcát, majd megvizsgálta azokat a véres karmolásokat, amelyeket a szellemekkel való hiábavaló küzdelem során szerzett. Ahogy végighúzta a kezét a sebek fölött, szabad szemmel is látni lehetett, ahogy elkezdenek gyógyulni. Erik megkönnyebbülten felsóhajtott, mintha a fájdalma egy csapásra elmúlt volna.

- Be fognak gyógyulni. Ha visszaértünk az iskolába, gyere be a gyengélkedőbe, és majd adok egy kenőcsöt, ami enyhíti a

fájdalmat. - Megveregette Erik arcát, aki erre elvörösödött. - Bátran viselkedtél, mint egy vámpír harcos, amikor itt maradtál megvédeni ezt a fiút. Büszke vagyok rád, Erik Night, és az Istennő is az.

Örültem a dicséretnek; én is büszke voltam rá. Aztán valami mozgolódásra lettem figyelmes, és ahogy körülnéztem, azt láttam, hogy a Sötétség Lányai és Fiai visszatértek, és most a nyári lak lépcsőjénél gyülekeznek. Vajon mióta lehetek itt? Neferet Heath felé fordult, és hirtelen nem érdekelt semmi más. Neferet felemelte Heath elszakadt farmerjének a szarát, és megvizsgálta a véres zúzdásokat a lábán meg a karján. Azután a két kezébe fogta Heath sápadt arcát, és behunyta a szemét. Heath teste még jobban megfeszült, majd görcsösen megrándult, és elernyed. Látszott rajta, hogy Erikhez hasonlóan neki is enyhültek a fájdalmai. Egy másodperccel később már úgy nézett ki, mint aki békésen alszik ahelyett, hogy az életéért küzdene. Neferet még mindig mellette térdelve azt mondta:

- Rendbe fog jönni, és nem emlékszik majd semmire azon kívül, hogy berúgott és eltévedt, miközben az ex-barátnőjét kereste.

Az utolsó előtti szónál rám nézett, és láttam a szemében, hogy tökéletesen megérti az érzéseimet.

- Köszönöm - suttogtam.

Neferet alig láthatóan bólintott, majd felállt, és Aphroditéhez fordult.

- Én legalább annyira felelős vagyok azért, ami ma éjszaka történt, mint te. Évek óta tudtam az önző viselkedésedről, de elnéztem, mert azt reméltem, hogy idővel majd kinövöd.

Tévedtem. - Neferet tisztán, érthetően és ellentmondást nem tűrően beszélt. - Aphrodité, ezennel hivatalosan felmentelek a Sötétség Lányainak és Fiainak vezető pozíciójából. Nem vagy többé Főpapnő-jelölt. Mostantól semmiben sem különbözöl a többi vámpírjelölttől. - Egy gyors mozdulattal Neferet megragadta az Aphrodité nyakában lógó, drágakövekkel díszített ezüst nyakláncot, és letépte onnan.

Aphrodité meg sem nyikkant, de az arca falfehér volt, és tágra meredt szemmel bámult Neferetre.

A Főpapnő hátat fordított Aphroditének, és odalépett hozzám.

- Zoey Redbird, attól a pillanattól fogva tudom, hogy különleges vagy, amikor Nüx látnom engedte, hogy meg fognak jelölni. - Elmosolyodott, ujjával az állam alá nyúlt, és felemelte a fejemet, hogy jobban megnézhesse magának vadonatúj tetoválásaimat. Félrehajtotta a hajamat, hogy teljes egészében láthassa az egész mintát. Hallottam, ahogy a Sötétség Lányainak és Fiainak is elakadt a lélegzete, amikor megpillantották a szokatlan Jelemet.

- Egészen kivételes - suttogta Neferet, és visszahúzta a kezét. - Ma este megmutattad, hogy az Istennő bölcsen döntött, amikor különleges hatalommal ruházott fel téged. Az Istennőtől kapott képességeid és veled született bölcsességed révén kiérdemelted, hogy mostantól te legyél a vezetője a Sötétség Lányainak és Fiainak, illetve Főpapnő-jelölt legyen belőled. - Átnyújtotta Aphrodité nyakláncát. Nehéz volt, és meleg még az érintésétől. - Viseld bölcsebben, mint az elődöd! - Majd tett egy olyan gesztust, amelyről álmomban sem gondoltam volna, hogy valaha megtörténhet velem. Neferet, Nüx Főpapnője ökölbe szorított kezét a szívére

helyezte, és meghajtotta előttem a fejét, így mutatva ki tiszteletét. Aphrodité kivételével mindenki követte a példáját. Könnyek szöktek a szemembe.

De a tökéletes boldogság pillanatában is éreztem egy kis zavart. Hogyan is kételkedhettem abban, hogy Neferetnek mindent elmondhatok?

- Menjetek vissza az iskolába! Itt majd én elintézem, amit kell - mondta Neferet. Gyorsan megölelt, és azt súgta a fülembe: - Nagyon büszke vagyok rád, Zoeybird. - Aztán a barátaim felé fordított, és hangosan azt mondta nekik: - Üdvözljétek a Sötétség Lányainak és Fiainak új vezetőjét!

Damien, Stevie Rae, Shaunee és Erin kezdték az éljenzést. Aztán mindenki körülvett, és a következő néhány percben szinte ledöntött a lábamról a nevetés és a sok gratuláció.

Bólogatva mosolyogtam új „barátaimra”, de azért nem hagytam magam átverni. Nem feledkeztem meg róla, hogy néhány perce még mindent úgy találtak jónak, ahogy Aphrodité csinálta.

Bele fog telni egy kis időbe, mire megváltoztatjuk a dolgokat. Elértünk a hídhöz, és figyelmeztettem a többieket, hogy csendben haladjanak, nehogy valaki meglásson minket. A hídon mindenkit magam elé engedtem. Amikor Stevie Rae, Damien és az Ikrek is át akartak kelni rajta, odasúgtam nekik:

- Nem, ti velem jöttök.

Vigyorogva körbeálltak.

- Nem lett volna szabad tartálynak jelentkezned. Tudom, hogy mennyire félsz tőle. - Stevie Rae vigyora elhalványult a dorgálás hallatán.

- De ha nem teszem meg, sosem tudjuk meg, hol tartják a szertartást, Zoey. így viszont sms-ben meg tudtam írni Damiennek, aki szólt az Ikreknek. Tudtuk, hogy szükséged lesz ránk.

Felemeltem a kezem, mire elhallgatott, de úgy nézett ki, mint aki mindjárt elsírja magát. Gyengéden rámosolyogtam.

- Nem hagytad, hogy befejezzem. Azt akartam mondani, hogy nem lett volna szabad, de örülök, hogy megtetted! -

Megöleltem, és könnyes szemmel mosolyogtam a többiekre. - Köszönöm, annyira örülök, hogy mindannyian itt voltatok.

- Ugyan már, Z., erre valók a barátok - mondta Damien.

- Bizony - bólogatott Shaunee.

- Ahogy mondod - helyeselt Erin.

Azzal összezártak körülöttem, és egyszerre öleltük meg egymást mindannyian - életem egyik legmeghatóbb pillanata volt.

- Én is bezállhatok?

Felnéztem, és Erik állt mellettünk.

- De még mennyire - felelte Damien vidáman.

Stevie Rae kuncogni kezdett, Shaunee pedig felsóhajtott, és azt mondta:

- Felejtsd el, Damien! Más súlycsoport, emlékszel?

Akkor Erin kilökött maguk közül, egyenesen Erik felé.

- Legalább öleld meg! Ha már megmentette a pasidat - mondta Erin.

- Az *ex-pasimat*- feleltem gyorsan, és Erikhez léptem, aki azonnal a karjába zárt. Majdnem elaléltam a véérének az illatától, no meg attól a tényről, hogy átölelt. A következő

pillanatban Erik lehajolt, és olyan erővel csókolt szájon, hogy azt hittem, leharapja a nyelvemet.

- Na, de, kérem! - méltatlankodott Shaunee.

- Szobára! - kiáltotta Erin.

Damien kuncogott, én pedig félig öntudatlanul kibontakoztam Erik öleléséből.

- Éhen halok - mondta Stevie Rae. - Ettől a tartály-dologtól nagyon megéheztem.

- Menjünk, együnk valamit! - mondtam.

A barátaim átkeltek a hídon. Hallottam, ahogy Shaunee azon vitatkozik Damiennel, hogy pizzát egyenek-e vagy szendvicset.

- Nem bánod, ha elkísérlek? - kérdezte Erik.

- Nem, már egészen megszoktam - feleltem mosolyogva.

Erik felnevetett, és rálépett a hídra. Abban a pillanatban halk nyávogást hallottam a sötétből.

- Menj csak előre, mindjárt utolérlek - mondtam Eriknek, majd visszasétáltam a Philbrook Múzeum pázsitjának szélére.

- Nala? Cic-cicc... - hívogattam. És valóban, a következő pillanatban egy szörgombolyag csörtetett elő a bokorból nyivákolva. Lehajoltam, és felvettem, mire azonnal elkezdett dorombolni.

- De kis butuska vagy, miért jöttél utánam, ha vissza már nincs kedved sétálni? Mintha nem lett volna elég a kalandból ma estére - duruzsoltam a fülébe, de mielőtt visszamehettem volna a hídra, Aphrodité lépett ki az árnyékból, és elállta az utamat.

- Ma éjjel lehet, hogy te nyertél, de ezzel még nincs vége - mondta.

Hirtelen végtelenül fáradtnak éreztem magam.

- Nem az volt a célom, hogy „nyerjek”. Egyszerűen helyre akartam hozni a dolgokat.

- És szerinted sikerült? - Tekintete idegesen cikázott jobbra-balra, mintha attól félne, hogy valaki kihallgatja, amit mond. - Fogalmad sincs, mi történt itt ma valójában. Felhasználtak téged, mindannyiunkat csak felhasználtak. Bábok vagyunk, semmi több. - Dühösen megtörölte az arcát, és csak akkor láttam, hogy sír.

- Aphrodité, nem kell nekünk feltétlenül harcolnunk egymással - mondtam békülékeny hangon.

- De kell! - csattant fel. - Ezeket a szerepeket kell eljátszanunk. Majd meglátod... majd meglátod... - Azzal sarkon fordult, és elindult.

Hirtelen eszembe jutott valami. Aphrodité és az ő látomása. Szinte hallottam, ahogy azt mondja: *Halottak! Nem. Nem. Az nem lehet! Nem. Nem helyes. Ilyen nincs! Nem értem... én... Te...Te tudod.* Aztán az a velőtrázó sikoly. Elizabeth-re és Elliottra gondoltam. .. ahogy kinéztek. Valami szörnyű balsejtelmem támadt.

- Aphrodité, várj! - Hátranézett a válla felett. - Az a látomásod, ami ma délután volt Neferet irodájában, az miről szólt igazából?

Lassan megrázta a fejét.

- Az csak a kezdet. Annál sokkal rosszabb lesz. -

Továbbindult, de hirtelen megtorpant. Öten állták el az útját - a barátaim.

- Minden rendben - mondtam. - Engedjétek el!

Shaunee és Erin oldalra léptek. Aphrodité felemelte a fejét, megrázta a haját, majd elvonult köztük, mintha övé lenne a világ. Néztam, ahogy átsétál a hídon, és a gyomrom közben görcsbe rándult. Aphrodité tudott valamit Elizabeth-ről és Elliotról, nekem pedig nem volt más választásom, mint kideríteni, hogy mi az.

- Hahó - mondta Stevie Rae. A szobatársamra, az új legjobb barátnőmre pillantottam.

- Akármi is történik, veled vagyunk.

Éreztem, hogy enyhül a szorítás a gyomromban.

- Gyerünk - mondtam, és elindultunk hazafelé a barátaimmal.

Olvass bele!

P.C. Cast és Kristin Cast

ELÁRULVA

Az Éjszaka Háza - 2. kötet

(...) Elindultam kifelé, és igazából meg sem lepődtem, hogy jött utánam.

- Ne - intett le, mielőtt még megszólalhattam volna. - Csak elkísértek a kocsidig.

Nem szálltam vitába vele. Ismertem már ezt a hangsúlyát. Akármilyen ostoba és fárasztó tudott néha lenni, az apja jól nevelte. Már harmadikos korában is igazi úriember volt, aki kinyitotta nekem az ajtót, előreengedett és hozta helyettem az iskolatáskámat. Teljesen természetes volt, hogy most el akar kísérni az autómig.

A Bogár egy nagy fa alatt állt teljesen egyedül, pontosan úgy, ahogy hagytam. Heath szokás szerint előrement, és kinyitotta nekem az ajtót. Önkéntelenül is elmosolyodtam. Nem véletlen, hogy annyi évig együtt jártunk. Nagyon kedves tudott lenni.

- Kösz, Heath - mondtam, és becsusszantam a vezetőülésre. Le akartam tekerni az ablakot, hogy elköszönjek tőle, de mire megmozdíthattam volna a kezem, ő már megkerülte a kocsit, és vigyorogva beült az anyósülésre. - Nem jöhetsz velem - mondtam neki. - És nagyon sietek, sehová nem tudlak elvinni.

- Tudom. Nem is kell. Én is kocsival vagyok.

- Értem. Hát, akkor szia. Majd hívlak.

Nem mozdult.

- Heath, ki kell...

- Mutatni akarok valamit, Zo.

- Lehetne gyorsan? - Nem akartam bunkó lenni vele, de tényleg vissza kellett mennem a suliba, hogy elintézzem azt a telefonhívást. Mi a francért nem tudtam berakni Damien eldobható telefonját a táskámba? Türelmetlenül doboltam a kormánykeréken, miközben Heath a farmerja zsebébe süllyesztette a kezét, és keresett valamit.

- Itt is van. Kábé két hete hordom magamnál, minden eshetőségre felkészülve. - Elővett valamit, ami nagyjából három centi hosszú volt, és teljesen lapos. Becsomagolva leginkább egy mini-névjegykártyára emlékeztetett.

- Heath, tényleg mennem kell, és... - De elakadt a szavam, amikor megláttam, mi van a kezében. Kicsomagolta az apró lapocskát. A penge megcsillant a halvány fényben. Mondani akartam valamit, de kiszáradt a szám, és képtelen voltam megszólalni.

- Azt akarom, hogy igyál a véremből, Zoey - mondta. Beleborzongtam a vágtyakozásba. Mindkét kezemmel megragadtam a kormánykereket, hogy ne remegjenek. .. hogy ne tépjem ki a kezéből azt a pengét, és ne vágjak bele a puha, meleg bőrébe, hogy ne kezdjem el nyelni a finom, illatos vérét...

- Nem! - kiáltottam, és láttam, hogy összerezzen a hangomban rejülő erőtől. Nyeltem egyet, és igyekeztem uralkodni magamon. - Tedd el azt a pengét, és szállj ki a kocsimból, Heath!

- Nem félek, Zo.

- De én igen! - feleltem majdnem sírva.

- Semmi okod nincs rá. Csak te meg én, mint régen.

- Nem tudod, mit csinálsz, Heath. - Nem mertem ránézni.

Attól féltem, hogyha arra fordítom a fejem, akkor képtelen leszek nemet mondani neki.

- De igen. Aznap éjjel ittál a véremből. Az valami... valami fantasztikus volt. Azóta sem tudom kiverni a fejből.

Legszívesebben felüvöltöttem volna. Én sem bírtam kiverni a fejből, akármennyire is igyekeztem. De ezt nem

mondhattam el neki. Ezt soha nem tudhatja meg. Végül ránéztem, és nagy nehezen sikerült megszüntetnem a kezem remegését. Ha csak rágondoltam a vérére, éreztem, hogy felforrósodik a bőröm.

- Azt akarom, hogy menj el, Heath. Ez nem helyes.

- Nem érdekel, hogy mások mit tartanak helyesnek, Zoey.

Szeretlek.

És mielőtt megakadályozhattam volna, felemelte a pengét, és oldalt végighúzta a nyakán. Döböntően figyeltem, ahogy egy vékony, vörös csík jelenik meg a fehér bőrén.

Aztán megéreztem az illatát - azt a sötét, csábító illatot. Mint a csokoládéé, csak még édesebb, még vadítóbb. A kocsni egy pillanat alatt megtelt vele. Soha életemben nem kívántam még ennyire semmit. Nem egyszerűen meg akartam kóstolni. Meg *kell*ett kóstolnom. Muszáj volt megtennem.

Amíg Heath meg nem szólalt, észre sem vettem, hogy odahajoltam hozzá, és az orrom már csak centiméterekre van vérző nyakától.

- Igen, Zoey. Akarom. - Heath hangja mély volt és reszelős, mintha nehezebbre esett volna a beszéd.

- Meg akarom kóstolni, Heath.

- Tudom, babi. Rajta - suttogetta.

Képtelen voltam uralkodni magamon. Kidugtam a nyelvem, és lenyaltam a vért a nyakáról.

Az íze szinte felrobbant a számban. Ahogy a nyálam hozzáért a vékony sebhez, a vére gyorsabban kezdett folyni. Magamat is meglepve vele felnyögtem, kinyitottam a számat, bőréhez szoritottam az ajkamat, és lenyaltam az ínycsiklandó, vörös csíkot. Éreztem, ahogy Heath átkarol, és én is közelebb

húztam magamhoz, hogy még jobban rá tudjam tapasztani a számat. Hátrahajtotta a fejét, és hallottam, amint azt nyögi: „igen”. Egyik kezével belemarkolt a fenekembe, a másikat pedig bedugta a pólóm alá, és megfogta a mellemet. Az érintése csak még jobban felizgatott. Úgy éreztem, azonnal meggyulladok. Mintha valaki más irányítaná a mozdulataimat, a kezem lecsúszott Heath válláról, végig a mellkasán, és elkezdte dörzsölni a farmerja alatt dudorodó keménységet. Szívtam a vért a nyakából. Nem gondolkodtam. Csak az érzékeim működtek. Valahol, a tudatom legmélyén, tisztában voltam vele, hogy állati ösztönök irányítanak, de nem törődtem vele. Borzasztóan kívántam Heath-t, úgy, mint még soha senkit életemben. (...)